

Sözün bittiği yer!

Emperyalistler, faşistler ve gericiler giderek saldırganlaşıyorlar. Bu durum onların cephesinden işlerin yolunda gitmediğinin teyididir. Bütün cephelerde kayba uğradıkça paniğe kapılıyorlar. Dün anti-terör tasarıları ve ardından yasaları, bugün anti-komünist tasarıları bir büyük korkunun ürünüdür. Saltanatları sallanmakta, gemileri su almaktadır. Sınıf mücadelesini "yok" diyerek yok edemediler. Komünizmi, suçlayarak kendi suçluluklarını örtbas edemeyecek, ne dünkü ne de bugünkü suçlarından sıyrılmayacaklar.

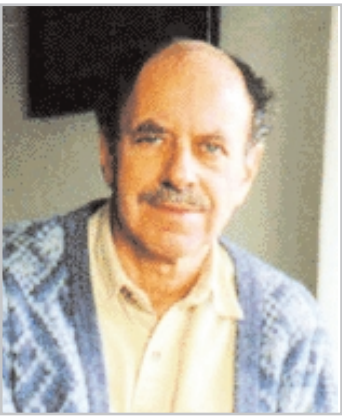
Onlar suçlarını ört bas etmeye çalıştıkça yeni suçlar işliyorlar. Dünyada ve ülke-

mizde egemen sınıfların ezilen milyonlara dönük saldırıları gittikçe hız kazanırken, bu aynı zamanda sonlarının da hızını belirliyor. **Adana** ve **Malatya**'da **TEKEL** işçileri fabrikaya kapanarak, yolları keserek direnirken; bir "**yanlışlıkla**" salıverilen halk düşmanları ve azılı katiller sokakta ellerini kollarını sallayıp gezerken; "**F tiplerine hayır**" diyen ve çocuklarına sahip çıkan analarımız coplanmakta; Tuzla'da geleceklere ve işlerine sahip çıkan işçiler ve sendika yöneticileri patronlar ve taşeronlar tarafından dövülüp, gözaltına alınmaktadır. **TEKEL** işçileri canlı yayında yalan söyleyen milletvekilini yalanlamak is-

tediği için saldırıya maruz kalmakta, "**başka çıkarımız yoktu**" diyerek çocuklarını hastaneden kaçıran aileler "**cani**" ilan edilmekte; "**Sibirya soğukları**" nedeni ile evsiz insanlar sokaklarda donarak ölmekte, devletin şefkatli elleri onları ancak birkaç günlüğüne spor salonlarına toplamakta bulunmaktadır "**çareyi**". Kışın soğuşuna yerlere düşen kömürleri toplayarak direnmeye çalışanların olduğu yerdir sözün bittiği yer. Bunca açlığa, yok sayılmaya, işten atılmaya, işsiz bırakılmaya karşı olanların olduğu yerdir sözün bittiği yer. Söz bitmiştir, çünkü artık eylem zamanıdır. İşte tüm bunlardan dolayı sözün bittiği yerdeyiz.

ENTERNASYONAL

Morales Yanılsaması:

"Evo Morales'in seçim zaferinin gerçekçi bir değerlendirilmesi onun Boliviya halk hareketlerinde oynadığı role, program ve ideolojisine ve aynı zamanda rejimin aldığı ilk önlemlere göre yapılmalıdır. Yakın geçmişte birçok solcu düşünürler, akademisyenler, gazeteciler ve sivil toplumlar yeni seçilen "**halkçı**" başkanları, (Brezilya'da Lula, Ekvador'da Gutierrez, Uruguay'da Vazques ve Arjantin'de Kirchner) özelleştirmeyi devam ettirmelerine, dış borçları kesintisiz ödemelerine, IMF'in mali politikasını uygulamalarına ve Haiti'de ABD'nin zorla kabul ettirdiği, demokratik bir yolla seçilen Aristide'yi geri getirmeyi isteyen halkı ezen bir rejimi korumak için asker göndermelerine rağmen, hiç düşünmeden kaullendiler." *Sayfa 14-15*

Adalet kimin için?

Bir yandan "**yargıyı etkileme**" adı altında; yargılama aşamasında yapılan, evrensel hukuk normlarına ve kişi hak ve özgürlüklerine aykırı işlemlerin eleştirilmesi yargılamaya konu olurken; bir yandan da, bizzat devletten aldıkları talimatlarla ve devletin "**gizli**" örgütlenmeleri içinde

yer alarak başta komünistler ve devrimciler olmak üzere yurtseverlere yönelik katliamların içinde yer alanlar "**yanlışlıkla**" serbest bırakılmakta.

Mehmet Ali Ağca adlı faşist katilin beklenilmeyen bir anda tahliyesinin gerçekleştirilmesi adaletin kim-

den yana işlediğini kamuoyuna gösterdi. Türkiye'de iki gasp ve bir cinayet davasından yargılanıp ceza almış olan Ağca'nın, "**Özal Affi**" ve "**Rahşan Affi**" diye tabir edilen her iki af yarasından yararlandırılıp tahliye edilmesine çeşitli kesimlerden tepkiler geldi. *Sayfa 3*

Faşist Diktatörlük tüm değerlerimize saldırıyor. Bu saldırılar içinde devrimci ve sosyalist basın önemli bir yer tutuyor. Hareketimizi her türlü araç ve yöntemle ezmeye ve yok etmeye çalışırlarken, gerçeklerin sesi olan basın ve yayın kurumlarımızı da boğmaya çalışılıyorlar, çünkü; sessiz kalmamızı, halkın susmasını ve boyun eğmesini istiyorlar. Kendi saltanatlarını sürdürmek için her türlü yolu ve yöntemi deniyorlar. Her fırsatta devrimci ve sosyalist basın kapatılmakta, yasaklanmakta ve saldırıya uğramaktadır.

1978'de **Partizan**'la başlayan yayın hayatımız, **Yeni Demokrasi**, **Özgür Gelecek** ve şimdi de **İşçi-köylü**, **Partizan** ve **Yeni Demokratik Gençlik** dergi ve gazeteleriyle gerçeklerin sesi olmaya devam ediyoruz.

1978 yılında başladığımız yayın hayatımızdan iki yıl sonra 1980 yılında Askeri Faşist Cuntası işbaşına geldi. Cunta tüm değerlerimize saldırdı. Onlarca devrimciyi idam etti ve tüm demokratik kurumların kapılarına kilit vurdu. Dergimiz **Partizan** kapatılarak yazar ve çalışanlarına onlarca yıl hapis cezası verildi. Fakat nafile susmadık ve cuntaya karşı gerçekleri halka anlatmaya cesaretlece devam ettik.

Sözde "demokrasiye" geçildiği söylenen 1984'lerden bu yana ülkemiz hala 12 Eylül Anayasası ile yönetiliyor. Demokratik kurumlara hayat hakkı tanınmıyor. Devrimci ve sosyalist basın üzerindeki devlet terörü alabildiğince sürüyor. **Metin Göktepe**, Ferhat Tepe, **Turan Dursun**, Mehmet Sait Erten, **Hafız Akgün**, Çetin Ababay, **Yahya Orhan**,

Hüseyin Demir, **Musa Anter** gibi ilerici gazeteciler katledilirken, yurtsever basının binalarının bombalanması, muhabirleri kaçırılırken, onlarca devrimci ve sosyalist dergi yazarı ve çalışanı yüzlerce yıl hapis cezalarıyla cezaevlerinde yatmaktadırlar. Maddi olarak çökertilmeye çalışılan devrimci ve sosyalist basına yüzbinlerce lira para cezaları verilmekte, muhabirler ve gazete dağıtıcıları dövülmekte, tehdit edilmekte, gazete büroları basılarak tahrip edilmektedir. Tüm bunlar gerçeklerin anlatılmasını engellemek ve halkın bilinçlendirmesinin önüne geçmek içindir.

Hiçbir baskı ve tehdit bizi gerçekleri anlatmaktan, devrim ve sosyalizmin propagandasını yapmaktan alıkoyamaz.

Gazetemiz emperyalizmi, faşizmi ve her türden gericiliği teşhir etmeye, bas-

kıya, zulme ve sömürüye karşı çıkmaya, cezaevlerindeki devrimci tutsakların sesini dışarıya taşımaya, Kürt ulusunun üzerindeki asimilasyona, baskıya ve inkar politikasına karşı çıkmaya, enternasyonal bir ruhla dünyanın tüm coğrafyalarındaki ezilen mazlum halkların yanında olmaya devam edecektir.

Hiç bir güç bizi susturamaz.

Gerçekleri anlatmaya, devrim ve sosyalizmin bir ihtiyaç olduğunu haykırmaya devam edeceğiz.

Tüm devrimci ilerici ve yurtseverleri devrim ve sosyalizmin susmayan sesi özgür gelecek yolunda İşçi-köylü gazetesine ilgili düzenlediğimiz dayanışma gecesine katılmaya çağırıyoruz.

İşçi-köylü hepimizin sesi, bu sese sende kulak ver ve haykır gerçekleri faşizmin yüzüne.

Adalet kimin için?

► Devlet tarafından sokağa bırakılan katil sürülerinin bundan sonraki icraatlarının, bundan önce yaptıklarının aynısı olacağından kimsenin şüphesi yok. Şemdinli'nin sorumlularının devlet tarafından açığa çıkarılmaması halka karşı işlenen suçların cezasının ancak halk tarafından verileceği gerçeğini ortaya koymaktadır. ◀

Bir yandan “yargıyı etkileme” adı altında; yargılama aşamasında yapılan, evrensel hukuk normlarına ve kişi hak ve özgürlüklerine aykırı işlemlerin eleştirilmesi yargılamaya konu olurken; bir yandan da, bizzat devletten aldıkları talimatlarla ve devletin “gizli” örgütlenmeleri içinde yer alarak başta komünistler ve devrimciler olmak üzere yurtseverlere yönelik katliamların içinde yer alanlar “yanlışlıkla” serbest bırakılmakta.

Mehmet Ali Ağca adlı faşist katilin beklenilmeyen bir anda tahliyesinin gerçekleştirilmesi adaletin kimden yana işlediğini kamuoyuna bir kez daha gösterdi. Ortada duran “yüce Türk adaletinin” halini görmek için Ağca'nın geçmişine kısa bir göz atmak yeterli. Türkiye’de iki gasp ve bir cinayet davasından yargılanıp ceza almış olan Ağca'nın, “Özal Affı” ve “Rahşan Affı” diye tabir edilen her iki af yasasından yararlandırılıp tahliye edilmesine çeşitli kesimlerden tepkiler geldi. 1 Şubat 1979’da Milliyet gazetesi başyazarı Abdi İpekçi’ye düzenlenen suikastın tetikçisi olan Mehmet Ali Ağca, 10 Temmuz 1979’da yakalanıp Maltepe Askeri Hapishanesi’ne konuldu. 25 Kasım 1979 tarihinde hapishaneden “kaçırılarak” İtalya’ya gönderilen Ağca, 2000 yılında İtalya tarafından Türkiye’ye iade edildi.

Kartal 1. ve 2. Ağır Ceza Mahkemeleri’nin kanunu “yanlış” uygulamaları ve İtalya’da geçirmiş olduğu sürenin cezasından düşürülmesi neticesinde bir anda dışarıya salıverilen Ağca'nın faşistlerce ve devletçe halk kahramanı edasıyla karşılanması toplumda bir rahatsızlık yarattı.

“KATİLLER ARAMIZDA”

Tahliye kararını “milli katil” manşetiyle karşılayanlardan, “katiller aramızda” diyenlere bir dizi kesimin tepkisini çeken Ağca'nın tahliyesi, devlet açısından da uzun süre sessiz kalınmasına neden oldu. Konuyla ilgili yapılan açıklamada geciken T. Erdoğan, günler sonra yaptığı açıklamada sorunu yargıya havale ederek, “eğer tahliyesinde bir sorun varsa yargı bunu çözecektir” açıklamasında bulunmuştur. Konuyla ilgili devlet cephesinden yapılan açıklamalarda, Ağca'nın bir katil olduğu günah çıkartırcasına “itiraf” edilirken, AKP Grup Başkan Vekili Salih Kapusuz “Sayın Ağca ile ilgili konu yargıyı ilgilendirir” beyanında bulunarak, halkın Ağca ile ilgili karara gösterdiği tepkiyi savuşturmaya çalışmış aynı zamanda “Sayın Ağca” ifadesiyle de saygısını ifade etmekten çekinmemiştir.

Tahliye kararının eleştirilmesine; “11 aylık yanlış hesaplama yapılmıştır” diye karşılık veren Adalet Bakanı Cemil Çiçek, “...İlgili hakim, kafi derecede hassas davranmış olmalı. Bir hata olasılığının; milyonda bir bile

olduğunu düşünmek güç.. Hukuk nesnelidir. Yasalar herkese eşit olarak uygulandığından, Ağca'nın; Abdi İpekçi gibi değerli bir kişiyi öldürmesi, neticeyi değiştirmiyor.. Diğerlerine uygulanan af yasası hükümleri, aynen Ağca’ya da uygulanmış ve Ağca serbest bırakılmıştır. Bu konuda söylenecek çok şey olabilir, ama tahliye hükmünü eleştirmek beyhude..” şeklindeki açıklamalarda bulunmuştur.

AĞCA TEKRAR İÇERDE, YENİ BİR PLANA KADAR...

Günlerce eleştirilen bu tahliye kararı karşısında AKP hükümetinin Adalet Bakanı harekete geçmek zorunda kalarak bu sorunu Yargıtay’a taşıdı. Yargıtay 1. Ceza Dairesi, yerel mahkeme kararını, yerinde bulmayarak oybirliği ile bozdu ve Ağca'nın 2014 yılında tahliye olabileceği yönünde görüşünü karara bağladı ve Ağca büyük bir gürlüyle yeniden tutuklandı. Mehmet Ali Ağca ile ilgili bu gelişmeler yaşanırken, Şemdinli olaylarında halkı tarayarak 1 kişiyi öldürüp 5 kişiyi de yaralayan ve 31 yıl hapis istemiyle Hakkâri Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılanan Jandarma Uzman Çavuş Tanju Çavuş, 18 Ocak 2006 tarihindeki ilk duruşmada sessiz sedasız tahliye edildi. Şemdinli’deki saldırıda yer alanlar arasında bulunan Tanju Çavuş hakkında, Van Başsavcılığı, Çavuş’un, “kendini müdafaa için ateş açtığı” gerekçesiyle dosyayı ayırıp Hakkâri Başsavcılığı’na göndermişti. Hakkâri Başsavcılığı, delillerin toplanması ve soruşturmanın tamamlanmasının ardından Çavuş hakkında hazırladığı iddianameyi Hakkâri Ağır Ceza Mahkemesi’ne göndermişti. İddianameye sadık kalan Hakkâri Ağır Ceza Mahkemesi tahliye kararına gerekçe olarak ise, sanık Çavuş’un eşi, çocukları ve kendisinin içinde bulunduğu araca yüzleri maskeli şahıslarca kendilerine ateş açılması üzerine karşılık vererek meşru müdafaa da bulunduğu gösterildi. Ağca'nın tahliyesinin gündemi işgal ettiği bir anda apar topar yapılan bu uygulama yargı mercilerinde bulunan hâkim ve savcılarının bağımsız hareket etmediklerini, devletin kendi deyimleriyle “iyi çocuklarını” aklamaya çalıştıklarını göstermişlerdir.

On yıllardır bu ülkede yürütülen haksız savaşta halkı ve onların öncülerini devrimci ve komünistleri katlederek, bu metotla halk arasında korkuyu ve beraberinde örgütsüzlüğü yaratmak için çeşitli teşkilatlar oluşturuldu. Bu teşkilatların başında Özel Harp Dairesi -şimdiki adı Özel Kuvvetler Komutanlığı- adı altında NATO’nun örtülü harekât konseptine dayanarak kurulan harekât ünitesi gelmektedir. Bu oluşum günümüze değin özellikle faşist MHP teşkilatı üyelerini kullanarak Türk İntikam Tugayları (TİT) adı altın-

da birçok katliama imza atmıştır. Ağca’da bu oluşumun piyonlarından birisi olarak faaliyetlerde bulunmuştur. Ağca, Abdi İpekçi Suikastı’ndan dolayı sorgulandığı zaman dönemin İstanbul Sıkıyönetim Komutanları’ndan ve daha sonra 12 Eylül Darbesi’nin aktörlerinden birisi olacak olan Necdet Üruğ, Ağca’yı sorgudan alıyor. Özel Harp Dairesi’ne ilave olarak daha sonrasında ise, Özel Harekât Dairesi ve JİTEM adlı oluşumlar meydana getirilmiştir. Bu oluşumlara mensup katiller hiçbir şekilde yargılanmamış, sistemin inisiyatifi dışında hareket etmeleri durumunda ise ortadan kaldırılma yolu ile etkisizleştirilmişlerdir. Kazara veya kendi işlerine artık yaramayan unsurların açığa çıkarılması durumunda ise bunlar hakkında yapılan yargılamalar ya beraatle veya komik cezalarla sonuçlandırılmıştır. Mehmet Ali Ağca'nın tahliye edilmek istenmesi, JİTEM’in eli kanlı çavuşunun tahliyesi bu unsurların devlet sahinde ne derece değerli olduğuna işarettir. Siciline işlettiği katliam ve zulüm politikalarıyla gerçekliği ortada olan TC’nin dağıttığı “adalet”in örnekleri ortada durmaktadır. İpekçi cinayetinde kilit isim denilen Oral Çelik, işadamı olmuş, 7 devrimci öğrencinin katili Haluk Kırıcı da 2004’te “yanlışlıkla” tahliye edilmiştir.

ÇATLI, KIRCI, AĞCA... TC’NİN “ŞEREFİ”DİR

Her biri birbirinden eli kanlı olan katillerin ismi değişse de yapılan muamele aynıdır. Abdullah Çatlı, İbrahim Çiftçi, Yalçın Özbek, Mehmet Şener, Abuzer Uğurlu gibi isimler TC’nin “şerefi” olarak ne kadar anılsa azdır. Susurluk davasında “dokunulmazlığı” sayesinde aldığı beraat kararı Yargıtay’dan dönen eski DYP Milletvekili Sedat Edip Bucak’ın, yeniden yargılanacak olması adaletle olan güveni tesis ediyor mu? Susurluk davasının 2003’teki karar duruşmasında savcı Orhan Yarbay, Bucak’ın “devlet tarafından terörle mücadele konusunda teşvik edilmiş olması nedeniyle” beraatını istememiş miydi? Bir zamanların başbakanı Tansu Çiller’in “şeref” atfettiği bu eli kanlı katillere mahkeme kapılarında sevgi gösterisinde bulunanlar kimin beslemesidir? Öte yandan 10 yıldır bir türlü kendisine ulaşamayan ve Başbakanlık Teftiş Kurulu eski başkanı Kutlu Savaş’ın hazırladığı Susurluk raporunda adı geçen ve JİTEM adına Kürt halkına karşı çok sayıda faili “meçhul” olaya karıştığı belirtilen PKK itirafçısı Hayrettin Toka, 10 yıl sonra Kocaeli’nin Kararmüsel ilçesinde yakalandı. Ne tesadüftür ki, Hayrettin Toka da; Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından serbest bırakılarak, halkın arasına bırakılmış ve katliamlarına devam etmesi izni verilmiştir.

FAŞİST KATİLLER SOKAKTA

“Yargının bağımsızlığı” ya da “adaletin herkese eşit hükmünden” söz edenlerin sözlerinin koca bir yalan olduğunu biz çok iyi biliyoruz. Aynı yargı kurumlarının halka ve halkın öncülerine sıra geldiğinde nasıl engizasyon mahkemeleri olarak çalıştığını da biliyoruz. Günlerce tartışılan baklava çalan çocuklara verilen cezanın yanısıra, köyleri yakılıp yıkılan köylülere ya da demokratik haklarını savunan kesimlere yönelik getirilen “caydırıcı” olması amacıyla on yılları bulan hapis cezalarının yaşama geçirilmesi yargı sisteminin “bağımsızlığını” ve “adaletini” yeterince ortaya koymaktadır.

Şemdinli olayının faillerinin aynı yerlerde yargılanmaları sağlanarak davalar küçük parçalara bölünüp, katillerin eylemlerinin organize hareket olmadığı izlenimi verilmek isteniyor. Dava dosyasına yansıyan ve yansımayan tanıklıklarda, Tanju Çavuş’un toplanan insanlara yönelik silahlı saldırısı, Umut Kitabevi’nin bombalanması olayının devamı olarak ortaya konurken, savcı bu hususu hiç dikkate almayıp şüphelilerin anlatımıyla yetinmiş, iki olay arasındaki bağlantıyı saptamak için çaba sarf etmemiştir. Savcılık, bu soruşturma dosyasında, “şüpheli” astsubay Çavuş’un açıklamasıyla yetinmiş. Çavuş’un adam öldürme ve yaralamaya dönük eylemini, bombalamadan bağımsız olarak, “kendisine yönelik saldırıyı defetmek amacıyla gerçekleştirdiği” iddiasıyla dava açmıştır.

Ocak ayı içerisinde yaşadığımız bu örnekler de bize göstermiştir ki, “kanundışı” olan halk düşmanı bu örgütlerin elemanlarının yargı muafiyetleri olduğu resmi anlayışı yargıda halen etkisini sürdürmektedir. Bu düşünce sadece devletin kurumları ile sınırlı değildir. Burjuva basın da bu hususta egemenlerin, bu haksız savaş yöntemlerinden çıkarılanların değerirmesine su taşımaya devam ediyor. Şemdinli’deki katliamın faillerinden JİTEM mensubunun tahliyesi haberinin oldukça olağan bir haber gibi verilmesi bunun açık bir örneğidir.

Devlet tarafından sokağa bırakılan katil sürülerinin bundan sonraki icraatlarının, bundan önce yaptıklarının aynısı olacağından kimsenin şüphesi yok. Şemdinli’nin sorumlularının açığa çıkarılmamasının devlet tarafından yapılmayacağını biliyorduk. Halka karşı işledikleri suçların cezasının ancak halk tarafından verileceği gerçeği ortada durmaktadır. Göstermelik yargılamaların halkın onlarca yıldır ödediği bedellere karşılık gelmeyeceği bir gerçektir. Devlet eliyle yapılan katliamların sorumluları Şemdinli’de nasıl halk tarafından suçüstü yakalandıysa, cezası da yine aynı biçimde halk tarafından verilecektir.

Sınıfsal Bakış

“VARSIN EGEMEN SINIFLAR BİR KOMÜNİST DEVRİM KORKUSUYLA TİTRESİNLER”

11 Eylül’ün ardından ABD emperyalizmi önderliğinde başlatılan ve yine kendi deyimleriyle on yıllarca (esasen **yüzyıl** boyunca) sürmesi beklenen dünya çapındaki “**anti-terör**” savaşının **asıl koordinatlarını** açıklamanın sırası gelmiş görünüyor. Gerçek tehlikenin hiçbir zaman için Bin Ladin/El Kaide vb. örgütlenmeler olmadığı, -bırakalım bu örgütlerin/kişilerin geçmişi ve şaibeli durumunu- gerek bu yapılanmalarla ilgili bu süreçte hiçbir ciddi mesafe alınmayışından gerekse de onlar bahane edilerek yapılanların bambaşka “**işler**” olmasından anlaşılabilir bulunmaktadır.

Aslında ortak tanımdan da yola çıkılarak anti-terör yasalarında yer verilen “**bir ülkenin ya da uluslararası kurumun politik, anayasal, ekonomik ya da sosyal yapısını destabilize etmek/istikrarsızlaştırmak terörizmdir**” tanımlarıyla gerçek “**düşman**” belirlenmiş oluyordu. Ortadoğu’ya yönelik Siyonizmle bezeli işgal politikası sayesinde **zemini** oluşan ve yine **köken** olarak emperyalistlerin kurup geliştirdikleri muhtelif İslami silahlı örgütlenmelere kimi darbeler indirmenin ötesinde, 11 Eylül sonrasındaki süreç; dünya halklarının emperyalizme ve faşizme karşı gelişen mücadelesine **yönelik** olarak işlev kazandı.

24 Ocak kararlarının uygulanabilmesinin yolu nasıl aynı zamanda **12 Eylül**’den geçiyorduysa, dünya çapında daha büyük çaplı ve dizginsizce bir sömürü, talan ve yağma olarak tanımlanabilecek “**küreselleşme**” kampanyası/saldırısı da **11 Eylül**’le birlikte getirilen “**dünya çapında olağanüstü hal**” rejimi altında daha “**sağlıklı**” geliştirilebilir, işletebilirdi. Bu paralelliği birçok ülkede olduğu gibi bu dönemde ülkemizde yaşanan gelişmelere bakıldığında da görmek mümkündür.

Ne var ki dünyanın hiçbir yöresinde işler emperyalistler için yolunda gitmedi. **Öncelik** verdikleri ve askeri işgale giriştikleri Ortadoğu’dan, **arka bahçe**leri Latin Amerika’ya, stratejik olarak dünya egemenliğinde **merkezi kıta** olarak tanımladıkları Asya’dan, **kendi mekanları** kabul edilen Avrupa’ya kadar hiçbir kıtada gün yüzü göremediler. Ne işgallerinde muzaffer oldular, ne gelişen devrim mücadelelerini durdurabildiler, ne ayaklanmaları bastırabildiler ne de gelişen kitle eylemlerinin önüne geçebildiler.

1990’lı yıllarla birlikte hız verdikleri **ideolojik kampanyanın** bütün argümanları bu süreçte tarumar edilmiş, ideologlarının geliştirdikleri ipe sapa gelmez tezler birer ikişer tuzla buz olmuştu. Değil ideolojilerin, sınıflar ile birlikte tarihin de sonunu getiren **Fukuyama** (“**tarih sona erdi, çünkü liberal demokra-**

si komünizme ve dolayısıyla Marksizme galip geldi.” demişti) aradan iki on yıl geçmeden sınıf mücadelesine müdahalede akıl hocası olarak sahne alıyor ve bu kez de “**güçlü devlet**” teziyle ortaya çıkıyordu.

Kapitalizmin insanlığın son durağı olduğu, sosyalizm ve bu bağlamda komünizmin ona alternatif olamayacağı tezi ile birlikte işlenirken; emperyalizmin yenilmez, karşı konulamaz bir güç olduğu ise devrimlerin imkansızlaştığı ve tarihe karıştığı tezi ile beraber piyasaya sürülüyordu. Bütün bunları çerçeveyen, sınıfların ortadan kalktığı ve sınıf mücadelelerinin yok olduğu tespiti ise ideolojik saldırıya yön veren **temel destur** mahiyetindeydi.

Burjuva ideolojisinden beslenen tüm akımların yan yattığı ve batağa battığı bu aşamada, tasfiyecilik ve reformizmin **prim yapması** kaçınılmazdı. Revizyonizm ise girmediği kılık kalmadığı için olacak, **post-modernist** forma dökülüşüyle beraber kitlelere servis yapılmaya başlandı. Ancak ne hazindir ki, bu tezlerin büyük bir istihla ve debdebeyle sunulduğu, sanıldığından ve beklendiğinden de geniş kesimler üzerinde etkili olduğu yıllar boyunca işleyen nesnel dünyanın yasaları, çok yalın biçimde “**güneşin balçıkla sıvanamayacağı**” ispat ettiler.

Ne sınıflar ve sınıf çelişkisi ortadan kalkmış, ne de pek doğal ki sınıf mücadelesi olgusu yok edilebilmişti. Aksine dünya, emperyalist-kapitalist sistemden **kurtulunması** gerektiğinin bin bir türlü nedenini her geçen gün daha fazla **üretmek** dönmeye devam ediyordu. Emperyalistler, değil istikrarı yakalamak, her geçen yılı **arayan** bir biçimde yuvarlandıklarının farkında olmanın **faturasını** daha çok saldırganlaşarak çıkarmaya başladılar. Bunun sonucudur ki dünya halklarına yönelik büyük oranda **ortaklaşmaları** büyük bir saldırı seferberliği içerisindedirler. Bunun diğer bir sonucudur ki aralarındaki çelişkilerin yoğunlaşmasıyla bloklaşma, gruplaşma, saflaşma, ittifaklar oluşturma çabalarında **artış** görülmektedir.

Tam da bu noktada onlar için ölümcül tehlike “**komünizm virüsü**”nün yayılmasıdır. Nitekim bunun sinyalleri de bir süredir alınmakta ve **hissedilir** biçimde duyulmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin **artan oranda** açlığa, yoksulluğa mahkum ettiği, kana zulme ve işkenceye bulduğu dünyaya itirazı olan **milyonların**; gerek demokratik temelli protesto gösteri ve eylemleri, gerekse de çeşitli ülkelerde iktidarı hedefleyen direnişlerinin “**sosyalizm**” talebiyle buluştuğu oranda büründüğü renk “**iç karartıcı**” bir hal almaya başlamıştır.

Marksist-Leninist-Maoist partiler önderliğinde yürütülen halk savaşlarının iktidar yürüyüşlerinde **sürekli** ilerleme kaydederek, kimi ülkelerde **nihai** aşamalara ulaşmalarının elde ettiği **prestij** bu sonuçlardan **daha büyük** bir moral kaynağı yarattığı görülmektedir. Komünizmin günümüzdeki **özgün ifadesi** bağlamında **Maoizmin** son yarım yüzyılda emperyalizmin (koçbaşı olarak da ABD emperyalizmi) onlarca ülkede yenilgiye uğratılması ve ağır yaralar almasında **başrolü** oynayan ideoloji olduğu gerçeğinin altı çizilmelidir.

Ve nihayet düğmeye basılmış ve “**komünizme karşı**” Avrupa eksenli olarak gösterilen ancak dünya çapında olacağından kuşku duyulmaması gereken **kampanyanın** startı verilmiştir. Zira karşı-devrimci/resmi tarihte “**medeniyetin ve demokrasinin beşiği**” olarak lanse edilen, günümüzde ABD ile kıyaslandığında ise özellikle “**tarafsız, nesnel ve barışçıl**” olarak afişe edilen Avrupa’nın böyle bir kampanyaya öncülük görevini üstlenmesi **özellikle** anlamlıdır. Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi Genel Kurulu Strazburg’ta 24 Ocak’ta yapacağı oturumunda “**komünizmin suçları**”nı kınamayı gündemine almış bulunuyor.

Zaten kampanya “Nazizm ile komünizmin suçlarının birlikte kınanması” çerçevesinde ambalajlanmaktadır. Yakın tarihte faşizme karşı yerinde ve zamanında yegane desteği ve direnişi hem kendi komünistleri hem de Sovyet Rusya’dan gören Avrupa burjuvazisinin, böyle bir tasarıyla ortaya çıkmasının kampanyayı **daha da etkili kılacağı** hesaplanmıştır.

Tasarının gerekçesi olayın ideolojik ve siyasal boyutunu çok açık bir biçimde şu sözlerle ifade etmektedir: “**Avrupa’nın bazı ülkelerinde komünist döneme bir nostalji var. Yeni genç nesiller komünizme özlem duyuyor. Bu durum komünistlerin yeniden iktidarı alma riskini doğuruyor.**”, “**Komünizmin suçları, sınıf mücadelesi teorisi ve proletarya diktatörlüğü ilkesiyle meşrulaştırılıyordu.**”

“**Komünizmin suçları**” olarak propaganda edilecek konuların neler olduğu bilinmektedir. Bunların hiç birisi yeni değildir. Yıllardır emperyalistlerin dillerine doladıkları bir dizi yalan ve iftira ile karşı-devrimcilere yönelik uygulamalardan ibaret **propaganda malzemesi** ile çeşitli sosyalist iktidar pratikleri şahsında komünist ideoloji karalanmaya çalışılmaktadır. Bunun ne kadar boş ve işe yaramaz bir çaba olduğunun **en açık kanıtı**, her şeyden önce bu karalama faaliyetini yürütenlerin kendi pratiklerinin **kıyas kabul etmeyecek** denli ağır bilançolara sahip olması ve bu durumun **artan bir hızla** devam ettiği gerçeğidir. Diğer bir husus ise özellikle söz konusu edilen 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı boyunca, dünya halklarının faşizm belasından kurtarılmasında, komünistlerin büyük bedeller ödeyerek ne kadar **önemli rol** oynadıkları hususudur.

Ancak sorun pek doğal ki bunların

tartışılması ya da tartışılmasından öte **bu yönde** yoğun bir kara propagandaya girişmek ve peşi sıra çeşitli **yaptırımlar ve yasaklamalar** getirmektir. “**Anti-terör**” yasalarıyla bütünleşen bir tarzda komünizmin “**suç**” kapsamına alınması, komünist değer ve sembollerle birlikte komünist partilerinin yasaklanmasından söz edilmektedir. Burada sorun bu adla kurulu mevcut partilerin hemen hiç birininin bu sıfatla uzaktan yakından ilgisinin olup olmaması değildir. Esas mesele, “**komünizm**”e yönelik olarak yürütülen **ideolojik saldırılardır**.

Aynı durum Küba ve Castro hatta yerine göre Kuzey Kore, Çin de sayılabilecek **söz konusu** edilebilmektedir. Bu sosyalist olmayan devlet ya da kişiler şahsında komünizme ve sosyalizme saldırılmaktadır. Bu koşullarda yapılması gereken, onların şahsında veya safında savunma çizgisine düşmeden, **sosyalizmin ve komünizmin ideallerini ve değerlerini korumak ve savunmak olmalıdır**.

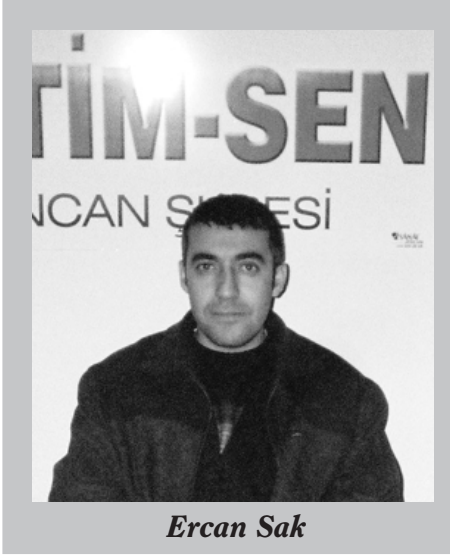
Dünyayı haraca kesen ve **baştan aşağı** sömürgeleştiren Avrupalı egemenlerin **tarihteki** suçları bir yana, bugüne gelecek olursak; ABD emperyalizmi ile açıktan işbirliği halinde, Hitler ve Mussolini’yi **gölgede** bırakan suçlar işleme konusunda büyük bir hevesle **sicilini karta** Avrupalı emperyalistlerin, komünistlerin insanlık tarihi açısından bütün dünyada emperyalizme ve faşizme karşı **onurlu bir savaş/mücadele ve direnişten** başka bir şey yazılı olmayan geçmişine leke sürmesine izin vermemiz mümkün değildir.

Emperyalistler, faşistler ve gericiiler giderek saldırganlaşıyorlar. Bu durum onların cephesinden işlerin yolunda gitmediğinin **teyididir**. Bütün cephelerde kayba uğradıkça **paniğe** kapılıyorlar. Dün anti-terör tasarıları ve ardından yasaları, bugün anti-komünist tasarıları bir büyük **korkunun** ürünüdür. Saltanatları sallanmakta, gemileri su almaktadır. Sınıf mücadelesini “**yok**” diyerek yok edemediler. Komünizmi, suçlayarak kendi **suçluluklarını** örtbas edemeyecek, ne dünkü ne de bugünkü suçlarından sıyrılamayacaklar.

Ustalarımız Komünist Manifesto’nun girişinde “**Avrupa’da bir hayalet kol geziyor-Komünizm hayaleti**” esprisi yaparken burjuvazinin korkusuna dikkat çekiyor ve komünizmin gücüne işaret ediyorlardı. Burjuvaziye sık sık titreme nöbetleri geçiren Komünizmin Manifestosunu tam 158 yıl önce şu sözlerle bitirmişlerdi:

“**Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadar ki tüm toplumsal düzenin şiddet kullanılarak yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilan ediyorlar. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!**” (K.Marx-F.Engels, Komünist Manifesto, Aralık 1847-Ocak 1848)

Eğitim emekçileri sendikalarını sahipleniyor!

Ercan Sak

Eğitim-Sen Erzincan Şube Sekreteri Ercan Sak ile KESK ile Eğitim-Sen'in son sürecine dair yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

rındaki çalışanların kıpırdanışları, bu kıpırdanışların örgütlenerek, insanların umutlarının yeşertilmesi, geleceğe dair yeniden planlamalar yapıp, taleplerin dillendirilmesi olancağını doğurmuştur. Bu yönüyle bakıldığında KESK'in ve en önemli bileşeni olan Eğitim-Sen'in önemi daha iyi anlaşılacaktır.

- Eğitim-Sen ve KESK'in mücadelesini sendikal taleplerin karşılanması noktasında yeterli görüyor musunuz?

- Bu soruya ilk anda "elbette hayır" diye yanıt verilebilir. Ancak bunun nedenlerini düşünmeden, dünya emekçi hareketinin, üretkenlerin içinde buldukları olumsuzlukları görmeden böylesi bir yanıt vermek ve çok sert söylemlerde bulunmak kaba bir mantık, sığ ve maceracı bir yaklaşım olur. O nedenle bulunduğumuz yapı, kurum ne olursa olsun, ondan beklenti içine girerken "biz bu kurum neler veriyoruz"u da kendimize sormamız gerekiyor.

İşin bir diğer yanı da özellikle 4688 sayılı ve bizim de "sahte" diye nitelendirdiğimiz sendika yasasıyla birlikte yoğun bir yozlaşma süreci yaşamış olmamızdır. Bu yozlaşma değişik şekillerde ortaya çıkarken en çok da alınan eylem kararlarında ve uygulamasında kendini göstermiştir. Daha çok son zamanlarda yaşadığımız bu tarz KESK ve Eğitim-Sen MYK'sının belki bilinçli tercihleri değil ancak yanlışları olduğunu da kabul etmemiz gerekiyor. En iyi eğitim aracı olan eylem alanlarının üyelerin bilinçlerinde korku değil, sıçrama yaptıracak tarzda kullanılması oldukça önemli ve zorunludur. Yasanın getirdiği "yetkili sendika" kavramına bağlı olarak üye sayısı artırıldı. Hatta önceki dönemlerde alanların yoğun olarak kullanılması

sendikamıza üye akışını da sağladı. Ancak bunun sonucu elde edilen niceliği, niteliği çevirme konusunda aynı başarı gösterilemedi.

- Çok yakın geçmişte Eğitim-Sen'den kopuşlar oldu. Neydi bunun sebebi ve Eğitim-Sen'e etkileri ne oldu?

- Bu kopuşun en sade anlatımıyla tanımı; Eğitim-Sen'i kapatmak için dışarıdan başlatılan operasyonun içeriden tamamlanmasıydı diyebiliriz. Yani "derin bir hareketti." Ancak bu operasyon başlatıcılarını da şaşkıncı ölçüde Eğitim-Sen içinde karşılığını bulmadı. Hatta 25 Kasım'daki Ankara eyleminde eğitim çalışanlarının Ankara'ya sokulmak istenmemesi, toplanıp dövülmesi de bu operasyonun devamı ve destekleyicisidir. Ancak Eğitim-Sen üyeleri sendikalarını bu süreçte sahiplenerek tepkilerini göstermişlerdir. Eğitim işkolunda yetkili sendika olan Eğitim-Sen'in bertaraf edilmesi çalışmaları da böylece sonuçsuz kalmıştır diyebiliriz.

- Peki geçtiğimiz günlerde K. Maraş Eğitim-Sen'de de bazı devrimci yapılar yönetimden ayrıldılar. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu konu ve nedenleri hakkında oradaki arkadaşlarla konuşmak bizi daha doğru sonuçlara götürecektir. Ancak izlediğimiz kadarıyla devrimci anlayışlara karşı olan alerjik yaklaşımlar burada bir kez daha açığa çıkmıştır. Bu anlamda buradaki arkadaşlar "yönetimden ayrıldı" yerine "ayrılmak zorunda bırakıldılar" demek, belki burada yaşananların daha doğru bir karşılığı olacaktır.

- Son olarak emek örgütlerinin istenilen düzeye gelebilmeleri için çözüm önerileriniz nelerdir?

- Öncelikle Eğitim-Sen ve diğer emek örgütlerinin, en önemli güçleri olan, devrimci yapılara şubelerden başlayarak, merkezi düzeylere kadar önlerini kesme politikalarından vazgeçilip, onların da temsiliyetleri sağlanacak. Haziran ayında sendikanın seçim sistemine yönelik yapılacak tüzük kurultayı umarım ki buna yanıt olur.

Protesto eylemlerinden vazgeçilip, artık sonuç alıcı eylemlere yönelmelidir. Sendikamızı sendika yapan eylemler, hep bu tür eylemlerdir. En önemli kazanımlarımızı da tanımlamaya çalıştığımız böyle eylemler sonrasında elde ettik.

Yaşamın ve dünyanın diğer yarısı olan kadın çalışanların özgüvenlerinin olması, üyelerimiz olanların ise aktif hale gelmesi konusunda kendi görevlerimizi bilerek davranmalıyız. Bulunulan ortamdan, varsa sendikanın diğer kullanıcılarından kaynaklı sorunlar yerinde tespit edilip zamanında ve zemininde giderilmelidir.

Tüm bunların yanında diğer demokratik kitle örgütlerinin de güçlerini toplamaları mücadelemiz ve geleceğimiz açısından önemsenmesi gereken bir durumdur. Çünkü talep edenlerin sayısı, temiz toplum talebi teknolojik çılgınlıkla silahlanma yarışı ile fabrika atıkları ile kirletilmemiş doğa talep edenlerin sayısı ve niteliği arttıkça elde edilecek kazanımlar da artacaktır. Yani faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı oluşturulacak birleşik cephe sorunlarımızın giderilmesinde dayanak olacaktır. Tüm bunlar yaşanırken de emekçiler DDSB saflarında DDSB'de mücadeledeki yerini almalıdır. (Erzincan)

Emekçinin Gündemi

TUZLA İŞÇİSİNİN YANINDA OLALIM!

Daha önceki sayımızda sendikal hareketin sorunları üzerinde durmuştuk. Şimdi ise hizmet iş kolu ve örgütlenmesinin önemine kısaca değinerek, Tuzla Havzası'nda son yaşanan saldırılar, işçilerin ve sendikanın bu saldırılar karşısındaki duruşuna değineceğiz.

Şu bir gerçek ki, yaşanan değişimlere uygun araçlar yerine eski biçimlerle hareket edilmesi sendikal hareketi zayıflatmıştır. Örneğin bugün giderek daha önem kazanan hizmet, gıda, sağlık, tekstil gibi alanlarda bir gelişim yaşanmaktadır. Öyleyse buralar çalışmaların örgütlenmesi gereken iş kolları olarak alınmalıdır. Bu alanlarda çalışma biçimleri düzenli çalışma sisteminin yanı sıra part-time, evde, uzakta, geçici çalışma gibi biçimlerle olmaktadır. Taşeronlaştırma vasıtasıyla örgütsüzlüğün en fazla yaşandığı yerler de bu iş kollarıdır. Artık kamusal alanların özelleşmesinden dolayı işçi alınmayacağı gerçeğini göz önüne alırsak, bugün sendikaların büyümesinin tek yolu ör-

gütsüz yerlerde örgütlenmektir. Bu da hizmet iş kolunda özel işletmeler, şirketler ve taşeronlarda örgütlenmek demektir. Bunun söylemlerle olmayacağını bugün yaşıyoruz. Hizmet iş kolunda yapılacak örgütlenme ve büyüme bu alanda sendikanın büyümesi ve değişimi demektir. Bu da sendikaların merkezine yansıtacaktır. Ancak bunun hangi anlayışla yapılması ya da nasıl yapılacağı da önemlidir. Hizmet iş kolundaki sendikal şubelerin rolünü doğru oynaması işçi sınıfı mücadelesine olan inançla ve buna uygun hareketle mümkün olacaktır. Bu alanda bulunan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik faaliyetçileri olarak bu yaşananlar daha çok bilince çıkartılmalı, bu alanda bulunan şube yönetimlerini de bu anlayışla ele alınmalıdır.

Örgütlenmenin, işçi sınıfının ve kamu emekçilerinin haklarını savunur duruma gelmesi itibarıyla anlamı büyüktür. Tuzla Deri-İş sendikasının öncülüğünde yürütülen çalışmaların bugün devleti nasıl

ve ne oranda rahatsız ettiği son bir haftada daha da yoğunlaşan saldırılardan bellidir. Bizzat devletin desteği ile sendika yönetimine ve işçilere yönelik saldırı ülkemizdeki sendikal hareketin belli yönleriyle niteliklerinin anlaşılması açısından da önemlidir. Direnişlerle dikkatleri üzerinde toplayan Tuzla Deri işçileri ve sendikanın bu direnişlerdeki belirleyici rolü, sistemi rahatsız eden en temel noktalardan biridir. Yıllardır eksiklere rağmen ülkemizde sınıf sendikacılığı anlayışının hayata geçirilmesinde sergilenen pratikler, sistem açısından ciddi rahatsızlık noktaları, devrimciler açısından ise umut olmuştur.

1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi sürecinde üretimden gelen gücünü kullanarak hapishane direnişlerini selamlayan; **Katil Bush'un 2004 yılı Türkiye ziyaretinde, NATO toplantısını protesto için** yine iş bırakan; direnişteki tüm işçilerin yanında olan ve sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergileyen; devletin sistemli ve bilinçli olarak direnişleri tecrit etme politikasına rağmen direnişlerinden taviz vermeyen **Tuzla işçileri dün olduğu gibi bugün de sadece direnişin değil, sınıf sendikal çizginin simgesi olmaya devam ediyor.**

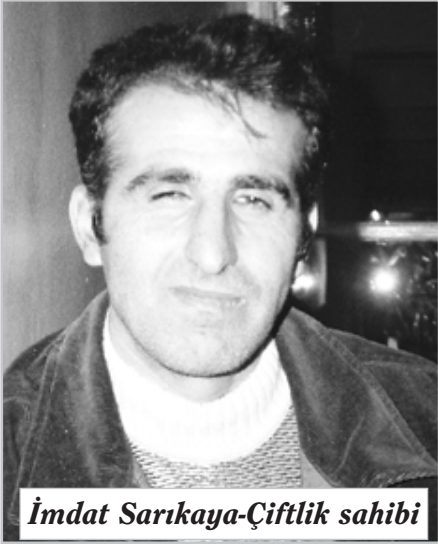
Gazete satırları buram buram işçi sınıfı kokanların ise bu süreçte sergileyecekleri

pratik tutum oldukça önemli ve anlamlıdır. Devletin artan saldırılarına karşı iş bırakan işçiler, sadece ekmeklerine ve işlerine sahip çıkmıyorlar. Gözaltında tutulan sendika yöneticilerinin ve işçilerin serbest bırakılması talebi ile üretimden gelen güçlerini kullanıyorlar. **Ki bugün işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanması süreç açısından oldukça önemlidir.**

Yine önemli bir ayrıntı da sadece devletin direnişi tecrit etme politikası değil, başta reformistler olmak üzere bazı çevrelerin bu saldırı ve direnişi ısrarla görmezden gelmesidir.

Tuzla'da yaşanan süreç izlenecek politik ve pratik tutum ile birlikte sonuçları anlamında bir dizi ders ve tecrübenin çıkarılabileceği bir süreç olacaktır. İşçilerin sendika çatısı altında toplanması ve örgütlü bir güç durumuna getirilmesi ve en önemlisi de sınıf sendikacılığı bilinciyle donatılması tüm bu pratik sürecin sonuçları olma anlamında önemlidir. Devletin niteliğinin yaşanan gelişmelerle birlikte teşhiri ve örgütlenmenin önemi yaşanan gelişmeler üzerinden işçilere kavratılmasının zemini oldukça elverişli ve güçlüdür. **Bu zeminin en iyi şekilde değerlendirilmesi ve yön verilmesi Devrimci Demokratik Sendikal Birlik emekçilerinin omuzundadır.**

“Kuş gribi değil, kümes hayvancılığı bitirildi!”

İmdat Sarıkaya-Çiftlik sahibi

Türkiye Kürdistanı'nda önemli geçim kaynaklarından birini oluşturan kümes hayvancılığı sektörü ne yapacağını bilemez duruma geldi. Ki bölge geneline baktığımızda sektörün sanayileşmesi söz konusu değil. Küçük üreticilerden oluşan küçük çapta işletmeler çoğunlukta. “Kuş gribi” küçük üreticiyi yok olmakla yüz yüze getirirken, halka veba olan grip, sermayedarlara teşvik oldu. Geçtiğimiz günlerde başbakan yardımcısı Abdüllatif Şener başkanlığında toplanan **Ekonomik Sorunları Değerlendirme Kurulu (ESDK)**'nda sekiz ayrı bakanla bir araya gelerek büyük çiftlik ve işletme sahiplerinin düşen talep nedeniyle içine düştüğü ekonomik zorluklara **“çözüm yollarını”** tartıştı. Bunun sonucunda söz konusu işletmelere başta vergi indirimi olmak üzere çalıştırdıkları işçilerin SSK primi ödemelerinin indirimine tabi tutulması karara bağlandı. Alınan bu kararların büyük çiftlik ve işletme sahiplerini gözettiği, kümes hayvancılığı yapan ve küçük çiftlik işletme sahiplerini hiç dikkate almadığı görülecektir. Bu süreçle birlikte kümes hayvancılığının ve küçük işletmelerin adım adım bitirileceği açıktır. Konuya ilişkin küçük üreticileri dinledik.

- **Bize kendinizi tanıtır mısınız?**

- **Aydın Kökhan:** Tunay Entegre Tavuk Çiftliği sahibiyim. Çiftliğimiz 40 bin kapasitelidir.

- **Son dönem ülke gündemini önemli oranda etkileyen “kuş gribi” ve bunun size yansımaları hakkında bilgi verir misiniz?**

- Medya sansasyonel yayın yaptı. Yani olayı tek yanlı değerlendirdi. Bilgilendirme yönünü yani kuş gribinin nasıl geçtiğinin, alınacak önlemlerin vb. üstünden atlandı. Medya hatalı davrandı.

Hükümetin buna hazırlıksız oluşu, itlaf ve denetimde belli sorunlar yaşamasına neden oldu. Gizlemekle olmaz, ancak medyanın yaptığı gibi de abartılmamalı. Tesisimizde üretim devam ediyor. Herhangi bir hastalık yok. Biz yine de tedbirlerimizi artırdık. **Ancak şu an hem yumurta hem de et satışı durma noktasına geldi.**

- **Tavukçuluk sektörü bu salgınla belli oranda geriledi. Sizde bundan sonra ne gibi şeyler yapılmalı?**

- Tavuk ihracatı pek yok. Ancak bu

hastalık diğer ihracat kollarını etkiler. Biz önceden fiili bir destek yoktu. Elektrik ucuz idi. Yeme teşvik vardı. (Ki o da yürütülemedi.) Bugün için devletin, kurumları vasıtasıyla halkı geniş bir şekilde bilgilendirmesi, tedbir alması gerekiyor. **Yine bölgemizde 100'e yakın ailenin (işçi) geçim kaynağı bu fabrika.** Bu noktada onların mağduriyeti giderilmeli. Ve kredi borçlarımızın, vergi, sigorta borçlarımızın buna uygun şekilde düzenlenmesi gerekiyor. Ama bizden ziyade bu işin parababaları ön plana alınıyor. Kimse bize ne olacağını düşünmüyor.

“DEVLETİN ÖNLEMLERİ İŞSİZLİĞİ KÖRÜKLÜYOR”

- **Bize kendinizi tanıtır mısınız?**

- **İmdat Sarıkaya:** Şu anda 15 bin kapasiteli tavuk (etlik) üretimi yapan bir çiftliğim var.

- **“Kuş gribi”nin sektörünüze ne gibi etkileri oldu?**

- **İlk olarak söylemeliyim ki basın bence halkı bilgilendirmekten ziyade olayı magazinleştirdi.** Devletin de yeterli bilgilendirme-denetim ve müdahalede bulunmaması (ki en başta baştan savma cevaplar vermesi) bunun zararlarını artırdı. Tavuk ve ürünleri düşük gelirli insanlarımız için önemli bir besin maddesi iken bu olayla birlikte sektörün aldığı darbeler sonucu daha yüksek bir bedelle bunlara ulaşabilecekler. Şu anda hayvan girişi durduruldu. Üretim yok, üretim olmadığı için işsiz kaldık. Vergi, sigorta ve zaruri ödemelerimizi karşılayamıyoruz. Yine tesisi kurarken aldığımız elemanların borçları var, onları da ödeyemiyoruz.

Yine Erzincan özelinde önu açık bir sektör olmasına rağmen bu tarz olumsuz-

luklar onun önünü tıkıyor. Mesela bu alana yatırım yapacak insanlar, korktuklarından dolayı yatırım yapamıyorlar. Bu da bir yönüyle işsizliği de körüklüyor.

- **Sizde bu sektördeki gerileme nasıl giderilebilir? Beklentileriniz nedir?**

- Bu sektörün mağdur edilmemesi gerekiyor. Ülke ekonomisine önemli katkıları var. Vergi, sigorta, iş imkânı sunması vb. ile destek veriyor. Bu durum normalleşene kadar bizlere destekleme verilmesi gerekiyor. Sigorta-vergi ödemelerimize kolaylık sağlanmalı. Basın-yayın yoluyla halkın iyice bilgilendirilmesi gerekir.

(Erzincan)

“Devletin müdahalesi yetersiz”

Mertekli köyünden bir işçi

Son süreçte dünyada ve ülkemizde önemli gündemlerden biri olan **“Kuş Gribi”** vakaları ciddiyetini koruyor. Özellikle çeşitli ülkelerde nüfusun büyük oranını oluşturan yoksul-emekçi kesimi tehdit eden **“Kuş Gribi”** ülkemizde de can aldı. Türkiye Kürdistanı'nın hemen her yerinde hastalığın ciddiyeti henüz halk tarafından kavranmadı. Bölgede nerdeyse her evin önünde en az 3-5 tavuk bulunuyor. Devlet yetkilileri bunu görmezden gelerek umursamaz yaklaşırken, bölgenin çeşitli illerinde ölümleri yaşanması ile birlikte halk paniklemiş ve ne yapacağını bilemez duruma gelmiştir. Yine bölgede yaşanan sıkıntıların başında hastalığın görünmesine karşın il sağlık bakanlıklarının vakaları inkâr etmesi gelmektedir. Erzincan'ın çeşitli ilçe ve köylerinde tavukların ölmesi, insanların hastanelere

kaldırılıp karantina altına alınmaları dahil, hiçbir şey yetkilileri harekete geçiremedi. Bunun üzerine halk tavuklarını kesip gömmeye başladı. Kuş gribinin alacağı boyuttan devleti sorumlu tutan halktan konuya ilişkin görüşle-

rini aldık.

- **Ülkemizde son günlerde gündemi işgal eden “Kuş Gribi” ve bununla beraber gelişen olayları ölümler, itlaf çalışmaları, denetim, duyarlılık vb. yönleriyle değerlendirebilir misiniz?**

- Erzincan'a bağlı Mertekli köyünde oturuyorum. Özel sektörde işçiyim. Bence devletin müdahalesi yetersiz. Birileri öldükten sonra harekete geçiyor. Bu genel bir mantık. Önce gizlediler, iş ortaya çıktıktan sonra yani insanlarımız-çocuklarımız öldükten sonra açıldılar. Hala da birçok yerde örneğin

Gecit beldesi'nde kahvehane sahibi

Ulalar'da, Geçit'te doğru dürüst bir önlem yok. Kendi köyümü değerlendirdiğim; devletin bize yönelik bir bilgilendirme çalışması olmadı. Baktık devletin ne ilgisi ne denetimi ne de müdahalesi var, bizler köy halkı olarak toplanarak karar aldık ve kendi tavuklarımızı itlaf ettik.

- Ben de Erzincan Merkez Geçit Beldesi'nde ikamet ediyorum. Kahvehane işletiyorum. Benim gördüğüm kadarıyla devletin duyarlılığından bahsetmek doğru olmaz. Her şey kendiliğinden geliyor. Köylülerimiz bilinçsiz bu konuda. Birçok ülkede bu hastalık çıktı, hemen önlemlerini alıp bu işi çözdüler veya denetim altına aldılar. Ama bizimkiler eline gözüne bulaştırdı. Mesela hala beldemizde hiçbir önlem alınmadı. **“Tavuklarımız öldükten sonra haber verin”** diyorlar. Ağrı-Doğubeyazıt'taki vakada görüldüğü gibi sorunun bir yönü de fakirlik ve cehalet. Geçenlerde bir başka beldeye gittim, tavuklar dışarıda diğer hayvanlarla, insanlarla-çocuklarla iç içeler. Vatandaşın duyarlılığı, kendi kendine yaptığı itlaflarla bu sorun çözülemez. Devletin çalışmalarını planlı ve düzenli olarak sürdürmesiyle, denetimiyle olacaktır bu.

- Erzincan'da bir ilköğretim okulunda sınıf öğretmenliği yapıyorum. Ben, bana düşen görevimi öğrencilerime ve velilerine yönelik bilgilendirme yaparak yerine getiriyorum. Ülkemizde görülen bu hastalık ve bunun sonucundaki ölümler beni şaşırtmadı. Fakirlik ve bilgisizlik belli yönleriyle bunu tetikliyor. Bu hastalık bir kez daha ülkemizdeki cahilliği, fakirliği ve devletin halkına duyarsızlığını gözler önüne serdi. Devletin halkın sağlığıyla ilgili uygulamaları çok kötü. **Sağlık kuruluşlarının verdiği sağlık hizmetleri çok yetersiz. Bu bölgede hastanelere bakıldığında gerekli sağlık teçhizatı-ekipmanı yok.** Birçok sağlık ocağında doktor yok, hemşire, sağlık çalışanı bile bulunmıyor. Düşünün bu durumda bu hastalıkla ne kadar mücadele edilebilir?

(Erzincan)

Tarım arazileri amaç dışı kullanılıyor!

Sinan köylüleri Ankara yolunda!

Topraklarının Sinan ailesi tarafından ellerinden alındığını belirten ve uzun bir dönemdir buna karşı mücadele eden Diyarbakır Bismil Sinan köylüleri yaptıkları açıklamada topraklarının geri verilmemesi halinde Ankara'da çadır kuracaklarını belirttiler.

Batman Postanesi önünde bir araya gelerek, Sinan ailesi tarafından kendilerinden alınan toprakların geri verilmesi amacıyla basın açıklaması yapan köylüler adına basın metnini **Sinan Sever** okudu. Sever, kendilerinden alınan toprakların dedelerinden kalma topraklar olduğunu belirterek, Sinan ailesinin toprakları hile ve baskı yoluyla kendi zimmetlerine geçirdiğini kaydetti. Sinan ailesinin köyde dahi oturmadığını söyleyen Sever, 2004 yılıyla birlikte Doğrudan Gelir Desteği'nin gündeme geldiği dönemlerde ailenin köye yerleştiğini ve baskılarıyla hazırlamış oldukları tapuları kendilerine göstererek, "**Bundan sonra bu toprakları ekmeyeceksiniz**" dediğini belirtti.

Tek geçim kaynaklarının toprak olduğunu ifade eden Sever, mağduriyetlerinin aşılması için 2 yıldır her yere başvurduklarını ancak bir sonuç alamadıklarını da sözlerine ekledi. Sever, hazırlamış oldukları dilekçeleri tekrar tüm basın yayın organlarına, köşe yazarlarına, milletvekillerine, Genelkurmay Başkanlığı'na, Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığı'na göndereceklerini kaydederek, "**Sorun çözülmediği takdirde çoluk, çocuk, yaşlı, kadın tüm köy sakinleri olarak yollara düşerek, Ankara'ya gideceğiz ve çadır kuracağız**" dedi.

Açıklamanın ardından köylüler, "**Topraklar bizindir, bizim kalacak**", "**Yaşasın toprak mücadelemiz**" sloganları eşliğinde hazırlamış oldukları dilekçeleri postalayarak, köylerine geri döndüler.

(H. Merkezi)

Geniş ve verimli tarım topraklarına sahip ülkemizde, tarımsal üretim ve buna bağlı çeşitli sektörler ekonominin yönlendiricisidir. Köylülerin tarımsal üretiminin, emperyalist-kapitalist ülkelerin tarımlarıyla karşılaştırılmayacak kadar geri olmasına karşın, yetiştirilen birçok ürün (fındık, kayısı, şeker pancarı, tütünde olduğu gibi) dünyada en çok Türkiye'de yetiştirilmektedir. Türkiye dünya fındık ihtiyacının % 70'ini, kayısı ihtiyacının % 80'ini karşılamaktadır. Ülkemiz nüfusunun % 35'i köylerde yaşamakta ve 39 milyon hektarlık tarım topraklarında üretim yapmaktadır. Ancak köylülerin çok parçalı tarım topraklarında aile işletmeciliği yaptığını göz önünde bulundurduğumuzda üretim çok pahalıya gelmektedir. Gübre, ilaç, mazot vb. girdiler her geçen gün pahalılaşmakta, devletin köylüye verdiği desteklemeler yetersiz kalmakta, köylü ürünlerini tefeci-tüccara maliyetinin altında satmak zorunda kalmaktadır. Bu vb. etkenler köylüleri iyice yoksullaştırmaktadır.

Daha önceki süreçlerde sanayide kilit sektörleri kendi müdahalesine bırakan emperyalistler, tarımı da yarı-sömürgelerine bırakmaktaydı. Son süreçlerde özellikle 90'lı yılların sonlarında politikalarında yön değiştirerek, Türkiye gibi tarımsal üretimi, kendileriyle rekabet edecek kadar yüksek olan yarı-sömürgelerin tarımına tamamıyla müdahale etmeye başlamışlardır. Türkiye tarımı IMF'ye verilen niyet mektubunda belirtilen çerçevede "**24 Ocak ekonomik kararlarıyla**" tarımı emperyalistlerin istemleri doğrultusunda tasfiye operasyonu başlatılmıştır.

IMF'ye verilen niyet mektubunda destekleme ve sübvansiyonlar kaldırılmış, tarım ürünlerinin iç ve dış pazarı emperyalistlerin kontrolüne bırakılmış,

stratejik (fındık, tütün, şeker pancarı vb.) ürünlere kota konmuş, çayır, mera, orman ve 1. sınıf tarım arazilerinin satışı, kiralama ve kullanımı emperyalistler ve onların uşaklarına pazarlanması yasaları düzenlenmiş, emperyalist sermayeye ve komprador uşaklarına kiralanarak tarım toprakları amaç dışı kullanılmaya başlanmıştır.

Ülkemizin verimli tarım arazilerinin yanlış kullanımı, çarpık sanayileşme ve şehirlerin plansız gelişimi nedeniyle toprak rezervi kalmayan 19 ülke arasında yer aldığı belirtiliyor. **Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şubesi Başkanı Ayhan Barut**'un yaptığı açıklamaya göre; toprak çoğaltılmayan, sınırlı bir doğal kaynak. Bunun karşısında hızlı sanayileşmenin ve şehirleşmenin başta olduğu, turizm, karayolları, demiryolları, enerji ve boru hatları, havaalanları, barajlar gibi yatırımlar, tuğla ve kiremit ocakları vb. tarım alanlarının amaç dışı kullanımında önemli rol oynuyor. **Ülkemizde 39 milyon hektar tarım alanının 26 milyon hektarlık bölümünde düzenli tarım yapılabildiğini de vurgulayan Ayhan Barut, Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün 1981-2000 yılları**

arasındaki araştırmalarına göre **1 milyon 650 bin hektar** tarım arazisinin elden çıkarıldığına dikkat çekilmesi gerektiğini belirtti. Çukurova, Bursa ve Sakarya ovası, **Trakya** ve **Kemalpaşa** bölgelerinde tarım arazileri üzerine kurulu sanayi tesisleri, belediyelerin yerleşim alanını genişleterek imara açmalarıyla tarım topraklarının elden çıkarılması, en verimli ovalarda tarımın yok olmasını getiriyor.

Orman Yasası, Zeytincilik Alanları Koruma Yasası, Toprak Reformu Yasası, İmar Yasası, Tarım topraklarının korunmasına yönelik maddeler içermesine karşın, tarım topraklarının amaç dışı kullanımının önüne geçilemiyor. Ayhan Barut, bazı kanunların birinci sınıf tarım arazilerinin korunmasını sağlamak yerine daha çok yok etmeye yönelik olduğunu savunarak "**Büyükşehir Belediyesi Kanunu** tarım topraklarının amaç dışı kullanımını özendirici hüküm içeriyor. Nüfusu **1 milyonu** geçen büyük şehirlerde mücavir alan **30 km çapa** çıkması çok ciddi kaygılara sebep oldu. Adana merkezinden dört taraflı 30 km'ye çıkan alanın neredeyse tamamı birinci sınıf tarım arazisidir" dedi. (Samsun)

Şimdi sıra narenciye üreticisinde

Devletin tarımı tasfiyesinde bugün hedefte artık narenciye üreticileri de var. Türkiye'nin her yerinde kış aylarında en çok tüketilen meyvelerden olan portakal, mandalina vb. narenciye ürünlerini üreten köylüler artık üretmez hale getiriliyor. **Çukurova'da buğday, mısır ve pamuktan sonra şimdi de narenciye üreticisinin yüzü gülmüyor.** Üreticinin cebine masraflarını karşılayacak bir para bile girmezken, ucuz fiyata köylülerden alınan narenciye ürünleri yüksek fiyatlarla yoksul emekçi halka ulaşıyor. Üretici ve halk kaybederken, parayı tüccarlar ve ağalar kazanıyor.

Konuya ilişkin geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapan **Seyhan Ziraat Odası 2. Başkanı Rifat Kodal**, turuncuğil üreticisinin durumunun içler acısı olduğunu söyledi. Kodal; bu du-

rumdan halkın da etkilendiğine dikkat çekerek bütün ülkelerde yaş meyvelere destek verilirken Türkiye'de bunun tam tersi bir uygulama olduğunu ifade etti. Kodal, hükümetin üreticinin sıkıntısına kulaklarını tıkadığını da sözlerine ekledi. Ayrıca ülkemizde yılda **2 milyon 390 bin ton turuncuğil üretiminin yapıldığını söyleyen Kodal, bunların yalnızca 450 bin tonunun ihraç edilebildiğine dikkat çekti.**

Açıklamasının devamında Kodal, "**Bizim elimizde mal çürüyor. Buna rağmen Doğu ve Güneydoğu'da halk portakal yiyemiyor. Bu durumda kendi üreticimizi ve halkımızı mağdur ediyoruz demektir**" şeklinde konuştu. Üreticinin **10 kuruşa sattığı** ürünün Ankara ve İstanbul gibi illerde **1.5 YTL'ye satıldığına** dikkat çeken Kodal, "Bu acımasız koşullarda

tek zararı üretici değil aynı zamanda tüketici de görüyor" dedi.

Kodal, narenciye üreticisinin içinde bulunduğu durumdan kurtulabilmesi için çözüm önerilerini şöyle sıraladı:

* Narenciye de patates ve soğanda olduğu gibi "Hal Yasası" kapsamından çıkmalı,

* Narenciye, belediye vergisinden muaf olmalı ve üretici ürününü kendisi her yerde satabilmeli,

* Narenciye işleme sanayinin üretim miktarına göre genişletilip, meyve suyu, reçel ve dondurulmuş meyve gibi alanlarda yerli üretimin kullanılmasını teşvik edilmeli,

* Devletin narenciye üreticisine verdiği destek en azından eski haline yani 100 dolar seviyesine tekrar yükseltilmeli. (Mersin)

Öcalan'a verilen hücre cezası Kürt halkını ayağa kaldırdı! Sokaklar molotoflarla aydınlandı!

A. Öcalan'a hücre cezası verilmesi, ülkenin birçok yerinde protesto gösterileriyle karşılanırken, devlet cezanın gerekçesini "halkı anadilde eğitim için mücadeleye" çağırması olarak gösterdi.

Tek başına tutulduğu **İmralı Hapishanesi'nde 20 günlük hücre cezası alan PKK lideri Abdullah Öcalan** avukatlarıyla ve ailesiyle görüşürülmedi. Öcalan'ın Kürt kitlesi ve hareketi üzerindeki etkisini bilen devlet, şu anki talebi kimlik sorunu ve Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması olan hareketin gündemini sıcak tutuyor. "**Koster bozuk**" ya da "**hava muhalefeti**" gerekçeleriyle avukatları ve ailesiyle görüşürülmemeye çalışılan Abdullah Öcalan'la görüşmek isteyen avukatlarına **11 Ocak** günü ceza aldığı tebliğ edildi. Tebliğde Öcalan'ın avukatlarıyla yaptığı son görüşmede "halkı anadilde eğitim için mücadele etmeye" çağırın sözleri "**PKK'ye talimat gönderdiği**" yönünde değerlendirilerek hücre cezası verildiği yer aldı. Ceza **16 Ocak** günü son buldu. 7 yıldır tek kişilik bir hapisanede tutulan Öcalan üzerindeki tecrit, verilen hücre cezasıyla ağırlaştırılmıştır. Tecrit politikalarıyla Kürt halkını sindirmeyi başaramayan TC devleti, Öcalan üzerindeki tecriti ağırlaştırarak daha fazla taviz koparmaya çalışmaktadır. Bu politika TC devletinin siyasi çıkmazının da göstergesidir. "**Anadilde eğitim hakkı**" için mücadeleye dahi tahammül edememesi tamamen güçsüzlüğünün ifadesidir. Yaşanan bu durumu Kürt halkı sokaklarda kimi zaman çatışmalı eylemlerle protesto etti.

11 Ocak akşamı **Adana'nın Seyhan ilçesi Şakirpaşa Mahallesi Newroz Caddesi** üzerinde toplanan 100 kişi hücre cezasını molotof kokteylleriyle protesto etti. Kitle sık sık attığı "**PKK halktır, halk burada**"

sloganıyla 2 saatlik bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ana caddeyi bir süre trafiğe kapatan gruba Çevik Kuvvet panzerlerle saldırırken grup da taşlarla karşılık verdi.

13 Ocak akşamı **Siirt'te Apo'cu Gençlik İnişiyatifi** üyeleri **Çakmak Mahallesi**'nde toplanarak yürüyüş yaptı. Öcalan posterleriyle yürüyüş yapan kitle, **Eruh** ilçe karayolunda lastik yakarak yolu trafiğe kapattı.

Aynı akşam **Diyarbakır'da Sento Caddesi**nde çevre yolunda ateş yakan kitle sloganlar atarak hücre cezasını protesto etti.

Silvan'da 50 kişi Eskitel Mahallesi'nde toplanarak yolları ateşe verdi. Öcalan lehine slogan atan gençler hücre cezasının kaldırılmasını istediler.

Mardin'de hücre cezasını protesto etmek isteyen bir grup resmi bir aracı ateşe verdi.

Van Barış Anaları İnişiyatifi TUYADER binasında bir araya gelerek hücre cezasının hukuksuzluk olduğunu söyleyerek cezanın bir an önce kaldırılmasını istedi.

İzmir Kadifekale'de 14 Ocak akşamı toplanan gençler, Öcalan lehine sloganlar atarak belediye otobüslerini ateşe verdi.

İstanbul Esenler'de hücre cezasını protesto eden bir grup 5 aracı ateşe verdi.

Hakkâri'de Belediye-İş Merkezi önünde toplanan kitle "**Öcalan siyasi irademizdir**", "**TC şaşırma bizi dağa taşırma**", "**Tecride hayır**" sloganlarını atarak 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

Mersin Akdeniz Beldesi'nde Cuma Pazarı'nda toplanan 300 kişi Pazar Soka-

ğı'na kadar sloganlarla yürüyüş yaptı. Polis tazyikli su sıkarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Gençler de taşlar ve molotoflarla cevap verirken polis, Pazar sokağının giriş ve çıkışlarını panzerlerle kapattı. Sokaktaki esnaf ise saldırıyı kepenk kapatarak protesto etti. İkinci kez toplanarak eylem yapan gençlere bu kez de biber gazlarıyla saldıran polis, çok sayıda insanı yaraladı.

Diyarbakır Suriçi Beldesi, İstanbul Ümraniye, Bağcılar Demirkapı Meydanı ve Siirt'te aynı gün yürüyüşler yapılarak hücre cezası protesto edildi. Yollar trafiğe kapatılarak ateşe verilirken çevik kuvvetin kitleye saldırması üzerine dört yerde çatışma çıktı.

Öcalan'a verilen hücre cezası ile ilgili protesto eylemlerinden biri de 18 Ocak günü İzmir'de yapıldı. Konak Meydanı'nda bir araya gelen DTP ve bazı demokratik kitle örgütüne mensup kalabalık bir grup, "**Bi-ji Serok Apo**", "**Barışın elçisi İmralı'da**" sloganlarını attı. Yürüyüş sırasında "**Öcalan irademiz, direniş kararımız**" pankartının açılmasına polis izin vermedi. Bir süre yaşanan gerginliğin ardından **Göç-Der İzmir Şube Başkanı Burhan Yürek** bir açıklama yaptı.

Yoğun yığınak yapan polisin kitlenin etrafını çevirmesinin ardından bir süre daha gerginlik yaşandıktan sonra kitle dağıldı.

(H. Merkezi)

Mersin'de polis terörü

Öcalan'a 20 günlük hücre cezasının verilmesi Mersin'in çeşitli semtlerinde yapılan eylemler ve etkinliklerle protesto edilirken, bunlardan birisi de **14 Ocak 2006** tarihinde **Siteler-Yeni Mahalle'de** yapıldı. Öcalan'a uygulanan tecrit ve hücre cezasının protesto edilen eyleme Partizan da destek verdi. Eyleme katılmak için mahalleye giden okurlarımızın önu kesilerek bir süre bekletilmişlerdir. Daha sonra okurlarımız **Sinan Elitemiz, Kadir Özer** ve **Mahmut Toraman** keyfi bir şekilde gözaltına alındılar. Hiçbir tutanağın tutulmadığı ve işlemin yapılmadığı 2 saat boyunca okurlarımız gözaltında keyfi bir şekilde tutulmuştur. Okurlarımız psikolojik işkenceye maruz kalırken daha sonra Siteler Karakolu'ndan serbest bırakıldılar. Saat 14:30'da başlayan eylemde toplanan kitlenin üzerine polis tarafından tazyikli su sıkıldı. Ara sokaklarda toplanan kitle polise taş ve molotof kokteyl ile yanıt verdi. Bir süre devam eden çatışmada **6 BAGEH'li** de gözaltına alındı. Çıkan olaylarda bazı polisler atılan molotof kokteylleriyle yaralanırken, polis mahallede terör estirdi.

DDSB'den

bildiri dağıtımı

24-26 Aralık 2005 ve 7 Ocak 2006 tarihleri arasında **DDSB Tarsus'ta** bildiri dağıtımı ve çeşitli kuşlamalar yapıldı. Tarsus'un çeşitli mahallerinde yapılan bildiri dağıtımına halkın ilgisi yoğun oldu. Bildiride yaşanan devlet terörüne tepkisiz kalmamak gerektiği belirtildi ve bu tepkiyi sokaklarda dile getirme çağrısı yapıldı. Bildiride ayrıca **Şemdinli, Hakkâri, Susurluk, Maraş, Sivas** gibi olayların, yargısız infazların, işkence ve ölümlerin devlet eliyle yapıldığı ve gerçek teröristin devlet olduğu vurgusu da yapılarak, emperyalizmin yokluk, yoksulluk ve sefalet demek olduğu ve anti-emperyalist mücadeleye omuz vermek gerektiği vurgulandı. Dağıtımların sonrasında kolluk güçleri bildirilerin ve kuşlamaların halka ulaşmaması için toplamaya çalıştı, ancak yine de bizlerin halkla buluşmasını engelleyemedi.

(Tarsus DDSB)

Köye dönene ajanlık teklifi

1994 yılında köyleri yakılan köylüler geri dönemiyor. Şırnak Karamiç köyünde yaşayan Hatice Beter ve Ahmet Beter 1990 yılında köylerinin yakıldığını ifade ederken geri dönenlerin ajanlık teklifi ile karşı karşıya kaldığını belirttiler.

Uzun bir süredir köylerinden ayrı yaşayan, geri dönmek için çeşitli görüşmelerde bulunan Kürt ulusundan emekçiler MGK tarafından hazırlanan "**Terör göçü**" başlıklı rapora dayanılarak ajanlık dayatmasıyla karşılaşılıyorlar. Köylerine geri dönenlerin PKK'ye lojistik destek amacıyla döndüğü iddia edilen rapordaki açıklamalar doğrultusunda köylerine geri dönenler üzerindeki baskılar da artırılıyor. **Göç-Der Batman** il temsilcisi **Ahmet Demir**, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, hükümetin geri dönüşler için bir yandan yasalar çıkarttığını diğer yandan köylülerin koruculuk baskısı ile göçe tekrar zorlandığını ifade etti. (Ankara)

T. Kürdistanı'nda operasyonlar devam ediyor!

Faşist TC'nin **Dersim'de** başlattığı operasyonlar devam ediyor. **Zage, Haydaran Dağları, Buyer Baba Dağları** ile **Dokuz Kayalar** mevkiine düzenlediği operasyonda, HPG'ye ait olduğu ileri sürülen ve kullanılmayan bir sığınığın imha edildiğini bildiren devlet, kullanılmayan sığınak üzerinden yine ne kadar başarılı operasyonlar düzenlediğinin reklâ-

mını yaparak 350 kişilik PKK'li grubun peşinde olduğunu açıkladı.

Yaklaşık bir haftadır devam eden ve son günlerde iyice yoğunlaşan operasyonda, kış mevsiminden kaynaklı akşam bölgeden geri çekilen askerler, sabah saatlerinden itibaren **Kobra tipi helikopterlerle** tekrar araziye çıkıyorlar. Yerel kaynaklar; sabah saatlerinden itibaren

operasyon kapsamındaki geniş bir alanın helikopterler tarafından bombalandığını aktardı. Başlatılan imha saldırısının aşırı soğuklar ve kar nedeniyle sona erdirildiği devlet tarafından açıklandı.

Diyarbakır'ın Silvan İlçesi kırsalında da TC askerleri tarafından başlatılan operasyon **Hokan, Kazandağı, Bezwan** ve **Başkê** köylerine yayılarak genişletil-

di.

Yerel kaynaklardan edinilen bilgilere göre, Silvan kırsalında başlatılan askeri operasyona Silvan Jandarma Komutanlığı'na bağlı askerler katılıyor ve operasyon **Demirkuyu (Dêrika Miqurê)** Köyü'nün dağlık kesimlerinden başlayıp, yeni bir rota çizerek hızla devam ediyor.

(H. Merkezi)

Şemdinli olayı karartılamaz!

HAKKARİ

Şemdinli'de yaşanan saldırının ardından çeşitli devrimci ve demokrat çevreler bu saldırıya karşı tepki göstermeye devam ederken bombalama olayının hemen ertesinde toplanan kalabalığın üzerine panzerden ateş açarak bir kişinin ölmesi ve 5 kişinin de yaralanmasına neden olan Uzman Çavuş **Tanju Çavuş**'un tahliye edilerek tutuksuz yargılanmasına karar verilmesi Hakkâri'li sokağa döktü. Böylesi bir kararın katillerin katliamlarını cesurca sürdürebileceklerini söyleyen Hakkâri halkı, Ağca'nın tahliyesiyle katillerin cezalandırılmak yerine ödüllendirildiğini söyledi.

Bu gelişmeler üzerine Şemdinli'de 3 bin kişi yürüyüşe geçti.

Şemdinli Halk İnisyatifi tarafından düzenlenen yürüyüş için DTP ilçe binası önünde toplanan kitleye destek veren Şemdinli Belediye Başkanı Hurşit Tekin ve DTP yöneticileri, buradan ilçe çıkışına kadar yürüdü. "Ali Yılmaz'a kurşun, Ağca'ya çiçek, Tanju Çavuş'a madalya" pankartı ile "Ölmeyi, yakalamayı, ifade vermeyi bekliyoruz", "Derin devletin taleplerine evet, ya halkın talepleri!" dövizleriyle birlikte yürüyen kitle buradan da **Umut Kitapevi** önüne kadar sloganlarla geldi.

Ölüm listesinde ismi yeralan ve Belediye Meclis üyesi **Emin Sarı** kitleye yönelik yaptığı konuşmasında Ali Yılmaz'ı öldüren, 5 kişiyi de yaralayan Tanju Çavuş'un serbest bırakılmasıyla Kürtlere yönelik saldırı ve katliamların meşrulaşacağını söyledi. Sarı "Çavuş tarafı bir mahkeme tarafından 'yargı'landı. Bir kişiyi öldüren ve 5 kişiyi yaralayan bu katilin serbest bırakılması, Şemdinli halkına hakarettir. Tanju Çavuş'un 2 çocuğu dinlenmiş, ancak Şemdinli halkı dinlenmemiştir. Biz bu tarafı mahkemenin kararını protesto ediyoruz" dedi.

(H. Merkezi)

14 Ocak günü **Taksim Mis Sokak**'ta bir araya gelen Partizan'ın da aralarında bulunduğu çeşitli kurum ve örgütler "**Kahrolsun MGK, MIT, JİTEM Kontrgerilla**", "AKP halka hesap verecek", "**Şemdinli halkı yalnız değildir**", "Katil devlet hesap verecek" sloganların eşliğinde **Taksim Tramvay durağına** yürüdü. Kitle adına açıklamayı Yasemin Karadağ yaptı. Devletin katilleri korumaya devam ettiğine, **Haluk Kırcı, Oral Çelik** gibi **Mehmet Ali Ağca**'nın da kamuoyuyla alay edilmesine serbest bırakıldığına dikkat çeken Karadağ, "Bizler susarsak, gözümüzün önünde yaşanan devletin işlediği suçlara kayıtsız kalırsak yarın, 'iyi çocuk' Ali de tıpkı diğer katiller gibi serbest bırakılacaktır. Devlet bugünden bunun zeminini oluşturmaya, senaryosunu yazmaya başlamıştır" dedi.

Şemdinli olaylarının üzerinden iki ay geçmesine rağmen devletin yaşananları aydınlatma yerine üstünü örtmeye çalıştığına vurgu yapan Karadağ, açıklamasını şöyle sürdürdü:

"Devlet bu geçen süre zarfında tüm kanallarını devreye sokarak, delilleri karartmaya çalıştı. Birinci ağızlardan bölge halkı tehdit edildi, tanık olarak kabul edilemez denildi. Devletin suçlu olduğu katliam ve işkence davalarında avukatların bile açıklamalarına tahammül edemeyen, 'Yargıya müdahale ediliyor' diye baskı oluşturmaya çalışan devlet, Şemdinli davası henüz açılmamışken 'Şemdinli halkının tanıklığı geçersizdir' diyebiliyor. Yaşananlar unutulmamalı, cezasız kalmamalıdır."

Açıklama **Grup Munzur**'un verdiği dinletinin ardından sona erdi. (İstanbul)

ADANA

HÖC, ESP üyeleri ile **Barikat** ve **Partizan** dergisi okurlarından oluşan kitle 13 Ocak günü Adana İnönü Parkı'nda bir araya gelerek, Şemdinli olaylarını protesto etti. "**MIT, JİTEM, Kontrgerilla dağıtılsın, Şemdinli halkı yalnız değildir**" yazılı pankart taşıyan kitle, sık sık "**Eşitlik, kardeşlik Kürt ulusuna özgürlük**", "Şemdinli halkı yalnız değildir", "**Katiller halka hesap verecek**" şeklinde sloganlar attı. Herhangi bir açıklamanın yapılmadığı eylemde yaklaşık bir saat oturma eylemi yapan kitle, eylemin ardından dağıldı.

ANKARA

Şemdinli'de yaşanan gelişmeleri kamuoyuna duyurmak ve duyarlılığı artırmak amacıyla bir eylem gerçekleştirildi.

18 Ocak günü saat 18:00'de "**MIT, JİTEM, Kontr-gerilla dağıtılsın, suçlular yargılsın**" pankartıyla **Sakarya Caddesi**'nde toplanan kitle meşaleler yakarak **Yüksel Caddesi**'ne doğru yürüyüşe geçti. "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "Çeteler halka hesap verecek" sloganlarını haykıran kitle Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada; **MIT, JİTEM**, kontr-gerillanın icraatlarından söz edilirken Mehmet Ali Ağca'nın yaptığı katliamların karşılığını serbest bırakılarak aldığı ifade edildi. Çevredeki insanların ilgisini çeken eylem **Alnteri**, Gençlik Derneği, **HÖC, BDSP, DHP, ESP, Partizan, Kaldıraç, EKD** ve Kurtuluş Partisi tarafından düzenlendi.

"Parmasını basmayan giremez!"

Vatandaşlık ve vergi numaraları, MOBESE'ler, aramalar, baskınlar vb. ile yaşamımızın her anına müdahale etme hakkını kendisinde bulan ve hayatımızı hücrelerle çevirmeye çalışan devletin uygulamaları sınır tanımıyor. Özellikle İstanbul'un çeşitli yerlerine yerleştirdikleri MOBESE'lerle insanlar üzerinde her an tedirginlik yaratarak, baskı uygulayan sistem, üniversitelerde de benzer uygulamalarla pervasızlığını sürdürüyor.

Faşist **YÖK** kurumuna bağlı olan **YURT-KUR**'un son uygulaması "**güvenlik tedbirleri ve teknoloji**" gerekçesiyle İstanbul'da bulunan **Edirnekapı Erkek Öğrenci Yurdu** girişine yerleştirdiği parmak izi cihazıdır. Bu uygulamaya göre yurda girmek isteyen öğrenciler yurdun

girişine yerleştirilen cihaza önce yurt kartlarını, sonra da parmak izlerini okutuyorlar. Daha önce alınan parmak izleri ve kartlardaki bilgiler birbirlerini tutuyorsa içeri girebiliyorsunuz, aksi takdirde içeri girmeniz yasak.

Devlet kendi koyduğu yasaları yine kendisi çiğnemekte bir sakınca görmemektedir. **Yeni Ceza Muhakemesi Kanunu**'na göre şüpheli veya sanık ancak 2 yıldan fazla ceza gerektiren bir suç işlediğinde parmak izi alınabilmektedir. Ancak pilot bölge olarak seçilen Edirnekapı Erkek Öğrenci Yurdu'nda bu yasa tamamen yok sayılarak, yurtda bulunan yaklaşık bin **200 öğrencinin** parmak izleri kayıt sırasında alınarak cihaza kaydedilmiş durumdadır. Yurttaki bu uygulamada başarılı

olduğu takdirde bu yöntem bütün yurtlara yayılacaktır.

Bu uygulama bir ilk değil elbette. Daha önce üniversite giriş kapılarına yerleştirilen turnikeler ve yine birçok üniversitede yemekhane girişlerine yerleştirilen turnikeler, bu yıl özellikle **İstanbul Üniversitesi**'nin çeşitli yerlerine yerleştirilen kameralar buraların üniversite mi, yoksa bir hapisane mi olduğu konusunda kafalarda soru işareti bırakmaktadır.

Edirnekapı Erkek Öğrenci Yurdu'nda kalan öğrenciler uygulamadan rahatsız ve bu uygulamanın fişleme olduğunu düşünüyorlar. Birçoğu uygulamadan sonra yurttan ayrılmak istemiş, ancak başka yurt bulamadıkları için burada yaşamak zorunda kalmışlar, **İHD**'nin de içinde bu-

lunduğu birçok kuruma şikâyetinde bulunmuşlardır.

İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin uygulamanın insan hakları ihlali olduğunu söylüyor. Devletin muhalefeti kontrol etme, fişleme mantığının bir sonucu olarak bu uygulamayı gündeme getirdiğini söyleyen Keskin, "Uygulama gençliğe güvenmemeyi, öğrencilerin birbirine güvenmemesini tetikliyor. Aynı zamanda öğrencilerin özel hayatına müdahale ediyor" diyor. Eren Keskin; öğrencilerin **YURT-KUR**'a dilekçeyle başvurarak uygulamayı geri çekmesini isteyebileceğini, buradan olumsuz cevap gelmesi durumunda da idari mahkemeye başvurabileceklerini açıkladı.

(İstanbul)

Mektuplar tecriti gözler önüne seriyor..

F tipi hapisanelerde kalan siyasi tutsaklar yazdıkları mektuplarda, yaşadıkları sorunları gözler önüne serdi. Tutsakların mektuplarda yazdıklarına göre, tutukluların Kürtçe konuşmaları yasak, Kürtçe konuşanlara idare tarafından çeşitli cezalar veriliyor. Kürtçe mektup yazan tutsaklardan tercüme parası isteniyor. Aynı hücrede kalan tutsakların aynı fotoğraf karesinde yer almaları da engelleniyor.

Bolu, Edirne, Kocaeli, Gebze, Sincan, Tekirdağ, Adana ve İzmir'de bulunan F tipi hapisanelerde kalan siyasi tutsakların yazdıkları mektuplar, hapisane koşullarını gözler önüne seriyor. Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tekli hücrede kalan **Yusuf Akbaba**, yazdığı mektupta, tuvalet taşının üzerinde bir yandan banyo ihtiyaçlarını giderirken, diğer yandan bulaşıklarını yıkamak zorunda kaldığını aktarıyor. Hapishanelerde düzenlenen "sosyal etkinliklere" tek başına çıkarılan Akbaba, "Futbol sahasına bile tek başına çıkarılıyorum. Her saat başı mazgaldan kontrol ediliyorum. Hücre dışına çıktığımda her arama noktasında aranıyorum" diyor.

"Amaç dışı" kullanılan pet şişelere toplatma kararı

İzmit 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tekli hücrede kalan **Mehmet Şirin Bozcam** ile **Naif Bal**'ın yazdığı mektuplarda da yaşanan sorunlara dikkat çekiliyor. Tekli hücrelerde kalan tutsaklar, kaloriferlerin yanmadığını, hapisane idaresi hakkında şikayetçi oldukları zaman çeşitli disiplin cezalarıyla karşı karşıya kaldıklarını anlatıyor.

Aynı hapisanede kalan **Tuncay Doğan**'ın mektubunda da, disiplin cezalarına dikkat çekiliyor. Doğan'ın anlatımlarına göre, hapisane idaresi disiplin cezaları nedeniyle 1 yıl açık görüş yasağı verebiliyor. Tutsakların spor sonrası pet şişelere doldurdukları suyu güneşte ısıtmaya çalışarak duş almaları üzerine hapisane idaresi pet şişeleri, "amaç dışı kullanılıyor" gerekçesiyle toplatmış.

Mektuplar karalanıyor

İzmit Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki **Faik Taş** da, iletişim ve haberleşme hakkının engellendiğini belirtiyor. Dergi, kitap ve mektup okuma ve yazmanın yasak olduğunu belirten Taş, bu uygulamaları protesto etmek için idareye dilekçe yazan tutsakların cezalandırıldığını aktarıyor.

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde tek kişilik hücrede kalan **Zeki Şahin**'in yazdığı mektup ise hapisane idaresinin sansüründen geçmiş. Yazıların bir bölümü karalanan mektupta, hapisanede yaşanan sorunlar şöyle özetleniyor: "1 Haziran tarihinden itibaren toplatma kararı olmamasına rağmen istediğimiz dergileri alamadık. Açlık grevleri sonrası ciddi sağlık sorunları yaşıyoruz. Diyet yemeği olarak 1 ay boyunca sadece domates, biber ve salatalık verildi. Bunun için dilekçe verdik ama verdiğimiz dilekçeye karşılık 3 gün hücre hapsi aldık. Gerekece olarak da 'Görevli personele hakaret' gösteriliyor. 6 ayda bir doktora götürülüyoruz, şiddetli baş ağrısı çekmeme rağmen yüzeysel tedavi yapılıyor. Elektrik parası ödemeyenlerin elektrikleri kesiliyor, kaloriferler çalışmıyor ve sıcak su verilmiyor."

Moral veren mektuplara yasak!

Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Murat Türk**'ün yazdığı mektupdaki yazıların bazı bölümleri de hapisane idaresi tarafından karalanmış. Türk'ün sansürlenmiş mektubunda hapisanelerdeki haberleşme ve iletişim sorunlarına dikkat çekiliyor ve Ülkede Özgür Gündem gazetesinin hapisaneye girmesinin yasaklandığını aktarılıyor. Aynı hapisanede kalan **A. Vahap Kavak** ise, moral verici mektupların kendilerine ulaştırılmadığını belirtiyor.

Güneşin yasak olduğu odalar

Gebze M Tipi Hapishanesi'nde kalan **Derya Aras** da mektubunda, hücrenin dar oluşu ve güneş görmemesi nedeniyle gündüz vakti elektrik ışığında oturmak zorunda kaldıklarını aktarıyor. Fatma Koyupınar'ın yanlarından zorla alınmasını protesto ettikleri için askerlerin saldırısına maruz kaldıklarını ifade eden Aras, olay sırasında Gülizar Erman'ın başına aldığı cop darbesiyle bayıldığını, suç duyurusunda bulunulmasına rağmen, "Soruşturmaya gerek yok" cevabının verildiğini ifade ediyor.

Gebze M Tipi Hapishanesi'nde kalanlardan **Dilek Öz**'ün mektubu da hücrelerde yaşamın zorluğunu gözler önüne seriyor. Öz'ün mektubuna göre, dört sandalye, bir masa, buzdolabı ve televizyonun bulunduğu hücrede 4 ki-

şi kalıyor. Tutuklular hücrenin darlığı nedeniyle birbirine çarparken, tuvalet ve banyonun yemek masasının yanında bulunması nedeniyle hijyenik sorunlar yaşanıyor.

Askerler de görüşe giriyor

Kocaeli 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Haydar Ceylan**'ın mektubunda ise askerlerin son 1 yıldan beri görüş esnasında yanlarında bulduklarına dikkat çekiliyor. Ceylan, uygulamayı protesto etmek için ziyarete çıkmamaları üzerine disiplin cezalarına maruz kaldıklarını aktarıyor.

Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde ağırlatılmış müebbet cezası alan ve tek kişilik hücrede kalan **Sinan İyit** de, hücreden her çıkışta üst aramasının elektronik cihazla yapılmasının yanında bedeninin de elle arandığını ve taciz edildiği hissi nedeniyle rahatsız olduğunu aktarıyor.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kalan **M. Nuri Taniş** mektubunda, Kürtçe olan yayın organlarına "Kurum güvenliğini tehlikeye sokar" denilerek el konulduğuna dikkat çekerken, aynı hapisanede bulunan **Osman Nuri Ocaklı** da toplatması olmayan dergilerin dahi kendilerine verilmemesini ifade ediyor. Mektuplarının çoğunun karalandığını veya imha edildiğini belirten Ocaklı, aile ve avukat görüşüne çıkarılmadıklarını aktarı-

ğı mektupta Adalet Bakanlığı'na CİK ile ilgili gönderdiği dilekçesinden dolayı ceza aldığını, benzer ikinci bir dilekçe yazması üzerine de sosyal faaliyetlere katılmama cezası aldığını aktarıyor.

Adana Kürkçüler F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde bulunan **M. Ali Özdoğan** ayakkabılarının aranmasına karşı çıktıkları için 15 aydır revire çıkarılmadıklarını, avukatla görüştürülmediklerini de belirtiyor.

Turşu şişeleri toplatıldı

Mehmet Nuri Özen'in gönderdiği mektup da karalananlar arasında yer alıyor. Mektubunda, aynı anda butona bastıkları için (cezaevi personelinin çağırarak, sorunları anlatmak maksadıyla) topluca eylem ve isyana teşvik suçundan 3 ay açık, 3 ay kapalı görüş ve 1 ay mektup yasağı cezası aldıklarını ifade ediyor. Özen ayrıca kantinden aldıkları biberleri pet şişeye koyup tuzlu suyla turşu yaptıkları için pet şişelerin toplatıldığını, şu ana kadar yaptıkları tüm itiraz başvurularına ise ret cevabı aldıklarını aktarıyor.

Epilepsi hastası olan ve sürekli banyo eden Özen, hücre koşullarına da mektubunda yer vererek, şunları aktarıyor:

"8 metre karelik yerde kalıyoruz. Banyo, mutfak ve tuvalet içiçe. Güneşi hiç göremiyoruz. Masayı havalandırmaya çıkarıyor ve üstüne sandalye koyup güneşin başıma vurmasını sağ-

yor.

Aynı hapisanede bulunan **Orhan Çaçan** ise, haftada en az 5 saat olarak belirlenen ortak kullanım alanlarının 5 haftada bir saat olarak kullanabildiklerine dikkat çekiyor. Keyfi olarak odaların değiştirildiğini anlatan Çaçan, özellikle talep ettikleri odaya gönderilmediklerini belirtiyor.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kalan **Murat Avcı** ise yazdı-

lıyorum. Günde iki saat havalandırma yapıyorum, 15 günde bir ziyaret ve birinci derece ailem ile savcıdan izin alındığı halde görüşemiyorum."

Radikal gazetesine göndermek istediği bulmacanın 'talimat-demeç' kapsamında ele alınıp gönderilmediğini ifade eden **Soydan Akay** ise, disiplin cezaları ile nefes alamaz durumda olduklarını dile getiriyor.

(H. Merkezi)

F tiplerini protesto edenlere gözaltı

13 Ocak günü saat 13:00'te Ankara YKM önünde biraraya gelen HÖC üyeleri buradan Adalet Bakanlığı'na yürümek istedi. Tecridi ve baskıları protesto eden HÖC'lülere izin vermeyen polis, biber gazı ve coplarla kitleye saldırdı. "Tecridi kaldırım, ölümleri durdu-

run" yazılı pankart açan HÖC'lüler polis saldırısına karşı "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını haykırdı. Polis gözaltına aldığı HÖC üyelerini TMS'ye götürdü. Burada bir gece kalan HÖC üyeleri, ertesi gün saat 10:00'da Ankara Adliyesi'ne sevk edildi. İfade-

leri alındıktan sonra Savcılık tarafından serbest bırakılan HÖC'lüler Abdi İpekçi Parkı'nda direnişte olan aileleri ziyaret ettiler.

Ayrıca İstanbul'da Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya gelen TAYAD'lılar Sincan F Tipi Hapishanesi'nde şehit düşen Serdar Demirel ile ilgili İçişleri Bakanı, Adalet Bakanı, Sincan F Tipi Hapishane İdaresi ve AKP hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunun ardından Adliye önünde basın açıklaması yapmak isteyen TAYAD'lılar polisin saldırısıyla karşılaştı. Çevik Kuvvet, 30 kişiyi yerlerde sürükleyip, tartaklayarak gözaltına aldı. Müdahale esnasında görüntü almaya çalışan basın da polis tarafından tartaklandı.

Müdahalenin ardından Sultanahmet Parkı'nda bir araya gelen TAYAD üye-

leri, oturma eylemi yaparak polis müdahalesini kınadı. Grup adına açıklama yapan TAYAD üyesi Özgür Başkaya, "Demokratik hakkımız olan basın açıklamasını yaparken dahi polisler tarafından gözaltına alınmıyoruz. Gerçek çirliçiplak ortadadır. Serdar Demirel işkence ile katledilmiştir" dedi. Açıklamanın ardından TAYAD üyeleri gözaltına alınanların serbest bırakılması için oturma eylemi yaptı. TAYAD'lılar sık sık "Gözaltılar serbest bırakıl-sın", "Adalet istiyoruz", "Serdar Demirel ölümsüzdür" sloganları attı. Gözaltına alınan TAYAD üyesi 26 kişi, Cumhuriyet Savcılığı tarafından serbest bırakılırken, Yeliz Türkmen, Yıldız Türkmen ve Hasibe Çoban adlı kişilerin ise aranması olduğu gerekçesi ile İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde bir süre daha tutuldu. (H. Merkezi)

THİV: "İşkence açık alanlarda kayıt dışı olarak sürüyor"

Türkiye'de Kasım 2004-Aralık 2005 arasında yaşanan insan hakları ihlallerine ilişkin açıklamalarda bulunan THİV Başkanı Yavuz Önen, değiştirilen onca yasayla verilen 'işkenceye sıfır tolerans' sözlerine rağmen, işkencenin açık alanlarda kayıt dışı sürdüğüne işaret ederek, "11 aylık süre içinde gözaltında 5 kişi öldü. En az 400 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kaldı" dedi.

Toplantının açılış konuşmasını THİV Başkanı Yavuz Önen yaptı.

THİV'nin Dokümantasyon Merkezi'nin ve vakfa bağlı tedavi merkezlerinden elde ettikleri bilgilere göre 2005 yılı içerisinde Türkiye'de hak ihlallerinin sürdüğü ve işkencenin ko-

vuşturmayı engelleyecek şekilde kayıt dışı yapıldığını belirtti.

Önen, Kasım 2004-Aralık 2005 aylarında yaşanan işkence, hak ihlallerine ilişkin şu verileri verdi:

"Bu süre içinde 5 kişi gözaltında öldü. En az 400 kişi de işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. Mayıs ve sahipsiz bomba patlamaları sonucunda 8'i çocuk 18 kişi öldü, 45 kişi yaralandı. Vakfımıza bağlı 5 tedavi merkezine 164'ü kadın, 10'u çocuk toplam 675 kişi, fiziki şiddet ve şiddetten kaynaklı psikolojik rahatsızlık şikâyetiyle başvurdu. İşkence gördüğü şikâyetiyle bize başvuran 180 kişinin yarısı resmi gözaltı merkezleri dışında kayıt dışı bir şekilde bu muamelelere

maruz kalmıştır. İşkence artık evde, sokakta, işyerinde, otobüslerde konuşulmamasına rağmen olmaya devam ediyor ve kayıt edilmediği yerlerde yapılıyor."

Basın toplantısına katılan İHD Genel Başkanı Yusuf Alataş ile Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer de Türkiye'de örgütlenme, ifade özgürlüğü ve işkence konularında belirgin bir ilerlemenin olmadığını vurguladılar.

Daha sonra Demokrasi İçin Aktif İzleme Projesi çerçevesinde Can Dündar tarafından hazırlanan, Türkiye'de "Örgütlenme Özgürlüğü, İfade Özgürlüğü ve İşkencenin Önlenmesi" temalı belgesel film gösterildi.

(H. Merkezi)

F Tipi Hapishaneler: Engelleme çok, hak yok!

İstanbul TAYAD tarafından Türkiye hapishanelerinde bulunan tutuklu ve hükümlülere yönelik baskılara dikkat çekmek amacıyla "Kasım-Aralık 2005 Hak İhlalleri Raporu" hazırlandı. F tipleri başta olmak üzere hapishanelerde yaşanan sorunların Kasım ve Aralık aylarında da devam ettiğini ortaya koyan rapora göre, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlallerinden bazıları şunlar:

* Kemal Alev'in 1 Aralık 2005 tarihinde Ülkede Özgür Gündem ve Evrensel gazetesine göndermek istediği faksların, 'cezaevi idaresi ve işleyiş hakkında basına yalan yanlış beyanlarda bulunması ve örgütsel propaganda yapılması' gerekçesiyle

1 Aralık 2005 tarihinde imhasına karar verildi.

* 15 Kasım 2005 günü zorla yer değişiklikleri yapıldı. Birol Abatay, Salih Cenik, Rıza Yıldırım, Fikret Akar, Sedat Barkın, Tayfun Sertbaş, Muhittin Eser ve Erdoğan Kaldı'nın yerleri idare tarafından zorla değiştirildi. Doğan Güner'in yer değişikliği talebi ise Cezaevi İdaresi tarafından reddedildi.

* Baygınlık geçirdiği için 31 Ekim 2005 tarihinde revire sevk edilen Celal Yayla, ayakkabı aramasını kabul etmediği için tedavi edilmedi. Tek başına bir odada tutulmaya devam edilen Yayla'ya, "Bir daha bayılırsa düşünürüz" yanıtı verildi. Savcılığa yapı-

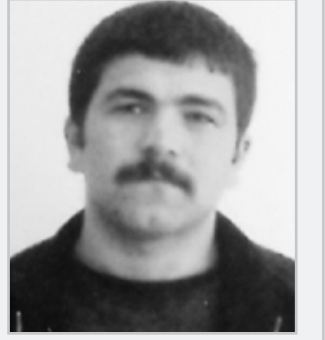
lan suç duyurularının ardından Cemal Ağırman adlı tutuklu Celal Yayla'nın yanına verildi.

Rapora göre; Sivas E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Nursel Demirdöğücü'nün, Edirne F Tipi Hapishanesi'nden Hacı Demir, Ali Osman Köse ve Zeynel Abidin Şimşek'in de göndermek istedikleri faks ve mektuplar çeşitli bahanelerle engellendi.

Raporda Sincan ve Bolu F Tip'leri ile Uşak E Tipi Kapalı hapishanelerinde de tutuklu ve hükümlülere yönelik benzer uygulamaların yapıldığı ve bu uygulamaların Ceza İnfaz Kanunu (CİK) ile yoğunlaşmaya başladığı belirtildi. (İstanbul)

Hücre cezasını bedenini tutuşturarak protesto etti

Adana'da "eylem hazırlığı içinde olduğu" iddiasıyla geçen yıl tutuklanarak Kürkcüler F Tipi Hapishanesi'ne gönderilen 26 yaşındaki Gani Çelik, Abdullah

Öcalan'a 20 günlük hücre cezası verilmesini protesto etmek için 11 Ocak günü, A-24 nolu koğuştaki kendini yakmıştı. Her iki ayağında birinci dereceden yanık oluşan Çelik'e ilk müdahale koğuştaki arkadaşları tarafından yapıldı. Adana Numune Hastanesi'ne kaldırılan Çelik, bir haftadır yatağa zincirlenmiş şekilde tedavi görüyor.

THAYD-DER ve İHD yöneticilerinden oluşan bir heyet, Çelik'in sağlık durumunu öğrenmek için Adana Numune Hastanesi'ne gitti. Heyet, askeri yetkililer ve savcılığın izni olmadığı gerekçesiyle Çelik'le görüşürülmedi. Hastane yetkilileri ile görüşen Av. Sevil Aracı, Çelik'in yatağa zincirlenerek tedavi edildiğine dikkat çekerek, şunları dile getirdi: "Yaralının sürekli gezmesi gerektiği yerde onu yatağa zincirlemişler. Hatta yaralarını pansuman etmek için gittiklerinde zincirlerini çözmüyorlar ve bu şekilde pansumanı yapıyor."

Öte yandan Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişini protesto etmek için hapishanede kendini yakan ve aldığı derin yaralar yüzünden halen tedavi gören PKK'li tutuklu Yahya Figan'ın yatağa kelepçelenerek ameliyat edildiği ve uzun süredir kontrollerinin yapılmadığı iddia edildi. Baba Nezir Figan, "Ameliyatın üzerinden 1 ay geçmesine rağmen hala pansumanı yapılmıyor. Ben onu bu halde gördüğümde moralim bozuldu. Oğlumun bu hali artık gözümün önünden gitmiyor" dedi. (H. Merkezi)

Devrim Yolunda İşçi-köylü gazetesi ile dayanışma gecesi başarıyla sonuçlandı!

Faşist TC devletinin, devrimci ve sosyalist basına yönelik baskı ve ezme girişimleri, gözaltı, işkence, tutuklama ve yargısız infazları TC tarihinin olduğu gibi, tarihin çöplüğünde yerini alacak olan her gerici sistemin/devlet erkinin bir gerçekliğidir.

Yaklaşık 2 aydır çalışmaları sürdürülen İşçi-köylü gazetesi ile dayanışma gecesi 15 Ocak 2006 Pazar günü İsviçre'nin Basel şehrinde 700 civarında kişinin katılımıyla yapıldı.

Gecemizin örgütlenmesi ve hazırlıkları için oluşturulan gece tertip komitesinin öncülüğünde gece hazırlıkları sürdürülmüş, yaygın bir şekilde afiş ve el ilanları dağıtılıp, geceye çağrılar yapılmıştır. Sadece gecemizin yapıldığı Basel'de yaklaşık 3000 adet el ilanı dağıtılarak çok yaygın bir ajitasyon propaganda faaliyeti yürütülmüştür.

Gazetemizle dayanışma gecesi yapılan aynı zamanda Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olmasından kaynaklı, ağırlıklı Proletarya Partisi şehidi olan ve devrim şehitlerinde içinde yer aldığı yaklaşık 380 kişinin resmi bulunan bir sinevizyon hazırlanarak ve yine günün anlam ve önemine uygun olarak pankartlar hazırlanıp salon süslenmiştir. Gecede sık sık atılan sloganlara kitlelerde eşlik ederek, gece daha da canlı kılınmıştır.

Gerçeklerin sesi, ezilenlerin kolektif

örgütleyicisi, devrim ve sosyalizmin susmayan sesi misyonunu taşıyan **Özgür Gelecek Yolunda İşçi-Köylü gazetesi** ile dayanışma geceleri Avrupa'nın birçok ülkesinde yapılmaya başlandı. Bunlardan birisi de 15 Ocak 2006 tarihinde Yine İşçi-köylü okurları tarafından İsviçre'de yapılmak üzere örgütlendi. Gazetemizle dayanışma gecesi İsviçre'nin **Basel, Züriç, Luzern, Neuchatel, St.Gallen, Cenevre** bölgelerinde yürütülen aktif çalışma ve diğer bölgelerinde katılımıyla coşkulu bir şekilde son buldu.

Faşist TC devletinin, devrimci ve sosyalist basına yönelik baskı ve ezme girişimleri, gözaltı, işkence, tutuklama ve yargısız infazları TC tarihinin olduğu gibi, tarihin çöplüğünde yerini alacak olan her gerici sistemin/devlet erkinin bir gerçekliğidir. **Özgür Gelecek Yolunda İşçi-köylü gazetesi** gerçekleri haykıran, devrimci ve komünist tutsakların sesi, kah ezilenlerin ve sömürülenlerin öfkesi ve örgütlenme aracı, kah işçinin grev çağrısı, kah bir militanın elindeki silahı, kah binleri hare-

kete geçiren bir öncüdür, kah öğrencinin, gençliğin ve Türkiye'de çeşitli uluslara sahip halkın bilinç taşıyan halkın örgütlenme araçlarından biri misyonuna sahiptir. Bu niteliği TC faşizminin saldırı ve baskı odağı olmasını kaçınılmaz kılmaktadır. Gazetemizi, gerçeklerin sesi olmaktan ve gerçekleri haykırmaktan hiçbir güç alıkoymayacağı gibi, İşçi-köylü gazetesi okurları olarak bizlerin devrimin susmayan sesi olan gazetemize desteğini de sunmamızı engelleyemeyecektir. (İsviçre İşçi-köylü okurları)

“AB Üyelik Görüşmeleri Sürecinde Türkiye” Paneli ATİK İngiltere Komitesi tarafından organize edildi!

“AB Üyelik Görüşmeleri Sürecinde Türkiye” paneline katılımcı olarak Dç. Dr. **Fikret Başkaya** ve **Uluslararası Halkların Avukatları Birliği**'nden Av. **Hakan Karakuş** konuşmacı olarak katıldı. Katılımın yoğun olduğu toplantıda tertip komitesinden bir arkadaş göçmenlerin gözüyle AB'yi değerlendirdi.

Saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başlayan panelde ilk olarak ATİK Komitesi'nden bir arkadaş istatistikî bilgiler eşliğinde Avrupa ülkelerindeki sosyal haklardaki kesintilere ve yükselen ırkçılığa değinen bir sunum yaptı. Daha sonra sözü alan **Fikret Başkaya** AB'nin bir emperyalist kurum olduğunu, gelişen süreçte kavramların içinin boşaltılarak, emperyalizmin halkımıza başka şekilde sunulmaya çalışıldığı değinerek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından sözü alan **Hakan Karakuş** ise Türkiye ile AB arasında bir uyum sorunu olduğunu belirterek,

AB'nin asıl amacının Türkiye halkını “**imtiyazlı üyelik**” vb. gibi kavramlarla yanıltarak daha fazla sömürmek olduğuna değindi. Üyelik sürecinde artmakta olan demokratik sorunları da ayrıntılı bir şekilde açan Karakuş,

AB'nin halkımıza getirecek hiçbir şeyi olmadığını belirterek konuşmasını sonlandırdı. Soru cevap bölümünde sorulan soruların ve yapılan katkıların ardından panel sona erdi.

(Londra İK okurları)

BİNLERCE KİŞİ ROSA VE KARL'I COŞKUyla ANDI!

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Frankfurter Tor “**Rosa ve Karl'ı Anma Yürüyüşü**”nün toplanma yeriydi. Almanya'nın çeşitli kentlerinden gelen kitlelerle miting alanında buluşuldu. TKP/ML kortejinin en önüne hazırlanan “Hiçbir zaman unutmadık ve hiçbir zaman affetmeyeceğiz!” sloganı yazılı çelenk yerleştirildi. Arkasında beş ustanın resimlerinin yer aldığı TKP/ML imzalı pankart yer aldı. Hemen arkasında Karl ve Rosa'nın resimleri ve altında da gene TKP/ML imzası vardı; resimlerin altında “Vardım, varım, varolacağım!” sloganı yazılı idi. İbrahim Kaypakkaya'nın resminin yer aldığı kız bayraklar da kortejde dalgalandı.

Binlerce insanın sel olup aktığı yürüyüş saat 10:00'da başladı. Yaklaşık bir buçuk saat süren yürüyüşün ardından alana Almanca olarak atılan “**Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao**” sloganları ile girildi. Belli bir süre alanda bekledikten sonra kitle topluca alandan ayrıldı.

Genel olarak baktığımızda yürüyüşün PDS tarafından örgütleniyor olması geri bir durumdur. Zira, PDS'in ne devrim ne de sosyalizmle bir alakası yoktur. Klasik burjuva partilerle yer yer çelişmeli yanları da olsa bu gerçek ortadadır. Rosaları anmayı kimseye kaptırmayan bu kesimin amacı, on binlerce kişinin Rosa ve Karl'a duyduğu saygı ve sempatiden partileri adına yararlanmaktır yalnızca.

(Berlin İK okurları)

“Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak”

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu 21-22 Ocak tarihlerinde, Bostancı'da bulunan Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'nde, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak” başlıklı uluslararası bir sempozyum düzenledi. Sempozyum 21 Ocak Cumartesi günü saat 13:30'da, tüm dünyada anti-emperyalist mücadelede şehit düşenler için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Koordinasyon adına açılış konuşmasını Selma Şahin yaptı. Şahin, “Emperyalist saldırıların bugün daha da yoğunlaştığı bir dönemde, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak üç yılı aşkın bir süredir sesimizi yükseltmek için çalışıyoruz. Direnen halkları destekleme perspektifi ile hareket eden Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak bu sempozyumun anti-emperyalist mücadeleye katkı sunacağını umuyoruz” dedi. Açılış konuşmasının ardından, emperyalizmin sınır tanımaz vahşetleriyle daha fazla kâr için yaptığı askeri ve siyasi karşı-devrimci politikalarının görüntülerinin ve bilgilerinin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sempozyumun ilk oturumu, “Emperyalist Saldırganlık ve Dünya”, “Emperyalist Saldırganlık ve Türkiye” idi. Oturumda Koordinasyon adına Hakan Dilmeç ve Eyüp Baş söz aldılar. Emperyalist politikaların hayata geçirilmesi için yaratılan kafa karışıklıklarına değinen Koordinasyon temsilcileri, dünya üzerindeki güçler dengesinin arasındaki uçuruma, istatistiki bilgiler vererek dikkat çekti. ABD politikalarının askeri ve ekonomik bakımdan sadece kapitalistlerin işine yarayan ve ezilen halkların sömürülmesinin, katledilmesinin temelini üzerine kurulu olan bir güç olduğuna, dolayısıyla halkların ABD'den nefret ettiğine dikkat çekildi. Oturumda, Irak işgalinden kısa bir süre önce Bağdat'a giden canlı kalkanlardan Cihan Keşkek ve Ethem Tepeli de yaşadıklarını anlatan birer konuşma yaptılar. “Direnişler emperyalist saldırganlığa karşıdır, dünyanın her yerinde bu böyledir ve savunma meşrudur” diyen Tepeli ve Keşkek, Irak halkının savaş başlamadan önce çok sakin olduğunu, günlük hayatın tüm olağanlığı ile devam ettiğini ve bu duruma çok şaşırarak kendilerine yardım eden sorumluya sorduklarını, sorumlunun da “Halk yapacak bir şeyinin olmadığını biliyor. Bu savaş olacak, bizim tepemize bombalar yağacak, biz de direnerek buna karşılık vereceğiz. Körfez savaşında da böyle oldu, biz tecrübeliyiz ve bu savaşı kazanacağız” diye cevap verdiğini belirtti. Öğleden sonra Koordinasyon adına Hasan Ali Sönmez'in başkanlığını yaptığı 2. oturumda, Temel Demirer, Mohammad J. Jabbar Faris ve Koordinasyon adına Hakan Güngör söz aldılar. Temel Demirer, Latin Amerika tarihinden bahsederek, “Latin Amerika bir laboratuvar görevi görmüştür. Bu gün Irak bu deneylerin sonuçlarının yaşandığı bir yerdir” deyerek Amerika'nın evrensel olan işgal politikalarına değindi ve “Amerika bir işkence, sömürü, saldırı, yağma ve karşı devrim endüstrisidir” şeklinde konuştu. Irak Yurtsever Birliği temsilcisi Mohammad J. Jabbar Faris de, işgalin sebeplerine değinerek, “İşgal, Saddam, El-Kaide, kitle imha silahları yada terör bahane edilerek yapılmış olsa da bunların hiçbirinin önemi yoktur. Çünkü asıl amaç, emperya-

lizmin değişmez politikası olan para ve para kaynaklarının ele geçirilmesidir” diyerek, Irak petrol rezervlerinin Avrupa'nın 125 yıllık ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde olduğunu belirtti. Irak'taki direnişin genel durumuna, yaşanan işkence saldırılarına ve direnişçi örgütlere dair bilgi veren Faris, bir ilk olarak işgalci İngilizlerin direnişçilerle görüşme yaptığını, direnişçilerin taleplerini sorduğunu, siyasi yönetimde yer vermeyi talep ettiklerini, buna karşın direniş kanadının “Siz gidene kadar silah bırakmayız, dışarıda 1 milyon adam sizi bekliyor” kesin tavrı üzerine biten toplantıdan sonra, 2. bir görüşme ve talep listesi istediklerini, “iyi niyet göstergesi” olarak 500 esirin serbest bırakıldığını söyledi. Irak'a dair haberlerin medya tarafından çarpıtıldığına değinen Faris, “Amerika'nın dediği gibi kimse onları alkışlarla karşılamadı. Bugün sizin de gördüğünüz gibi Irak'ta batağın saplandılar ve çıkamıyorlar” dedi. Faris, Iraklı Komünist partilerin de tek bir oluşum içinde yer almak için çalıştığını ve direnişe destek verdiklerini belirtti. Soruların ardından oturum ve ilk günlük program bitti.

SEMPOZYUM'DA İKİNCİ GÜN

Sempozyum 22 Ocak Pazar günü 11:00'de tüm anti-emperyalist mücadelede şehit düşenler için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. İlk oturumun konusu, “Anti-emperyalist mücadelenin yöntem ve biçimleri” idi. Katılımcılar, Mariam Abu Dagga, Mohammad J. Jabbar Faris, koordinasyon temsilcileri, Cihan Kaplan ve Figen Yüksekdağ'dı. Mariam Abu Dagga konuşmasına Filistinli kadınlardan selam getirdiğini söyleyerek başladı ve kendi yaşamından, gerici bir rejimin olduğu ülkede yaşadığı zorluklardan, 14 yaşında başladığı silahlı mücadeleden, sürgüne gönderilen ilk kadın olmasından vs. ülkesinde kendi nezdinde yaşanan ilklerden bahsetti. Filistin tarihini ve bu gün gelinen noktayı yorumlayan Dagga, “1990'lı yıllarda SSCB'nin tamamen yıkılmasıyla birlikte insanlar bir umutsuzluğa kapıldılar. Bir boşluk dönemi yaşandı ve insanlığın doğası gereği bir ilah yaratıldı ve Ortadoğu bunun için en uygun yerdir. O yüzden insanlar islami örgütlere kaydı. Tabi bizim yeterli olamamızın etkisi de var” dedi. Dagga seçimlerden de bahsederek “Devrimci ve ilerici insanların yönetimde olmasını istiyoruz” dedi. Tüm Arap gericiliğine karşı oldukları ve yıkmak gibi bir iddiaları olduğu için kendilerine karşı tavrı alındığını ve seçimlere girmelerinin istenmediğini söyledi. Dagga, “Filistin, Afganistan, Irak ve bütün özgürlük şehitleri ölümsüzdür” diyerek sözlerini bitirdi. Mohammad J. Jabbar Faris, İsrail Siyonistlerinin iddia ettikleri gibi Filistin topraklarının kendilerine bahşedilmiş topraklar olmadığını, tarihi araştırmalara dayanarak özetledi. Ortadoğu'daki mücadelelere değindi. Hiçbir zaferin kolay kazanılmadığına da değinen Faris, “Filistin direniyor ve direnen halklar kazanacak” dedi. Oturumun ardından soru cevap kısmına geçildi. Irak'taki komünistlerin faaliyetlerinden bahsedilmesi, İslami örgütleri değerlendirmeleri vb. sorular soruldu. Kuzey Irak'taki Kürtlerin direnişi desteklememesi üzerine eleştirisini belirten Mohammad J.

Jabar Faris'e sorulan, “Halepçe de katledildi bunun için direnişe destek vermelerini beklemek doğru mu?” sorusu üzerine çıkan tartışmada Faris, “Direniş desteklememenin hiçbir gerekçesi olmaz. ABD politikasıdır bu, her nerede olursa olsun azınlık grupları desteklerler, Kürtleri destekledikleri gibi, ama bunu yardım severliğinden değil o bölgeyi kendine tabandan bağımlı hale getirmek ve sömürmek için. Kürtleri de direnişi kırmak için böyle kullandılar. Saddam, Ladin, bunlar uydurma yarın birkaç isim daha çıkacak ondan sonra yeni saldırılar daha olacak” diyerek görüşlerini açıkladı.

Saat 14:00'de başlayan serbest kürsüde, HKM, ODAK, HÖC, Partizan ve DHP konuşma yaptılar. Genel olarak ülkemizdeki ve dünyadaki duruma dair belirlemeler yapılan konuşmalarda Partizan adına konuşma yapan Arzu Özdemir, işgal başlamadan ve başladıktan sonra, açıklama yapan Bush ve ABD'li yetkililerin açıklamalarına değinerek yalanlarına ve uğradıkları yenil-

ginin kendi ağızlarından nasıl dillendirildiğine değindi. Seçim gibi taktik politikalarla da kendini maskeleyen bir sonuç vermediğini belirtti. Ayrıca Latin Amerika'daki gelişmelere de değindi. Nepal'de yaşanan devrimin gelişimin sürecinden söz ederek bu devrimin sahiplenilmesi çağrısında bulundu. Aynı konuda DHP temsilcisi de Nepal'deki devrimin sadece burjuvazi tarafından değil devrimciler tarafından da tecrit edildiğine değindi. Konuşmaların ardından Grup Yorum sahne aldı. Yorum dinletisinin ardından sonuç bildirgesi okundu. Bildirgede, anti-emperyalist mücadelenin uluslararası dayanışma temelinde yükseltilmesi, Ortadoğu politikalarının engellenmesi için çalışma yürütmek, emperyalist kurum ve kişilerin ülkemize gelişlerinde eylem örgütlemek, Irak ve Filistin ile ilgili etkinlik düzenlemek, anti-emperyalist toplantı, konferans vs. katılmak/örgütlemek, kurulan ağı genişletmek gibi sonuçlara yer verildi. Sempozyum 18:00'de sona erdi.

(Kartal)

İran halkı yalnız değildir!

İran'a hemen her gün tehdit bombardımanı yağdıran ABD emperyalizmini protesto eden ve İran halkına destek veren Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu 14 Ocak'ta Eminönü Mısır Çarşısı önünde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 200 kişinin bir araya gelerek İran halkına destek verdiği eylemde “Sivas, Çorum, Maraş ve Dersim katliamlarının sorumlusu devlettir”, “Bozöyük ve Trabzon'da saldırının sorumlusu devlettir” yazılı dövizlerle Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt ve ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice gibi katillerin fotoğraflarını taşıdı.

“Katil ABD, Ortadoğu'dan defol” sloganının atıldığı eylemde açıklamayı yapan Yasemin Karadağ, İran halkının yalnız olmadığını söyledi. İran halkının arkasında ezilen milyonlarca işçinin ve emekçinin olduğunu ve halkların İran ve Suriye gibi kardeş halklarla alıp veremediğinin olmadığını söyleyen Karadağ “Irak işgalinde

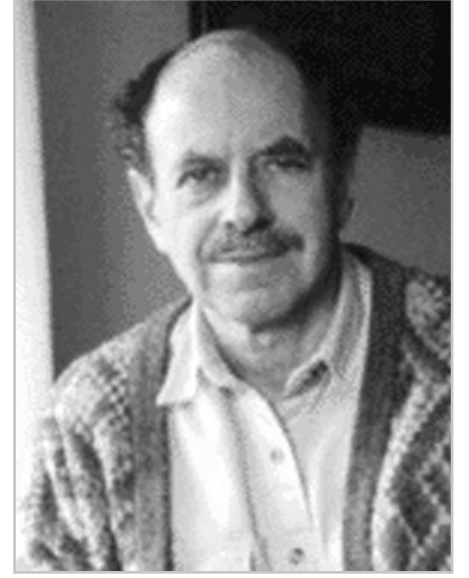

nasıl Irak halkının yanında yer alıp işgali değil direnişi desteklediyse ve halen desteklemeye devam ediyorsa, bundan sonra da emperyalist saldırganlığın tehdit ettiği halkların yanında olmaya devam edecektir. Bu nedenle ülkemize gelen tüm emperyalistleri ve onların katillerini çiçeklerle değil öfke ile karşılayacağız. İşbirlikçiler bir avuçtur, biz 70 milyonuz. Direnen halkları hiçbir güç yenemez” dedi.

Açıklamanın yapıldığı sırada kitleye yaklaşan bir kişinin neden Türk bayrağının açılmadığını sorarak provokasyon yaratmak istemesi üzerine kısa süreli bir gerginlik çıktı. Provokatör olay yerinden uzaklaştırılırken eylem “ABD Ortadoğu'dan defol” sloganıyla sona erdi. (İstanbul)

Morales Yanılsaması: Popülist Retorik Aydınların Afyonu

Morales/Neo-Liberal İçerikli Halk Avcılığı

Giriş:

Evo Morales'in seçim zaferinin gerçekçi bir değerlendirilmesi onun Bolivya halk hareketlerinde oynadığı role, program ve ideolojisine ve aynı zamanda rejimin aldığı ilk önlemlere göre yapılmalıdır. Yakın geçmişte birçok solcu düşünür, akademisyen, gazeteci ve sivil toplum yeni seçilen "halkçı" başkanları, (Brezilya'da Lula, Ekvador'da Gutierrez, Uruguay'da Vazques ve Arjantin'de Kirchner) özelleştirmeyi devam ettirmelerine, dış borçla-

rı kesintisiz ödemelerine, IMF'nin mali politikasını uygulamalarına ve Haiti'de ABD'nin zorla kabul ettirdiği, demokratik bir yolla seçilen Aristide'yi geri getirmeyi isteyen halkı ezen bir rejimi korumak için asker göndermelerine rağmen, hiç düşünmeden kabullendiler.

Bolivya'da da şimdi popüler bir lider iktidar oldu. Tartışmalara katılan bir sürü solcu yine hiç eleştirmesiz, son beş yılda olagelen önemli politik değişimleri dikkate almadan, alkış tutmaya başladı.

Morales'in Seçim Zaferinin Anlamı

Morales'in seçimi en kuvvetli rakibinin aldığı %29 oya karşı %54 oyla kazanması son elli yılın en farklı seçim zaferi. Partisi MAS (Sosyalizme Doğru Hareket), Seçim Kurulu çoğu Morales yanlısı yerli köylü, yaklaşık bir milyon seçmeni seçim dışı bıraktığı halde, mecliste çoğunluğu, senatoda nerdeyse çoğunluğu ve 9 valilikten 3'ünü kazandı. Aynı zamanda, Morales aşırı sağın kaleşi Santa Cruz dışında bütün önemli şehirlerde kazandı. Yoksul kırsal ve kentsele bölgelerin çoğunda %65'in üstünde oy topladı. Morales ve MAS elektronik ve basılı yayının, iş ve maden sahipleri derneklerinin karşıtlığına ve ABD Elçiliği'nin itirazlarına ve tehditlerine rağmen kazandı. ABD iş çevrelerinin karşıtlığı Evo'ya halk desteğini artırdı ve

seçimlere katılımın rekor derecede olmasına neden oldu. Meşhur "medya eleştirilen"lerinin dediklerinin aksine, halkın çoğunluğu bütün medyanın günde 24 saat yaptığı kirli propagandadan etkilenmedi. Beşinci olarak, kitle iletişim araçları Evo'yu ilk yerli başkan olarak tanımladı. Bu yalan değildi ama unutmamak gerekir ki Venezüella'nın başkanı Chavez yarı yerli, Bolivya'nın bir eski yardımcı başkanı (neo-liberal) yerli, Peru'nun başkanı Toledo kökeninin yerli olduğunu iddia edip, kampanya sırasında pancho (yerlilerin giysisi) ile dolaştı, Ekvador'da yerliler görevinden uzaklaştırılan başkan Gutierrez zamanında bakanlıklarda önemli mevkilere atandılar (Tarım ve Dışişleri bakanlıkları dahil). Temelde neo-liberal olan rejimlerde yerlilerin üst düzey görevlerde bulunması (Chavez dışında) ilerici önlemlerin alınmasına yol açmadı.

Morales/MAS Seçim Zaferine Tepki

Morales'in başarısına sol, orta ve sağ kanatlardan gelen tepkiler genelde olumluydu. Fidel Castro, Chavez, Zapatero (İspanya), Chirac (Fransa), Wolfowitz (Dünya Bankası) tebriklerini yolladılar. ABD'nin tutumu belirsizdi. Rice özenli mesajında seçim sürecinden olumlu bahsettiyse de Venezüella'nın "demokratik metotlar"la (ABD talimatına göre) yönetilmesi tehdidinde bulundu. Aynı zamanda Paraguay'da bulunan ABD özel kuvvetleri Bolivya hududunda askeri manevralara başladı. Başlıca petrol şirketleri (Repsol, Petrobras vs) yeni başkanla beraber çalışmaya razı olduklarını (eğer kendi kurallarına uyulursa) belirttiler ama yeni yatırımların durdurulduğunu da açıkladılar.

Başlıca işçi konfederasyonların başkanları - Bolivya İşçi Konfederasyonu (COB), Madencilik Konfederasyonu, El Alto (La Paz yakınında 800.000 nüfuslu proletarya şehri) Mahalle Meclisleri Federasyonu (FEJUVE)- ihtiyat kaydı ile "bekle ve gör" tutumunda, öncelikle doğal gaz ve petrol şirketlerinin devletleştirilmesini ve kurucu meclisin çağrısını talep ediyor. Bu liderler, Evo'nun adaylığını destekledikleri halde, fazla fazla konuşmalarına rağmen tabanları çoğunlukla Morales'e oy verdi.

Özet olarak, Evo'nun zaferi, Büyük İş çevrelerinden işsizlere, Dünya Bankasından And Dağlarının çıplak ayaklı yerlilerine kadar geniş bir çevrede (ABD dışında) Evo başkanlığının ve

MAS'ın kontrol ettiği bir meclisin yapacaklarını değişik umutlar, beklentiler içinde bekleyenlerce desteklendi.

Evo Morales'in Başkanlığı Üzerine İki Görüş

Evo Morales'in başkanlığının nasıl olacağı hakkında ideolojik sınırları aşan en az iki görüş var.

Coşkulu sol ve sağ sektörlerin (özellikle ABD'de ve Bolivya'da) yazdığı senaryoda radikal, solcu, yerli başkan, çoğunluk yoksul Bolivyalının isteklerine uyarak Bolivya'yı neo-liberal ekonomik düzene göre kurulu, oligarşik-emperyalist beyazların egemen olduğu bir ülke olmaktan kurtarıp, onu bağımsız dış politikası olan, petrol endüstrisini kamulaştırmaya, büyük çapta tarım reformu yapmaya ve koka üreticilerini korumaya çalışan yerli-köylü-işçi ülkesine çeviriyor. Bu, solun ve aynı zamanda, Bush hükümeti dahil aşırı sağın %95'inin görüşü.

Benim de tuttuğum diğer senaryo ise Morales'i son beş yıldır merkeze kayan ılımlı sosyal bir liberal olarak görüyor. Çok uluslu petrol ve doğal gaz şirketlerini kamulaştırmayacak ama belki pazarlıkla vergilerini biraz yükseltecek ve yeraltı maden kaynaklarını "kamulaştıracak". Şirketler madenleri çıkartmakta, nakletmede ve satmakta serbest olacaklar. Kapitalizmin üç değişik şeklini uygulamaya koyacak: Küçük ve orta çap işyerlerini koruyacak, yabancı yatırımcıları davet edecek ve kamu petrol ve maden şirketlerin çok uluslu şirketlere küçük ortak olmalarını finanse edecek.

Bilgisiz solcular Morales'in Bolivya yığınlarının devrimci lideri imajını desteklerken, onun Ekim 2003 ve Mayıs-Haziran 2005 halk ayaklanmalarında hiçbir rolü olmadığını görmezlikten geliyorlar.

Rejimin kabulünü ve yerleşmesini sağlamak için hükümetin dar bütçeli iş ve sosyal bölümlerine, liberal ekonomistlerin idare ettiği ekonomi ve maliye bakanlıklarına bağlı popüler liderler atayacak. Morales yerli kültürel gösteri ve kutlamaları destekleyecek ve finanse edecek. Okullarda ve resmi işlemlerde yerli dili kullanımını geliştirecek. **“Toprak reformu”** büyük çiftliklere el koymayacak ama kullanılmayan, ekilmeyen araziye yerleşime açacak. Koka üretimi yasal olacak ama ekim alanı aile başı bin metre kareden büyük olmayacak. Uyuşturucu ticareti yasak olacak ve Morales ABD Uyuşturucu Bürosu ile ortak çalışmayı önerecek.

Verilerin İncelenmesi

Evo Morales'in ne yapacağına karar vermek isteyenlerin inceleyebileceği çok sayıda- iki senaryonun değerlendirilmesi ile ilgili- veri var:

Morales daha göreve başlamadan önce bile dünyanın en büyük demir ocağı alanlarından biri olan MUTUN'ın özelleştirilmesi için yeşil ışık yaktı (Econoticias 25/12/2005). 2005 yılının sonuna doğru, rakip çok uluslu şirketler arasında, çok şüpheli durumda, ihale başlamıştı. Görevi sona ermekte olan Başkan Rodriguez MAS'tan iki milletvekili ile konuştuktan sonra, görevi devralacak Morales hükümetini dikkate alarak, ihaleyi ertelemeyi kabul etti. Morales ve yeni-liberal yardımcı başkan Alvaro Garcia Linera, milletvekili ve danışmanlarını kınadı ve onlara engel oldu. Başkan Rodriguez'e ihaleye devam etmesini söyledi. Demir ocağında 40 milyar ton demir ve 10 milyar ton magnezyum (dünya kaynaklarının %70'i) var. Tek taraflı kararında devam eden Morales Santa Cruz'lu sağ kanat, emperyalizm yanlısı iş çevrelerinin baskısına boyun eğdi ve yolsuz yapılan ihaleye karşı çıkan, ulusal çıkarları korumak isteyen çevrecileri ve sendikacıları dinlemedi.

Bilgisiz solcular Morales'in Boliviya yığınlarının devrimci lideri imajını desteklerken, onun Ekim 2003 ve Mayıs-Haziran 2005 halk ayaklanmalarında hiçbir rolü olmadığını görmezlikten geliyorlar. Ekim grevleri ve sokak çatışmaları sırasında Morales Avrupa'da Cenevre'de parlamentolar arası toplantıda parlamenter politikanın yararlarını tartışmaktaydı.

O sırada onlarca Bolivyalı Sanchez de Losada'nın petro-gaz mülkiyetini yabancılara açan politikasına karşı çıktıkları için onun seçimle iş başına gelmiş rejimi tarafından öldürülmekteydi. Morales Sanchez de Losada'nın devrilmesini kutlama törenlerine Avrupa'dan vaktinde dönüp yetişti ve yarım milyon protestocuyu neo-liberal başkan yardımcısı Carlos Mesa'yı başkan olarak kabul etmeye ikna etti. İki yıl sonra grevler ve yol kapatmalar Sanchez de Losada'nın petrol politikasını sürdüren

Mesa'yı da devirdi. Morales yine, yüksek mahkemeden bir yargıcin yeni başkan seçilinceye kadar ara başkanlık yapmasını önererek ayaklanmayı kurumsal yöne doğru çevirdi. Morales halkın mücadelesini sokaklardan uzaklaştırdı ve yeni gelişmeye başlayan halk kurullarını dağıtarak onları var olan burjuva kurumlarına doğru yöneltti. Kriz anlarında halkın çoğunluğun kontrol ettiği yeni bir meclis istemine karşı çıkararak, başkan olarak yeni liberalleri yeğledi.

Mesa'nın cumhurbaşkanlığı sırasında, Morales onun kâr payı ödemelerini biraz yükseltmek karşılığında çok uluslu şirketlere petrol ve gazın kontrolünü verecek referandumunu (2004) destekledi. Referandumun bazı maddeleri kabul edildiği halde daha sonra halk ayaklanmasıyla reddedildi.

Cumhurbaşkanlığı yarışında Morales-Garcia Linera'nın (başkan yardımcısı) seçim vaatleri “üçlü söylem” oldu: kentsel ve sendikacı kalabalığına “And Dağları sosyalizm”ini anlattılar, yayla yerlilerine “And Dağları kapitalizm”inden bahsettiler, iş adamlarına sosyalizmin ancak 50-100 yıl sonra gündeme geleceğini söylediler. ABD Elçisi, oligarklar, bankerler ve çok uluslu şirketlerle özel toplantılarda, kamulaştırma niyetleri hakkında konuşmaktan kaçındılar -aksine “şeffaf” olması şartıyla yabancı yatırımları hoş karşıladılar. Demek istedikleri, çok uluslu şirketlerin vergi ödemesi ve denetçilere rüşvet yedirmemeleriydi. Yığınlara verdikleri mesajda kesinlik, açıklık yoktu. İş seçkinleriyle konuşmaları somut anlaşmalara dayanıyordu.

Evo ve yardımcı bakanı Linera önceki başkanların sıkı para ve makro ekonomi politikasını devam ettirme ve yasadışı şekilde özelleştirilmiş bütün şirketleri desteklemeye söz verdi. Evo'nun ekonomi sözcüsü Carlos Villagas, Başkan Morales **“işletmeleri özelleştiren kararın kapsamını sembolik olarak daraltacak”** ama bu “önceki özelleştirmeleri etkilemeyecek” dedi. Morales ve Linera'nın seçtiği yol hiç bir ulusçu anlamı olmayan, boş laflara dayalı sembolik hareketler gibi görünmüyor.

Yeni başkan ve yardımcısı büyük özel tekelleri ve arazileri ve yabancı yatırımları kamu-laştırmayacaklarını kesin olarak açıkladılar. 13 Ocak 2006'da Evo Brezilya'ya büyük şirketlerle gaz, petrokimya, petrol ve diğer doğal kaynaklarda yeni yatırımları konuş-

maya gidiyor[du]. Brezilya günlük ekonomi gazetesi Valor'a (26 Aralık 2005) göre Lula borç para önerecek ve Morales'in “yatırımlar için istikrarlı bir hava” yaratmasını isteyecek[ti]. Brezilya'nın dev şirketi PETROBRAS günde çıkardığı 25 milyon metre küp doğalgaz için uluslararası düzeyin çok altında, %15 vergi ödüyor. Lula **“yardım”**ı kullanarak Brezilya'nın çokuluslularına değerli enerji kaynaklarını ucuza çıkarma olanaklarını genişletmek istiyor. Bu arada La Paz'da doğalgaz Sao Paola'dan üç misli daha pahalı.

Dar gelirliilerin vergi yükünü arttırmanın, 2004 yılında olduğu gibi patlamalara neden olacağını bildiğinden Evo **“varsılları”** vergilendireceğine söz verdi. Ama öneride değeri 300,000-400,000 dolar üstünde olan malların vergiye tabi olması varlıklı kesimi, üst %1'i dışında, kapsam dışı bırakıyor. Devlete sağladığı gelir önemsiz ama **“sembolik”** propaganda değeri yüksek olacak.

Köylülerin isteklerine gelince, Evo'nun tarım komisyonu tarım reformunun hedeflerini henüz açıklamadı, (ne dağıtılacak arazinin miktarı ne de topraksız ailelerden yararlanacakların listesi).

Yerel ve uluslararası destekçileri onun **“popüler”** ve yerli kökenini (“yerli-Amerika'nın yüzü”) vurguluyorlar ama onun büyük iş çevrelerini desteklemesini, emperyalist yanlısı Santa Cruz Sivil Komitesi, PETROBRAS ve diğer çokuluslu şirketlerle yaptığı anlaşmaları tartışmıyorlar. Önemli olan onun 1980'li yıllardaki militanlığı değil ama cumhurbaşkanlığa giden yolda yaptığı anlaşmalar, programı ve kurduğu birlikler.

Sonuç

Evo Morales'in politikasının bütün verileri onun, özellikle 2002 yılından beri, yığınların mücadelesinden seçim politikasına, meclis bünyesinde kurumsal seçkinlerle çalışmaya doğru, kesinlikle sağa kaydığını, gösteriyor. Evo halk ayaklanmalarını desteklemeyi bırakıp, o veya bu neo-liberal cumhurbaşkanına arka çıkmaya başladı. Stili popülist, giysileri gün-

lük giysiler. Halkın diliyle konuşuyor. Fotojenik, görünüşü çekici ve karizmatik. Sokak satıcıları ile kaynaşiyor, yoksulların evlerine gidiyor. Ama onun bu popülist ve sembolik davranışları hangi politik amaca hizmet ediyor? Eğer yabancı yatırımcıları demir, gaz, petrol, magnezyum ve diğer madenleri yağma etmeye davet ederse, neo-liberalizme karşı laflarının bir anlamı kalmayacak. Sistem değişiklikleri, yasadışı özelleştirmeyi devam ettirerek, La Paz ve Cochabamba'nın iş ve mali seçkinlerini ve Santa Cruz'un tarım oligarşisini destekleyerek oluşmaz. En iyi durumda, Evo bazı mal ve hisse payı vergilerini biraz yükseltecek, belki bazı sosyal yardım, hizmet harcamalarını arttıracak (ama dar bir bütçenin kısıtlamalarına bağlı olarak). Politik iktidar MAS'ın yeni yükselmeye başlayan memurları ve eski ekonomik oligarklar arasında paylaşılacak. Şüphesiz Küba ve Venezüella ile diplomatik ilişkileri düzelecek. Dünya Bankası ve IMF ile ilişkilerde -eğer Washington'da Kübalı-Amerikan mafyası müfrit planlarını kabul ettiremezlerse- değişiklik olmayacak. Washington'da faşist düşünceli politikacılar iktidarda olunca herhangi bir saldırı olabilir ama aynı zamanda, Evo'nun fiili neo-liberal politikaları nedeniyle, ABD Dışişleri Bakanlığı Evo'yu daha da sağa kayıp büyük iş çevrelerine daha fazla ödün vermeye ve koka üretimini kısıtlamaya zorlamayı seçebilir.

Ne yazık ki Sol, programların özü, tarihi deneyimler ve somut sosyo-ekonomik politikalar yerine semboller, boş politik konuşmalar, mitolojik tarihlere etkilenmeye devam edecek. Marx'ın lafını değiştirirsek: Popülist retorik aydınların afyonu.

James Petras

Not: rebellion.org'den Latinbilgi.Net tarafından çevrilmiştir.

Bilgisiz solcular Morales'in Boliviya yığınlarının devrimci lideri imajını desteklerken, onun Ekim 2003 ve Mayıs-Haziran 2005 halk ayaklanmalarında hiçbir rolü olmadığını görmezlikten geliyorlar.

Tarih şahittir, nicemiz şehittir ki zafer mutlaktır!

Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza,

Ben değil biz olarak yaşayanları, savaşımızı büyük bir özveriyle taşıyanları, kavgamızın en önünde koşanları, umudumuzu dağlardan aşırıanları, kimisi çocuk yaşta kimisi kuşaklar boyu yorulmadan bu yüce mertebeye ulaşanları, partimizin ve devrim davasının nice şehitlerini anıyoruz...

Yaşamı halka ve devrime adanmanın yalın birer örneği olarak, gösterişsiz ama büyük bir patlamayla, olağan bir davanın olağanüstü sayfalarını yazarak, toprağa daha erken karıştılar. Şahadetleri en büyük kanıtı oluşturduğu içindir ki, devrim ve komünizm davamız bütün engellere, yenilgilere ve saldırılara karşı hedefine doğru büyük bir azimle yol almaya devam ediyor.

Şehitlerimiz, bilimsel bir davanın neferleri olduğu için, kör bir inancın peşinde sürüklenen ve kendini feda eden savaşçı veya militanlar değildiler. Buldukları alanlarda sınıf mücadelesine katılması gerektiğini bilince çıkarmış ve bu uğurda kavgaya tutuşmuş kişilerdi. Onlar için yaşam buna endeksli olarak anlam kazanıyordu. Bu mücadelede yer almanın bedellerinden en ilerisi ölüm ise, onu da karşılamaya hazırlardı.

Onları andığımız bugünlerde kavramamız gereken esas halka budur. Mücadelede sonuna kadar ısrar edilmediği, savaşın kesintisiz sürdürülmediği, bu uğurda başta ölüm olmak üzere her türlü bedelin göze alınmadığı koşullarda, zorlukların alt edilmesi, düşmanın yenilgiye uğratılması ve devrimimizin zafere ulaştırılması imkânsızdır. Şehitlerimizin yaşamlarını incelediğimizde edindiğimiz ilk ders çok açık bir biçimde bu olmuştur.

Onlardan devraldığımız en büyük miras, ölümün yaşam karşısında nasıl yenilgiye uğratılabileceğidir. Bu sayede, şehitlerimizden halka ve devrime ait kılınmış yaşam üzerinde kişinin kendisinin dahi tasarruf hakkının olmadığını öğrendik. Onların hayatlarını tereddütsüzce kurtuluşuna adadıkları halkın davası, ancak böylesi bir kararlılık ve inanç ile taşınabilir.

İşçiler, Köylüler, Gençler,

Sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte sömürü, baskı ve zulüm var olalı beri, buna karşı isyan, başkaldırı ve direniş de pek doğal ki sergilenegeldi. Ezilenlerin bu ayaklanmalarıyla yazılan sınıf mücadeleleri tarihi boyunca ödenen bedeller, verilen kayıplar sayesinde insanlık mesafe aldı, kazanımlar elde etti ve bugüne gelindi. Devrimler, sınıflı toplumların dönüşüm evrelerindeki büyük alt-üst oluşların adıdır.

Devrim kitlelerin eseridir ama zor-

la gerçekleştirilmesinden başka bir yolu olmayan devrimi kitleler büyük kayıplar verme pahasına başarırlar. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini taçlandırarak devrimlere yön verme meselesinde ise devreye komünistler ve devrimciler girmektedir. Bunu kimi zaman birkaç kuşak kendini büyük oranda feda ederek başarmak durumdadır. Şehitlerin devrimlerdeki rolü burada yatar.

İnsanlık burjuvazinin iddia ettiği gibi daha çağdaş ve daha ileri bir toplum düzenine doğru götürülmüyor. Bilimde ve teknolojiye meydana gelen yenilikler, insanlığın yararı ve gelişimi için değil burjuvazinin refah, lüks ve saltanatının hizmetine sunuluyor. Aksine ezilenler her gün gözlerini daha kötü bir dünyaya açıyorlar. Bu yüzden devrimler dünden daha çok gündemdedir. Bu yüzden komünizm ideali

gündemdedir. İnisiyatifi kaptırmamak için var güçleriyle yükleneceklerinden kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Afganistan'da dikiş tutturamadılar, Irak'ta sefilleri oynuyorlar. Ortadoğu halkları Filistin direniş geleneğine sahip çıkıyor. Güney Amerika halklarının bir dizi ülkede dalga dalga gelişen, emperyalizme tepkisi ve sosyalizme sempatisinden, bugün için reformistlerin ve gericilerin yararlanıyor olması geçici bir durumdur. Asya'nın bağrında ve Uzakdoğu Asya'da emperyalizmin kaleleri Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğindeki Halk Savaşı ile sarsılıyor. Emperyalist metropollerini ise yaygınlaşan genel grevleri ve direnişleriyle yüzleştikleri emekçilere, mesajlarını otomobil yakarak ileten göçmenlere karşı sürekli yeniledikleri anti-terör yasaları ile korumaya çalışıyorlar.

Bu mücadelede yer almanın bedellerinden en ilerisi ölüm ise, onu da karşılamaya hazırlardı...

canlılığını ve yakıcılığını giderek artırıyor.

Emperyalizm işçi sınıfına saldırıyor. Haklarını gasp ediyor, sömürüyü azgınlıştırıyor, işsiz bırakıyor. Emperyalizm köylülere saldırıyor. Topraksızlaştırıyor. Üretimlerini engelliyor. Ürünlerini hiçleştiriyor. Köleleştiriyor. Emperyalizm halklara saldırıyor. Ülkeleri işgal ediyor. Dünyayı yağmalıyor. Emperyalistler, faşistler ve her türden gericiler iflase sürüklenen sistemlerini korumak için dünya halklarına karşı elbirliğiyle yükleniyorlar.

Ne var ki çırpındıkça batıyorlar. Saldırdıkça yara alıyorlar. Her cephe- de kan kaybediyorlar. 1990'larda elde ettikleri moral üstünlüğü çoktan yitirdiler. Artık rüzgâr ezilenlerden yana esiyor. Şimdi daha büyük muharebeler kapıdadır. Şimdi daha sıkı çatışmalar

Devrimciler, Yurtseverler, Yol- daşlar,

Şehitlerimiz bu çarpışmada somut anlamda ideolojik olarak en büyük güç kaynağımızı oluşturuyorlar. Her biri, karşı-devrimin burçlarına diktiğimiz bayrak, düşman kalelerine kazdığımız sembol olarak yaşamaya devam ediyorlar. Onlara verilmiş sözümüz, her yeni şehidimiz vesilesiyle daha uzun bir manifestoya dönüşüyor.

Şehitler ordusu büyüdükçe devrimin adımları sıklaşıyor. Çağrımız ve isyanımız yayılıyor. Yitirdiklerimiz, ardında bıraktıklarına daha fazla sorumluluk yükleyerek görevlerini tamamlamış oluyorlar. Görev artık onlardan bayrağı devralan bizlerdedir. Şehitlerimize layık olmanın, onları anmanın da yegâne yolu olarak yapılm-

sı gereken, mücadeleyi yaşamımızla bütünleştirerek algılamaktır. O takdirde yaşam halkın ve devrimin bir parçası haline getirilir. Tıpkı şehitlerimizin örneklerinde olduğu gibi devrimci mücadelede büyük bir ağırlık oluşturur. Bunu ispatlayan şehitlerimizden öğrenmeli ve mücadeleye o ruhla atılmayı bilmeliyiz.

Emperyalistler, faşistler ve gericiler ile ezilen halklar ve uluslar arasında bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de hâkim sınıflar ile büyük bir hesaplaşma giderek kızışan biçimde sürmektedir. Savaş çeşitli biçimlerde boy vermekte, mücadele yükselmektedir. 2006 daha büyük muharebelere sahne olacaktır. Bu amansız kavgada biz komünistler Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin rehberliğiyle yol alırken en büyük manevi gücü tarihi deneylerimizden ve bu deneylerimizin yaratıcısı şehit yoldaşlarımız ve devrim şehitlerimizden alıyoruz.

Onların Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi yaşamla bütünleştiren pratikleri yolumuzu daha güvenli kılıyor. Önden giderek açtıkları kulvardan ilerlemenin rahatlığıyla daha hızlı yol alıyoruz. Onlara olan borcumuzu uğruna şehit düştükleri idealeri gerçekleştirerek ödeyeceğiz. Onlar da bunun bilincinde oldukları için hiç duraksama geçirmeden canlarını ortaya koydular. Bugün aynı bilinç ve kararlılıkla çalışmalıyız ki, anma haftalarımız tam bir kutlama şenliğine dönüşsün!

Devrim ve komünizm uğruna bütün dünyada yaşamını feda edenler için özel olarak kampanya biçiminde ele aldığımız Ocak ayının son haftaları, yüzümüzün güneşe çevrildiği ve düşmanın ateşle kavrulduğu günler olmalı; bunların daim olacağına inancımı yaymalıdır.

SONUNA KADAR GİDENLERİMİZE SÖZ; SONUNA KADAR GİDECEĞİZ!

KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ,

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI KURACAĞIZ!

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

ŞEHİTLERİMİZ BEYNİMİZDE, KALBİMİZDE VE BİLEĞİMİZDE YAŞIYOR!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO VE TMLGB!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

Ocak 2006

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist MK-SB

Şehitlerimize son söziümüz devrim yeminimizdir!

Tohum Kültür Merkezi'nin 22 Ocak 2006 Pazar günü "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle düzenlediği etkinlik, yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında; "Ocak ayı sınıf bilinçli proleterler için takvim yapraklarındaki sıradan bir değişim değildir. Ocak ayı sınıf savaşımında özgürlük ve bağımsızlık uğruna şehit düşen devrimin ve özel olarak da Proletarya Partisi'nin kadro ve militanlarının anıldığı aydır. Ocak ayının son haftası önemli, önemli olduğu kadar tarihsel anlamı olan bir haftadır. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı mücadelede beden olarak yitishlerin, dorukları tutuşturarak gök kubbeyi saranların, güneşi kuşatanların anıldığı bir aydır Ocak ayı. Bugün, büyük devrim yürüyüşünde, bedenlerini devrim yolunda basamak yapan kahramanlarımızı, önderlerimizi, ustalarımızı andığımız aydır" denildi.

Açılış konuşmasının ardından insanlık tarihinde o büyük, o muhteşem gün adına bedel olan adları asla silinmemek üzere bilincimize kazınan, tüm dünya devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

"Anısı dillerde yeşeren devrim çınarları ölümsüzdür!"

Daha sonra Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına konuşma yapan Sevim Kalman "Her sınıf kavgasının sayısız 'ölenleri' vardır. Bu toplumsal yaşamın şaşmaz yasasıdır. Harcı kandan ve candan örülen devrim mücadelesi vazgeçilmez bedeller olmadan gerçek haline dönüşemez. Ödemekten çekindiğimiz her bedel, sömürü ve zulmün ebedi bir kader olarak ezilenlerin boynuna asılması demektir; kölelik boyunduruğuna mahkum olmak demektir. Eğer yeryüzünün ilk gerilla komutanı özgürlük savaşçısı Spartaküs bedel ödemekten çekinseydi, onun düşüyle ilerleyen insanlık için özgürlük boş bir hayalden öteye gidemeyecekti. Onlar enternasyonal proletaryanın kurtuluş bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmak görevini yüklediler ve 'hiçbir aşk çaba gösterilmeksizin, hiçbir özgürlük uğruna savaşılmaksızın kazanılmamıştır' dediler. Akmaya devam eden kan, düşen can sınıf kinini, ateşlenen her devrimci namlu davayı kazanma kararlılığını örste biçimlendirmeye devam ediyor. Şehitlerimizin bize bıraktığı miras; kazanma azmi, savaşma cüreti mücadele kararlılığıdır. And olsun ki yaşatacağız" dedi.

Kalman'ın konuşmasının ardından serbest kürsü oluşturuldu. Şehitleri tanıyan, onlarla günü, anı yaşayan, kavgalarını paylaşan yoldaşları ve yakınları onların örnek alınması gereken yaşamlarını anlattılar.

"Şehitlerimizin mücadeleye olan bağlılığını örnek almalıyız!"

İlk olarak söz alan Ölüm Orucu gazisi Yusuf Can "Proletarya Partisi

1978'de gerçekleştirdiği 1. Konferansında Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim Şehitleri Haftası ilan etti. Ocak ayı enternasyonal proletaryanın birçok kadro ve militanlarının şehit düştüğü bir aydır. Yine bu ayda Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Meral Yakar ve Ali Haydar Yıldız şehit düşmüştür" diyerek birlikte faaliyet yürüttüğü 21 Nisan 1999'da Tokat Serkiz'de çıkan çatışmada ölümsüzleşen Erol Özel'i anlattı. Özel'in düşüncelerine olan bağlılığının ve kararlılığının altını çizdi.

Sonrasında sözü 21 Mayıs 2003'de Giresun'da çıkan çatışmada Murat Arıcağ'la birlikte şehit düşen Bülent Ertürk'ün yakını olan Özgür Ertürk aldı. Ertürk konuşmasında "Onu üç sözcükle anlatabilirim. Militan, kararlı ve cesur" dedi. Konuşmasını Bülent Ertürk'ün mezar taşında olan şu sözlerle bitirdi: "Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya adanlara ölüm yok!"

Ardından 6 Eylül 2001 tarihinde Karadeniz dağlarında şehit düşen Sinan Günel'in babası Muhittin Günel de söz alarak kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında bir yandan düzenin çürümüşlüğüne ve mücadelenin zorunluluğuna değinen Günel, diğer yandan da devrimcilerin kitleden kopukluğunu, arkalarında sınıfın ve halkın olmadığını belirterek daha fazla düşünmeye, daha fazla üretmeye çağırıldı. Son olarak sözü 22 Ocak 1993'te Yel Dağı'nda 5 yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşen Ali Demirdağ ve Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri iken 23 Kasım 1997'de Tokat Ese Yaylası'nda çıkan çatışmada 4 yoldaşıyla birlikte şehit düşen Mehmet Demirdağ'ın annesi Selvi Demirdağ aldı. Selvi ana konuşmasının başında Yel Dağı şehitlerine değinerek, zorlu kış şartlarından dolayı şehit düşen gerillalardan bazısının cenazesinin gelmediğini belirtip, kitleyi onlar için saygı duruşuna çağırıldı. Daha sonra yaptığı konuşmada ise "Oğlum, gitmeyin dedim. Ama onlar

dinlemedi. 'Onursuzca geçen 30 yıllık yaşamdansa, onurlu geçen 3 yıllık bir yaşamı tercih ederiz' diyorlardı. İnandıkları yolda öldüler. Ben mutlu değilim, ama gururluyum. Yüzüm ak, başım dik" diyerek yumruğunu havaya kaldırarak selamladı kitleyi. Ardından 2001 yılında Tokat'ta şehit düşen Cihan Fındık anısına daha önce kendisinden alınan bir şiir okundu.

Serbest kürsünün sonrasında "Umudun Ateş Topları'na" adlı sinevizyon gösterimi sunuldu.

Sinevizyon gösteriminde dünya devrim şehitleri, Proletarya Partisi şehitleri ve çeşitli direnişlerden görüntüler yer alırken, kitle coşkulu alkışlarla eşlik etti gösterime.

Özellikle şehitlerin görüntüleri sırasında kitle "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganını attı. Coşkunun doğruya, öfkenin bilince çıktığı anma etkinliğinde Nazi Almanyasında yakalananak idam edilen 18 yaşındaki genç Partizan Tanya'nın mücadelesini anlatan Nazım Hikmet'in "Tanya" isimli oyunu Barbara Halk Sahnesi oyuncularından sahnelendi. Etkinliğe gözaltında kaybedilen Hasan Güllünay'ın eşi Birsen Güllünay, Amasya'da çıkan bir çatışmada şehit düşen Özgür Kemal Karabulut'un annesi Sultan Karabulut, Çakmak, Birlik, 1 Mayıs, Gülsuyu İK okurları ve İstanbul YDG'nin gönderdiği mesajlar da renk kattı.

Etkinlikte ayrıca saldırıya uğrayan Tuzla deri işçilerine ve Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan geçtiğimiz haftalarda gardiyanların saldırısına uğrayan Kenan Özyürek şahsında devrimci tutsaklara yapılan saldırılar kınandı ve yapılacak eylemlere duyarlılık gösterme çağrısı yapıldı.

Etkinlik "Her marşımız bir yumruk olmalı, her marşımız hesap sormalı, isyan kokmalı" diyen Tohum Kültür Merkezi Müzik Grubu'nun sunduğu dinletiyi sona erdi.

(İstanbul)

PŞTA'dan şehit ailelerini ziyaret

27. yılında Parti ve devrim şehitlerini anma kampanyası çerçevesinde ailelerimizi ziyaret ettik. Diğer zamanlarda defalarca konukları olmuş, onların evlat özlemlerini, sohbetlerini paylaşmıştık. Evlatları, yoldaşlarımız şehit düşmeden önce ailelerimizin birçoğunu pek fazla tanıymıyorduk. Ancak yaşadığımız ortak acılar ve çocuklarımızın politik kimlikleri bizleri yakınlaştırdı.

Kimileriyle yol arkadaşı, dert, sırdaş olduk. Beraber gözyaşı döktük. Beraber sevinip, beraber üzüldük.

Gittiğimiz her bir ailemizle genel anlamda değişik konularda, gündeme ilişkin sohbetlerimiz oldu. Ayrıca onlarla Ocak ayının önemi üzerine konuştuk. Şehitlerimizi, yoldaşlarımızı anarken ve bir kez daha kavga yeminleri ederken şehitlerimizin ailelerinin yanımızda olmasının günü ne kadar anlamı olacağını yapacağımız etkinlikleri ortak sahiplenmemiz gerektiğini anlattık.

İlk olarak Münire ve Yaşar Sağdıç yoldaşın annesini ziyaret ettik. Daha sonra Emel Kılıç ve Ümit Dinler yoldaşların aileleri, Ahmet Kargın yoldaşın annesi Leyla ana ve Zeynel Erdoğan yoldaşın akrabası Halil babanın konuğu olduk.

Şehitlerimizin yokluğunu başta aileleri olmak üzere biz yoldaşları da en derinden hissetmekteyiz. Onları anmak; yaşatmaktır. Bizlere bıraktıkları onurlu kavga bayrağını yere düşürmemek, onların yolunda yürümek ve mücadeleyi her alanda örgütlemek, kavgayı büyüterek hatalarımızı ve zaaflarımızı yenerek bu davayı omuzlamak zorundayız. Şehitlerimizin militanlığını, fedakarlığını, paylaşımcılığını, yaşanan olumlu ya da olumsuz olaylara yaklaştıkları devrimci bakış açısını kuşanmak, onların düşmana karşı gösterdikleri net duruşu iliklerimize kadar içselleştirmek zorundayız. Aksi taktirde düzenin çarklarında bozuk dişliler durumuna düşer, sistemin sömürsü altında ezilir gideriz.

- Şan olsun kavgada ölümsüzleşenlere!

- Şehit düşenlere bin selam!

- Yaşasın Halk Savaşı!

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

TMLGB militanları Parti ve devrim şehitlerini eylemlerle andı

Elimize posta kanalı ile ulaşan TKP/ML-TMLGB imzalı bildiriye göre TMLGB militanları yaptıkları çeşitli eylemler ile hem yaşanan son saldırıları kınanmış hem de Parti ve Devrim Şehitlerini selamlamıştır.

"Faşist TC, her dönem olduğu gibi, içinden geçtiğimiz dönemde de halkımıza yönelik saldırılarını azgınca sürdürmektedir. Şemdinli'de gerçek yüzü ortaya çıkan faşist patron ağa devleti, TEKEL vb. kurumların özelleştirilmesi, köylülere yönelik çeşitli saldırılarının yanı sıra halk gençliğini kültürsüzleştirme, kimliksizleştirme saldırılarına da hız vermiştir. Özellikle bu dönem üniversitelerde artan

faşist saldırılar, halk gençliğinin muhalefetini bastırmaya yöneliktir. Tüm bu saldırılara karşı, emekçi halkımızın tek kurtuluşu Halk Savaşı'ndan geçmektedir. Birliğimizin belirlediği "Gerilla Savaşı İçin Komsomolda Örgütlen, Örgütle" kampanyası, halkımıza ve özelde halk gençliğine yönelik bir savaş çağrısıdır. Halk gençliği, geleceğine sahip çıkmak için Molotoflarla, taşlarla, silahlarla faşist TC'den ve her türlü kurumundan hesap sormalıdır" denilen bildiriye yapılan eylemler şöyle anlatılıyor;

"Birliğimize bağlı militanlar tarafından 'Gerilla Savaşı İçin Komsomolda Örgütlen, Örgütle' kampanyası doğrultusunda

da hem halkımıza yönelik bu saldırıların hesabını sormak hem de Parti ve Devrim Şehitlerimizi partimiz TKP/ML'nin belirlediği yönelimle anmak için Çukurova'da çeşitli eylemler gerçekleştirilmiştir. 10 Ocak 2006 Salı günü Adana Turgut Özal Bulvarı'nda bulunan KOÇ Sistem-Bilgi ve İletişim Sistemleri A.Ş.'ye bağlı bir iş yeri molotoflanmıştır. Yine aynı gün Mersin Mezitli'de bulunan OYAK Bank'a ait bir ATM, militanlarımız tarafından molotoflanarak tahrip edilmiştir.

Buradan bir kere daha ilan ediyoruz ki, bizler TKP/ML-TMLGB militanları olarak, faşist TC'den bundan sonra da hesap sormaya devam edeceğiz."

Gerillanın kaleminden...

Yazdan kalma bir sonbahar sabahına uyandıklarında hava henüz aydınlanıyordu. Kuş cıvıltıları arasında bir yandan hızlıca toparlanırken bir yandan da Cafer'in, arkası yarınlar taş çıkartacak rüyalarından birini dinliyorlardı. Ama Cafer konuşmaya başladığında iş yapamadığı için komutan yine müdahale etmişti: **"Tamam yoldaş şimdi çantamı topla, ikinci bölümü kahvaltıda anlatırsın."**

Her alan gibi gerilla alanının da kendine özgü kuralları vardır. Bu kurallar yaşamın zorunluluklarının birer sonucudur. Gerillanın en zayıf ve tehlikeye en açık olduğu anlar uykuda olduğu anlardır. Düşman da bu gerçekliği bilir. Ama gece ormana giremediği için nokta tespiti ya da operasyon durumlarında günün aydınlanmasıyla birlikte harekete geçer. Amaç gerillayı uykuda ve dağınık yakalamaktır. Gerilla bu deneyimi kan-can pahasına, nice kayıplar vererek öğrenmiştir. İşte bu zayıf yanını güçlendirmek ya da tersine çevirmek için günü ayakta, derli-toplu ve her an harekete hazır bir şekilde karşılar. Komutanın müdahalesi Cafer yoldaş tarafından ihlal edilen bu kural içindir.

Kahvaltıya oturulduğunda Cafer kaldığı yerden rüyasını anlatmaya devam ediyor. Yoldaşlar bir yandan Cafer'i dinlerken bir yandan da gözler ve kulaklar çevrede. Yapmayı planladığımız eylem için istihbarata giden yoldaşlar geldi gelecek. Biz de yoldaşların getireceği bilgiye odaklanmış durumdayız. Gerçi istihbaratın olumsuz çıkması durumunda yedek eylem planlarımız var ama, hepimizin gönlünde yatan eylem bu. Ortama çöken sessizlikten herkesin hayallere dalmış olduğunu anlıyoruz.

Eylem, düşmana kayıp verdirmek, mesajdır, propagandadır ama her şeyden önemlisi hesap sormaktır. Düşenlerin kanını yerde bırakmamaktır. Dersim şehitleri Muharrem, Aşkın ve Cafer'in acısı küllenmedi daha yüreklerimizde. Yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurlarken verilmiş sözümüz var.

Nöbetçinin **"gelenler var"** uyarısı üzerine hepimiz gerçek dünyaya hızlı bir geçiş yaparak ayağa fırlıyoruz. **"Tamam, bizimkiler"** diyor nöbetçi. Önce gülen gözleriyle Muharrem giriyor konaklama yerine. Yaşama karşı heyecan duyan ve bu heyecanı da çevresine yansıtmaktan haz alan Muharrem heyecanını dizginleyemeyerek oturmadan anlatmaya başlıyor: **"Yer çok uygun yoldaşlar; hem vurma ya hem de çekilmeye. Tek nöbetçi kulübesi var. Yani anlayacağınız tam bize göre."** Emel alıyor sözü ve yarım kalmış bir cümleyi tamamlar gibi: **"Araç olursa tereyağından kıl çeker gibi yaparız bu eylemi."**

İnadına bir yaşamdır gerilla...

İnadına bir yaşamdır gerilla ve mecrasına sığmayan su misali taşacaktır yatağından, hayat vermek için

Komutan istihbaratla ilgili genel bilgileri aldıktan sonra konuşmayı toplantıda devam etmek üzere noktıyor ve: **"İşeci söz sende diyerek"** gelen yoldaşlarla birlikte bir ağaç dibine çekiliyor. Gerilla ortamını solumamış biri için bu davranış ve sözler çok anlamsız gelebilir. Yani hem konuşmayı bitirmek hem de "işeci söz sende" demek. Burada işeciye verilen söz değil aslında iştir. Daha önce sabah saatlerinde derli-toplu ve harekete hazır olmanın zorunluluğundan bahsetmiştik. Yine bu zorunluluğun bir gereği olarak sabah ilk iş kahvaltı yapmaktır. Gerilla yürümek zorundadır ve aç insan da yeterince hızlı yürüyemez. Hele de bazen günlerce yürümek zorunda kalırsan iş çok daha karmaşıktır. Rutin hareketlerle yapılan kahvaltı hazırlıklarından yoldaşların hayallerine gelen yeni bilgileri de ekleyerek devam ettikleri anlaşılıyor. Eller ve ayaklar alışkanlıkların gücüyle çalışıyor ama kafa başka yerlerde. Tüm hazırlıklar yapıldıktan sonra toplantı başlıyor. İlk sözü komutan alıyor:

"Yoldaşlar, bildiğiniz gibi önümüzde eylem görevi önceliklidir. Savaşan bir parti için eylem yapmak gereklidir. Ama bazı süreçlerde çok daha önem kazanır. Bu noktada geçen seneden bu yana ne yazık ki istenilen sonucu elde edemedik. Geçen sene tarımımızın düşman tarafından deşifre edilmesi sonucu başarılı olmadık. Bu yıl yola döşediğimiz bombalar istediğimiz gibi patlamadı. İki teneke içine yerleştirilmiş yaklaşık yirmişer kiloluk bombalar tam düşman araçları geçerken patladı ama bomba mühimmatı iyi çıkmadığından istenilene ulaşamadık. Düşman bu durumu bilinçli olarak kamuoyuna yansıtmadı. Çünkü Karadeniz'de **'terörü bitirdik'** propagandasının altının boş olduğu açığa çıkmamalıydı.

Zorlu bir süreçten geçiyoruz yoldaşlar. Yılgınlığın, bireyciliğin, inançsızlığın, yarınlar umutsuzluğun kara bulutları doluyor hem ülkede hem de dünyada. Kitleler de bu tablodan nasibini alıyor elbette. Bire bir kendilerini ilgilendiren konularda bile tavır takınmada geri durabilmekteler. Ama biz bu durumun pek çok nedeni olduğunu bildiğimiz gibi geçici bir durum olduğunu da biliyoruz.

Ülke, özellikle de geniş alana yayılmış kışla görünümündeki Türkiye Kürdistanı şehirleri kan ağlıyor. Her gün zulmün, baskının, işkencenin, gözaltında kaybın, tecavüzün, yıkımın, aşağılanmanın onlarca çeşidiyle karşılaşarak yaşamaya çalışıyor halk. Hapishanelerde zaten kilit altında tutulan insanların bir de beyinleri, yürekleri kilit altına alınmaya çalışılıyor. Sosyal bir varlık olan insanın doğasına aykırı olan **'yalnızlık'**la **'terbiye'** edilme çalışılıyor tutsaklar.

Ama diyalektik her alanda olduğu gibi hükmünü sürdürüyor. Zorun-zorbanın, zulmün olduğu yerde isyan da vardır. Bu

çirkef düzen her zaman karşıtı ya da **'mezar kazıcılarını'** yaratır. İşte egemenler korkulu rüyaları olan bu gerçekliği geciktirmek için her yolu mubah görürler. Bizim için ise **'mubah'** olan meşru olan tek yol vardır isyan etmek ve savaşmak. Üzerimize serpilmiş ölü toprağı atmak için partinin vuruş gücünü göstermeliyiz, halk düşmanlarına. Ve Karadeniz'de estirilen tek taraflı yalan, dolan rüzgârına öyle bir karışmalıyız ki, ateşimiz harlanmalı bu karanlık coğrafyada.

"Yoldaşlar, bildiğiniz üzere bir eylem üç aşamadan oluşur: İstihbarat, planlama ve eylemin uygulanması aşaması. Bu aşamalardan her biri kendi içinde önemlidir ve gerekleri yerine getirilmezse başarı sağlanamaz ya da elde edilen başarı korunamaz. Ancak istihbarat bazı özellikleriyle öne çıkar. Şunu unutmamak gerekir ki gelen bilgilerde sapma olasılığı her zaman vardır. Nedeni ise birincisi bilgi toplayanların kavrayışı, ikincisi tam olarak hakim olmadığımız bir alanda bilgi toplamanın yarattığı doğal sınırlılık. Bu konuda çok çarpıcı deneyimlerimiz de oldu. Şimdi, bir eylem için temel ayaklardan biri olan istihbaratı yapan yoldaşlarımızı dinleyelim."

Muharrem ağırdan pozisyonunu değiştirdikten sonra anlatmaya başladı:

"Sorular sağanak şeklinde geldi ama bende hepsinin cevabı olduğu için sorun değil. Lojmanlar yerleşim yerlerinden uzak ve izole durumda. O yüzden yaklaşan yabancı tipler dikkat çekebilir. Riski azaltmak için elli metre kadar yanaşabildik. Göründüğü kadarıyla tek nöbetçi kulübesi var. İçinde de biz gözetlerken iki kişi vardı; ama sürekli çift nöbetçi mi var yoksa ikinci kişi başka bir iş için mi orada bilemiyoruz. Umarız ikisi de nöbetçidir. Ayrıca içinde subayların kaldığı böyle bir yerin tek nöbetçi kulübesiyle korunması da biraz ilginç. Çevrede herhangi bir askeri araca rastlamadık, görünürde başka bir savunma mevzisi de yok. Yol tam lojmanların önünden geçiyor. Eğer eylemi araçla yaparsak -ki bence kesinlikle araçla yapmalıyız- kulübenin tam karşısına geldiğimizde aradaki mesafe ortalama on metre kadar olacak. Büyük bir olasılıkla düşmanın işini çok hızlı biçimde bitiririz. Ne giderken ne de dönerken yollarda askeri bir araca rastlamadık. Ama uzun süreli bir gözetleme yapamadığımız için bu bilgi sağlam değil. Farklı saatlerde devriye olabilir. Ama olsa bile bir açık verdiğimiz süre sorun değil. Sonuçta az sayıda insanla rahatlıkla yapılabilecek bir eylem. İyi araç kullandığımızı hatırlatarak kişilerden birinin ben olmam gerektiğini düşünüyorum."

Muharrem konuşurken söylenen bazı şeyleri onaylamadığını belli edencesine yerinde kımıldanıp duran ve bir an önce konuşma sırasının kendisine gelmesini bekleyen Aşkın aldı sözü:

"Hayır, yoldaş, bence bu işi araçsız yapmalıyız. Eylem anı için bize büyük bir avantaj sağlıyor. Ama dezavantajları daha fazla. Aracı kamulaştırırken karşılaşacağımız bir aksilik eylemi ertelememize yol açabilir. Eylem yerine yaklaşırken zamanından önce fark edilirse istediğimiz sonuca ulaşamayabiliriz. Yürüyerek gidersek istediğimiz kadar yaklaştıktan sonra ortaya çıkabiliriz. Ve son olarak çekilirken düşmanın denetimindeki yolu kullanacağımız için arkamıza Şortland takılabilir. Araç bu yönüyle daha riskli görünüyor. Çekileceğimiz yönü de aracı bırakacağımız noktaya kadar deşifre edecektir. Yürüyerek çekilsek tenha yerlerden ormana ulaşınca iş bitmiştir zaten."

Emel, yoldaşlarının söylediklerini kafasında iyice ölçüp biçtikten sonra bir sonuca varmanın rahatlığıyla ve acelesiz başladı konuşmaya:

"Ben de eylemi araçla yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Evet, ifade edilen dezavantajları var ama, biz onların hepsini tersine çevirebiliriz. Önemsemesi gereken en önemli nokta düşmanın böyle bir saldırıyı beklemiyor olması ve aracın çekilirken bize sağlayacağı avantajlardır. Aracı kamulaştırırken önceliğimiz içindekilere zarar vermemektir. Amacımızı doğru anlatıp, hızlı hareket edersek bir sorun çıkmayacaktır. Çekilirken peşimize Şortland takılacak olursa ve atlatamazsak; unutmayalım ki biz gerillayız ve araca mahkûm değiliz. Bizi taşıdığı sürece işimize yarar, bize yük olmaya başladığında yükümüzü atarız. Daha sonra ormana vurur devam edersin. Çekilme hattımızı deşifre etmesi de önemli değil. Hızlıca düşmanın ilk müdahale edeceği alanın dışına çıktuktan sonra bütün arazi bizim. Eylemde kullanacağımız silahlara dair de bir önerim var. Bence işimizi garantiye almak için kleşin yanında roket de kullanmalıyız. Böylece hem kesin kayıp verdiririz hem de buldukları alanı başlarına yıkılmış oluruz."

Bu konuda ilk itiraz komutandan geldi:

"Hayır yoldaşlar bu iyi bir fikir değil, roket kullanmak yani. Biliyorsunuz roket geniş bir alanı etkiler ve yangına yol açabilir. Orada sadece düşman değil aileler de kalıyor. Bizim onlara zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Hedefimiz direkt düşmanı vurmak. Roketli bir saldırı hedefimizi karartacak bir sonuca yol açabilir. Nizamiye ile nöbetçi kulübesi, evlerle iç içe. Yani roketsiz bir plan yapacağız. Zaten kleşler bizi hedefimize ulaştıracak güçte. Şimdi elimizdeki bilgi ışığında yapabileceklerimizi toparlayalım. Öncelikle bizim için kolay bir eylem olacağını belirtelim. Beklenmeyen bir tarzda oluşu bu kolaylıkta rol oynuyor. Fakat nöbetçi kulübesinin tek oluşu, çevrede başka bir güvenlik unsuru olmaması kuşku bir durum yaratıyor. İki açıklaması olabilir. ➔

Birincisi asıl güç bizim göremeyeceğimiz ya da yaklaşamayacağımız bir noktada ve kamufleli olabilir. İkincisi son iki yıldır gerilla özel ele alışı ve görevleri kaynaklı düşmanla pek karşı karşıya gelmedi. Bu durum düşmanda bir rahavet yaratmış olabilir. Fakat birinci olasılık daha güçlü görünüyor. Her şeyden önce biz bu alçakların rahat uykuyu uyuyamadıklarını biliyoruz. Zaten biz planlarımızı yaparken her zaman en kötü olasılığa göre yaparız. Kötü olasılıkla karşılaşmasak bile bir şey kaybetmeyiz. Sadece daha fazla emek harcamış oluruz. Ama karşılaşsaksak ve hazırlıksaksak kaybederiz. Yani biz planımızı orada daha fazla güç varmış gibi yapacağız. Önemle vurgulanması gereken diğer bir nokta risk alma durumumuz. Yoldaşlar biliyorsunuz her dönemde gücünü korumak ve kayıp almamak önemlidir. Ama bu süreçte çok daha fazla önemseyeceğimiz bir noktadır. Şu anda bir kayıp almaya tahammülümüz yok. Eğer düşündüğümüzden çok farklı bir durumla karşılaşsaksak ya da kayıp alma riski doğarsa bu riski almayacağımız bilinmelidir.”

Muharrem meselenin yeterince anlaşılmadığını gözleriyle hissettirirken, lafa nasıl gireceğini bilememenin sıkıntısıyla “yoldaş” dedi usulca, “bir soru sorabilir miyim?” Komutanın başıyla onaylaması üzerine:

“Eylem yapmak zaten risk almaktır. Bu karar verildikten sonra beraberinde getireceği riskleri almış olmuyor muyuz? Ya da bu ayrışım nasıl yapılır?”

Komutan bu soruyu bekliyormuş gibi gülümsedi ve devam etti:

“Yoldaşlar, aslında aradaki fark belirgin. Güçlerimizi korumak faaliyet yürütmek, kitleden kopmak ya da eylem yapmamak değildir. Tüm bunları yaparken açık risk oluşturan, kayıp verme olasılığının çok güçlü olduğu durumlardan kaçınmaktır. Ama bu yaklaşım bile kendi içinde özgünlükler taşır. Öyle durumlarla karşılaşsaksak ki kayıp vermeyi de göze alıp o işi yaparız. Yapmayı planladığımız eylemin ise böyle bir özelliği yok. Düşmanı her açıdan gözden kaçırmamak gerekir. Eğer düşmanla temas sırasında olası durumları yakalayabilirsen kendi hareketini daha akılcı bir şekilde belirlersin ve risk faktörünü o anda görebilirsin. Bütün mesele pratik süreçte gereken inisiyatifini ortaya koyabilmekte.”

Daha pek çok ayrıntı üzerine yapılan konuşmalarla toplantı devam ediyordu. Nöbetçi, yoldaşlardan gelen mırıltılar eşliğinde Tokat’ı dürbünlüyordu. Tokat Merkez’de daha önce yapılan eylemler geldi aklına. Adliye binasına bomba bırakılması, Tokat Sigara Fabrikası önündeki kontrol noktasına saldırı vb. eylemleri, Özgür Kemal Karabulut’u, Hasan Ak-yol’u düşündü. Duru gökyüzüne kaldırdı başını sonra tekrar Tokat’a çevirdi bakışlarını. Dün, yoldaşları bu tepeden bakıyordu Tokat’a. Bugün onlar yoktu ama TİKKO’cular yine bu tepede ve birazdan yeni bir eylem için yollara düşeceklerdi. Düşenlerin silahlarını ardılları almış yola devam edilmişti-edilecekti. “Kavganın töresi buydu. Kan kanla yıkanacak, al kanlı gömleklerle hedefe varılacak” türküsü geldi takıldı diline.

Tüm ayrıntılar konuşulmuş sıra işin en zor yanına gelmişti. Yani eyleme kimlerin katılacağına belirlenmesine. Doğal ola-

rak herkes gidemeyecekti. Özgünlüğünden dolayı şimdi çok daha az kişi katılacaktı. Herhalde en çok da komutan zorlanacaktı, çünkü son karar sahibi oydu. Aslında gidenler de kalanlar da bu eylemin bir parçasıydı, hepimiz de bunu biliyorduk. Ama yine de giden olmak gönüllerde yatan aslandı.

Bütün gece uyumayacağı için komutan yat izni vermişti. Ama uyuyabilmek ne mümkün. Böyle durumlarda hep olduğu üzere gelenek yine bozulmadı. Yoldaşlar yerlerine uzandılar, bir süre uzandıkları yerden mırıltılar şeklinde konuştuktan sonra teker teker kalkıp kuşanmaya başladılar. Akşam yemeğine

ka - rak herkes gidemeyecekti. Özgünlüğünden dolayı şimdi çok daha az kişi katılacaktı. Herhalde en çok da komutan zorlanacaktı, çünkü son karar sahibi oydu. Aslında gidenler de kalanlar da bu eylemin bir parçasıydı, hepimiz de bunu biliyorduk. Ama yine de giden olmak gönüllerde yatan aslandı.

dar sürdü sohbet. Akşam yemeğinin ardından gidecek yoldaşlar son kontrollerini yaptılar. Silahlar, şarjörler, teçhizatlar son kez elden geçirildi. Yaşanan coşku gözlerden okunuyordu ama en çok da gidecek olanlar bunu belli ediyordu. Kalanların gözlerinde ise buruk bir hüznün okunuyordu. Komutan kuşanan yoldaşlara dönerek: “Yoldaşlar! Kan-can bedeli yaratılan ilkelere uygun, inisiyatifli ve kararlı olduğun sürece başarılı olmamak için bir neden yoktur. Sizlerden konuşulanlara uygun davranmanızı, gerilla ruhuyla yüklenmenizi, eylem kararlılığında bir an bile tereddüt etmemenizi, partiyi, savaşımızı, kitleleri, parti ve devrim şehitlerini akıldan çıkarmaksızın yürümenizi, tarihin omuzlarımıza yüklemiş olduğu sorumlulukları kivançla taşımanızı, hedefe gidecek her merminin hesap sormak olduğunun bilinciyle davranmanızı bekliyoruz ve başaracağınızı da inanıyoruz” diyerek bitirdi sözünü. Gidenler için değil ama kalanlar için zorlu anlar başlamıştı. Zaman isyan eder ilerlemeye. Hayat durmuştur sanki geride kalanlar için, her şeyin ritmi düşmüştür. Hayat kameraya yansıyan bir ağır çekim gibidir.

Gidenler ise aşağıya bu kadar hızlı inişlerine belki kendileri bile şaşırılmıştır. Ormanın dibinde, bahçeler arasında yavaşça ilerlemekte olan aracı gördüklerinde ise şaşkınlıkları sevince dönüştü. Sevinçle birbirlerine bakarak gözlerin sessizliğinde anlaşılabilir köylüdürlere yola. Yirmi dakika içinde işlerini bitirip hedefe doğru yola almaya başlamışlardı. Lojmanlara iyice yaklaştıklarında Muharrem son uyarılarını yaptıktan sonra:

“Arka taraftan girelim, hem bir şeyler varsa görürüz, hem de aracı çevirmek için zaman kaybetmeyiz” dedi.

Arka tarafa girdiklerinde bir kez daha şaşırıldılar. Çünkü burası Nizamiye kapısı gibiydi. Asıl güç buraya yığılmıştı. Gerçi böyle olabileceğine büyük ihtimal veril-

mişti zaten, ama yine de karşılaşınca bir heyecan dalgası sarıveriyor insanı. Çabuk toparlanıp devam ettiler. Şimdi inisiyatif takınma zamanıydı. Önceden düşünüldüğü için hiç tereddüt etmeksizin, değişkenliğe uygun davranmaya devam ettiler. Diğer nöbetçi kulübesinin tam karşısına geldiklerinde, hiç tereddüt etmeksizin, parmaklar dokundu tetiğe. Sadece mermi değil; kin ve intikam duygularını da boşalttılar düşmanın üzerine....

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki.... Araç uçuyordu adeta. “Arkayı kontrol etmeyi unutmayın yoldaşlar” diye bir kez daha uyarı yaptı Muharrem. Aracı bırakacakları noktaya yaklaştıklarında etrafı kolaçan ettikten sonra araç durduruldu. Hiçbir iz bırakmamak için parmak uçlarına basarak daldılar ormana.

Duru bir gökyüzü altında iki Partizan grubu buluşmak için sabırsızlanmaktadır.

Fazla sürmez sabırsızlık, planlanandan daha erken gerçekleşir buluşma. Heyecandan kalpler ritmini artırmıştır. Zamanından önce gerçekleşen buluşma kuşkulandırmıştır bekleyenleri. Soran ve kuşku bakışlarla birlikte ilk soruyu komutan yöneltir: “Bir olumsuzluk mu oldu yoldaşlar?” Muharrem her zamanki heyecanı yapıştırdı cevabı: “Onlar açısından evet.” O sözünü bitirmeden Aşkın girdi: “İki tanesini indirdik yoldaşlar, yani ikisini de düşerken gördük ama ölüp ölmediklerini bilemeyiz. Kesin sonuç için haberleri bekleyeceğiz.” Bu bilgi üzerine hafızalar bir ileriye bir geriye sarılmaya başlandı. Şehit düşen yoldaşlar, haber ulaştığında büyük başların ağzından köpükler saçarak yapacakları rutin açıklamalar, haber bültenlerinde geçecek “yakalanmaları için geniş çaplı operasyon başlatıldı” haberleri, oradaki bizimkiler...

Genel bilgiler alındıktan ve kucaklaşmalar bittikten sonra komut beklenmeden herkes kuşanmaya başladı. Çünkü henüz aracı bıraktığımız yere çok yakındık ve bir an önce uzaklaşmamız gerekiyordu. Ay ışığı avantajıyla hızlı yol alıyorduk. Yürürken herkes çok dikkatli olsa da yine de yaşananların yarattığı heyecan bazen gevşetiyor gerillayı. Uzun yolculuklara alışık olan gerilla yürüyordu, yine güzel bir iş yapmanın onuruyla. Sabaha kadar aralıksız sürüyor yürüyüş ve artık dinlenme zamanıdır.

Sabah kahvaltı için oturulduğunda haber saati de gelmiştir. Sonucun umduğumuz gibi olmaması biraz kırgınlık yaratsa da, asıl amaç gerçekleştiği için yine de mutluyuz.

Eylem sonrası düşmanın yönelimi ve yapılacaklar noktasında bazı sonuçlara ulaşılmış, deneyimler ve askeri kavrayış oranında öngörülerde bulunulmuştu. Düşman olayı önemseyecekti. Görece psikolojik bir üstünlük elde ettiklerine kendileri gibi herkesi de inandırmanın yolu sessizlikti. Bu plana çomak sokulunca tepki vereceklerdi. Ama bu kadar boyutlu olacağı öngörülemedi. Çok hızlı bir şekilde çok geniş bir alan düşman tarafından tutulmuştu. Bu boyutta bir yönelim beklemediğimiz için bizim için erken ve hazırlıksız denilebilecek bir pusuya düştük. Eylemin hemen ertesi gerçekleşen pusuya, alan olarak da bildiğimiz ve pususu olasılığının da güçlü olduğu bir alan. Ama askeri noktalarda hiçbir zaman yüzde yüz bir önermede bulunamazsınız. Pususu olasılığı olan pek çok yere girip-çıkıyoruz. Burada önemli olan dikkat ve çevreye duyarlı bir şekilde ilerlemektir. Ayrıca karşılaştığımız yerde vurmak gibi bir kararımız da olduğu için ona uygun hareket ediyoruz. Fakat pusuda inisiyatif pusuyu atandadır. Pusuya düşen ise hazırlıksız ve dezavantajlıdır. Buna rağmen çatışmadan hızla çıkmayı başarıp, yoluna koyuldu gerilla. Ve düşman attığı pusuda eli boş bir şaşkınlıkla kalakalmıştı. Düşman bölgede daha fazla yoğunlaşsa da gerilla su olup akmıştır ormanın derinliklerinde.

Gerilla birliği elde etmiş olduğu moral üstünlüğüyle, çekilmesi gereken noktaya ulaştı ve eylem sürecini değerlendirerek, önündeki görevlerin hazırlıklarına başladı. Ve daha güçlü vuruşlar için, bu eylem belki bir kapı aralığı olsa da, gerilla bu zorlu yürüyüşlerde kendini aşacak dinamiklere sahiptir. Partinin savaşçı ruhuna uygun adımlarıyla yürüdükçe de, sahip olduklarını daha da büyütüp ileriye taşıyacağından eminiz. İnanıyoruz ki er ya da geç savaşan halk Proletarya Partisi’yle omuz omuza verip kazanacaktır.

Bir gerilla

Mücadeledeki duruşumuz, kendimize yüklenmemizle anlamlı hale gelir!

Yaşama doğru bakmak, diyalektik-materyalist bir yaklaşımdır. Bunun doğru kavranması gerekir. Düşüncelerimiz maddi dünyanın yansımalarıdır. İster parça olsun, isterse parçalar bütünü olsun bu böyledir. Maddi gerçekliğe önyargılı, duygusal, kaba, yüzeysel ve niyetli yaklaşım olursa, her şey birbirine karışır, belirsizleşir, tanımlanması zor bir biçim alır. Neden-sonuç ilişkisi kurulamaz, süreçler kopuk hale gelir ve kavramlar gerçek özlelerinden uzaklaşmaya başlar. Bu tarz yaklaşımlar çoğu zaman yeni yeni sorunlara, sıkıntılara hatta bazen gereksiz bir takım şeylere neden olur. **Bundan dolayı bütün sorunların kökeninde yanlış ya da eksik bir kavrayış, düşünüş, davranış bulunur.** İşte, ifade edilen yanlış ya da eksik kavrayış bu yüzden önemlidir. Nerede yanlış yaptığımızı, eksiklik taşıdığımızı ya da kavrayamadığımızı görmemiz gerekir. Bunun biricik yolu da pratiğin kendisidir. Hepimiz düşüncelerimize, bilincimize denk düşen davranışlar içinde oluruz. Bilimsel yöntem kriterleri ölçtümüz olduğu sürece de, kendimize ayna tutmuş oluruz. Nereye değil nereden baktığımızı gerçeğin anlamda, ancak böyle açığa çıkarırız.

Yaşama nereden bakıyoruz? Mücadeleye, sürecimize, kendimize nereden bakıyoruz, asıl mesele budur. Baktığımız ayna gerçeği olduğu gibi yansıtır. Bundan yana şüphemiz olmasın. Ama herkes aynı biçimde aynaya baksa bile kimileri görünenlere ya gözünü kapar ya da başka şeylerden bahseder. Bunun da farklı nedenleri vardır. Kimileri gerçekten göremez, kimileri ise göstermek istediğini

ifade eder. Bu farklılıklar her zaman olacaktır. Çünkü sınıf çatışması bir şekilde bazen devrimden, devrimcilerden yana ilerler, bazen de düşman sınıflardan yana. Devrimciler bu çatışmalar ortamında doğruyu bulana kadar hatalar yapabilir, yanılırlara düşebilir ve başarısızlıklara uğrayabilir. Er ya da geç bu savaşta yolunu bir biçimde bulur, bulacaktır. Doğrulara ulaşana kadar herkes bir şekilde yanlışlara düşebilir.

Önemli olan hatalara düşmeyi kavramak, bunlara rağmen yola devam diyebilmeyi başarabilmek, kendimizden ve yaşamdan öğrenbilmenin kıvancıyla sebatla, ısrarla günümüze, görevlerimize yüklenilme iradesini göstermektir. Başından ifade ettiğimiz, yaşama doğru yerden bakmak bu açıdan önemlidir. Çoğumuz bunu kavrayamadığımız için daralıyor, sıkışıyor, rutinleşiyor ya da gerile-

meler yaşıyoruz. Bizler olayları, olguları doğru kavradığımız zaman, süreçlerdeki gelişmelere de yabancı kalmayız. Ve her şeyi kendi gerçekliği içinde olağan karşılarız. Böylece daha olgun, gerçekçi, yapıcı bir davranış içinde oluruz. Örneğin bir kişi, olaylar, olgular veya süreçler hakkında ya da nedenleri, sonuçları, etkileri üzerinde niçin doğru ya da yeterli bir değerlendirme yapamaz? Bu çerçevede birçok neden sıralanabilir.

Aynı şeyleri, bir soruna yaklaşım, hatalara yaklaşım, kendimize ya da dışımızdaki meselelere yaklaşımlar için de sorabiliriz. Çünkü bunlar yaşamın doğal gerçekleridir.

Yukarıda belirtilenlerin doğruluğu bir yana, **bizim üzerinde durmamız gereken nokta, tüm ifade edilenlerle birlikte, darlaşma, çözümsüzlük, edilgenlik, yetinmecilik ve müdahalesizlik gibi bizlere musallat olan özelliklerden nasıl arınacağımızdır.** İlk önce bu duruma neden geldiğimize bakmamız gerekir. Sonrasında ise çözümlerine ilişkin tespitlere değinmek gerekmektedir.

Özellikle varolanla yetinmek, edilgen olmak, darlaşmak, çözümsüz kalmak ve müdahaleci olmamak gibi durumlar hep birbirini besle-

Bu da demektir ki, birçok şey zorun tarihsel rolüyle halledilecektir. Zaten sınıfların varlığı bir karşıtlıktır. Nasıl ki birlik ve savaşım hem birbirlerinin koşulu hem de neden-sonuç ilişkisi ise bizim varlığımızla, zor ve zorunluluk gerçekliği de öyledir. O halde zor olgusunu, zorluğunu tartışmamızın bir gereği olmasa gerek.

Devrim bir yıkımdır, ama inşasıyla birlikte mümkündür. Her basit vuruş, eylem, pratik tutum bir biçimde güç gerektirir. Bu güç tek başına fiziki bir beden gücü değil elbette ki, iradi kararlılık, cesaret, azimdir. Zor olan, zorlu olan çoğu zaman iyidir. Çünkü bizleri en iyi biçimde sınavan, ifade eden ve ortaya koyan bunlardır. Gücümüzün sınırlarını çizen, kapasitemizi somut olgu haline getiren bu süreçlerdir. Gücümüzü sınıf mücadelesinin havzasından, örgüt ruhundan, devrim inancından alırız. Gücümüzü somutlaştırdığımız zaman, zorlukların üstesinden gelme bilincini de yakalarız. O halde şu açık bir gerçekliktir; zaten sınıf mücadelesinin kendisi, "zor"la birlikte vardır. Tıpkı doğada olduğu gibi. Hiçbir şey basit bir biçimde değişmez. Çatışmanın, savaşımın sonunda karşıtına ya da yönlerden birine doğru bir değişim, dönüşüm mümkündür. Bizler için ta başından itibaren bu durum açık ve nettir. Toplumları, sınıf mücadelesinin yasalarını, doğasını tanıdığımız, bildiğimiz ölçüde, süreçlerin görüngüleri de tanıdık olacaktır. Tam da bundan dolayıdır ki öznelci tutumlara düşmekten uzaklaşmış oluruz. Bu doğal seyri kavrayamazsak yaşananlar bizleri zorlayacak, sıkacak ya da darlaştıracaktır. Bütün mesele üzerine durdu-

ğumuz nesnel zemini tüm yönleriyle tanımaya çalışmamızdadır. Tanıma yoluna girince, gerekli olan birçok şeyi edinmek de kolay olacaktır. Teori, yöntem, politika, sınıf savaşımı gibi şeyler hem anlaşılır hem de somut hale gelir. Örneğin bizim gibi ülkelerde sürdürülen Halk Savaşının neden uzun erimli olacağını kavrayamazsak, ardı sıra onlarca yanlış düşeriz, yanılırlar yaşarız, yersiz beklentilere kapılırız, değerlendirmelerimiz geçeklikten kopmaya başlar. Başından itibaren doğru bir bilgilendirme, öğrenme ve donanım, beraberinde uygun sonuçlar getirir.

yen, etkileyen hat-
ta birbirlerini var

eden sorunlar olmanın yanısıra, nedenleri de birbirine çok uzak değildir.

Kimi dönemler daha zorlu geçer, daha fazla emek ister, uğraş ister, katılım ister. Taşımamız gereken yük artar. Gücümüzü zorlayan ve bizi aşan şeyler de önümüze çıkabilir. Daha fazla özveri, fedakârlık gerektiren günler gelip dayanabilir. Çünkü fikirlerimiz, hedeflerimiz, yürüyeceğimiz yol zaten zorluklarla yüküdür. **Seçimimiz zorun kendisi değil mi zaten?**

Halk Savaşının ülkemizdeki uzun soluklu olma özelliğini öğrenmeden, uzunluğunu anlamak da soyut kalır. Bunun için ülkemizi tanımak, Halk Savaşının evrensel deneyimlerini incelemek, özgün özelliklerini araştırmak, İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği güzergâhı kavramak zorundayız. Aksi taktirde sorunlar da anlaşılmaz, özellikleri de. Asıl kaynak burada. Yani temel şeyleri kavramadaki yetersizliklerimiz sorunların anasıdır. Bizler içinde bulunduğumuz şartları tanımak ve bilmek zorundayız, bu önemli bir noktadır. Diğer bir nokta da, yukarıda ifade edilenlerin yanısıra, bireyin özelliklerindeki kendine has belirgin yanlardır. Özgüven eksikliği, taşınan bazı bireysel kaygılar, düşünsel çerçevede yaşanan belirsizlikler, ideolojik netsizlikler, ufkun darlığı, yeterince içinde olmama durumu, içselleştirememe, özne olamaktan dolayı çekingen duruş vs. özellikler kişileri ciddi anlamda prangalamaktadır.

Amaç ya da hedef net olduğu sürece ona giden yolda araçlar da belirginleşir. Yetinmek, darlaşmak, müdahale etmemek gibi yürüyüşümüze engel olan yönlerimiz de buradan zemin bulmaktadır. Hata yaparız, bundan dolayı kırılabilirlik gösteririz. **Oysa bizler için**

hatalar, önemli birer öğrenme fırsatıdır. Daha iyisini yapmak, ihtiyaçlarımıza yanıt olacak olanı elde etmek, mücadelemizi yükseltmek ve kendimizi geliştirmek için hataları iyi incelemek zorundayız. Hatalarımız bizim gerçekliğimizi yansıtmaktadır. Bir yanıyla kendimiz demektir. Hata yapmanın kavranması, kendimizi tanımamızdır. Bu yüzden hatalardan öğrenmek önemlidir. Deneyim, birikim ve nitelik defalarca yaşanan böylesi devrimlerin sonucudur. Hatalar yapıldığı için korkmak, çekinmek, geri durmak, kararsızlık içine girmek de insana has özelliklerdir. Ama devrimciler için farklı yan bu gerçeklikten de olumlu çıkarımlarda bulunabilmesidir. Unutmamalıyız ki toplumların, insanlığın tarihi böylesi süreçlerle doludur. Bilgilenmenin süreci dahi benzer özellikleri içerir.

Kendine müdahale etmemek demek, zaafarla, geri yanlarla, yetmezliklerle barışık olmak demektir. Çözumsuzluklarda çoğu zaman kendimizi bulmak zorundayız. Basit sorunları bile çözemeyişimizi çoğu zaman dış unsurlara, "karşı tarafa" mal ederiz. **Oysa bunlar kolaylıktır, kaçıştır, iradi zayıflıktır, çabasızlıktır.** Küçük de olsa, basit de olsa her olumlu çabamız sorunların çözümüne bir adım da-

ha yakınlaştırır. **"Taşı delen suyun şiddeti değil damlaları sürekliliğidir."** Mesele bu kadar açıktır.

Sızlanmak, yakınmak, **"yapamıyorum", "yine hata yaparım", "bu sorunu bir daha yaşamak istemiyorum", "her şeyi denedim, olmuyor", "değişmesi mümkün değil"** gibi ifadeler bizim gerçekliğimizin sınırlarıdır. **Oysa sınırları daha geriye itmek değil miydi devrimci olmak?** Sınırlarımız, bizim zayıflıklarımız, yetmezliklerimizdir. Bunları çözmeyiz, sınırlarımıza müdahale edemeyiz olacaktır.

Bir diğer önemli nokta özgüven eksikliğidir. Özgüven de somut şeylere dayanır. Yukarıda ifade edilen düşünüş biçimini yakalayamazsak özgüvenden mahrum oluruz. Aynı biçimde bazı önemli özellikleri de kazanmak gerekir. **Risk almayı bilmek, zorluklarla uğraşmaktan kaçınmamak, yapma isteğini canlı tutmak, istemlerinde gerçekçi olmak, her şeyden önce kendini inandırmak yani zihinsel açıklık, cesaret vs. özgüven bunlarla beraber mücadelenin pratik seyrinde elde edilir.** Yaşadıklarımızdan öğrenme yönümüzdeki zayıflık önemli bir eksikliktir. Proletarya Partisi'nin deneyimlerini iyi bir şekilde incelemek ve kavramak gerekir. Kendi deneyim-

lerimize dayanıp yaşadıklarımızdan süzüp alacağımız yığınlarca şey olduğunu görürüz. **Yapabilme gücümüz sadece yaptıklarımız değildir.** İnsan doğasında yapabilme potansiyeli olduğunu en somut devrimler tarihinde görmemiz oldukça açık değil mi? Özgüven bizlerde bir potansiyel olarak var ama açığa çıkartma çabası eksik. Görevlere, sorumluluklara paralel yönelmek gerektiğini bilmek ve yapmak yeterlidir. **Bütün mesele, kendimizi devrimci sorumluluklarımız doğrultusunda harekete geçirebilmek ve bunda ısrar edebilmektedir.** Şunu unutmamalıyız; hepimiz devrimci mücadele seyrinde sürekli olarak yenilenmek, kuşanmak zorunluluğuna uygun davranmazsak, ne kendimizi devrimcileştirme sürecini sürükleyebilir ne de devrimin bir parçası olmayı başarabiliriz. Bunun için savaşın önemli bir unsuru olarak bizlerin çok yönlü ve sorgulayıcı olması gerekir.

Yetinmeyi, darlaşmayı, müdahalesizliği, çözümsüzlüğü aşmanın yolu, bahsedilen çerçevede yaşama ve kendimize yönelebilmemizden geçer. Proletarya Partisi'nin ve sınıf mücadelesinin daha ileri bir düzeye taşınmasında hepimiz bu anlamda önemli bir yere sahip olduğumuzu unutmamalıyız.

PUSULA

DEĞİŞMENİN, DEĞİŞTİRMENİN TEMEL DİNAMİĞİ; İNİSİYATİF

Tarihi süreçlere bakıldığında, ortaya konulan pratiklerden de anlaşıldığı gibi sınıf mücadelesinin bütünselliği kavranamadığı zaman inişler-çıkışlar, yükselmeler-alçalmalar, yenilgiler-zaferler döngüsü daha yoğun yaşanmıştır. Savaşın olduğu her tarihi dönemde bu türden dalgalanmalar çok değişik nedenlerden dolayı yaşanabilmektedir. Sınıf savaşmaları tarihindeki bu süreçleri elbette ki kendi tarihi koşulları içinde irdelemek doğru olan yöntemdir. Amacımız bu dalgalanmalara neden olan bütün unsurları incelemek değil. Ama şu da bir gerçektir ki; günümüzü anlamak, yarınımıza yanıt olmak, dünyanın doğru, bilimsel, derinlikli ve bütünlüklü incelenmesi koşuluna da bağlıdır. Bu gözden ırak tutulmaması gereken önemli bir noktadır.

Her tarihi dönemde geçerli olan ve mücadele seyrini irili-ufaklı da olsa olumlu ya da olumsuz açıdan etkileyen, bireyin katılım durumu, düzeyi, çabası önemli bir unsurdur. Elbetteki tarihin sınıf savaşmaları bireylerle açıklanamaz. Esas olan yığınlardır, kitlelerdir. Kitlelerin savaşım gücü, savaşa düzeyi ve savaşta zaferler elde etmesi, kendisini oluşturan tek tek bireylerin niteliğiyle doğrudan ilgili-

dir. Parça-bütün ilişkisinin kaçınılmaz özelliğidir bunlar. Bir savaşta ya da savaşın her hangi bir çatışma seyrindeki başarı, tek başına ne komutanındır ne de savaşçı bileşenindedir. **Başarı da bütünlüklü bir olgudur.** İnisyatifli, doğru kararlar verebilen, sevk ve idare yeteneği gelişkin, öngörü ve sezgi sahibi, doğru zamanlama yapabilen ve her şart altında kararlılık gösterebilen özelliğine sahip olan bir komutan ve bu özelliklerle bezenmiş bir ruhla donatılmış, eğitilmiş, şekillendirilmiş savaşçı bileşeni, zaferlere giden yolda başarılı olur. Paranın iki yüzü gibidir komutan ve savaşçı bileşeni. Bazen komutanın vereceği karar, bazen de savaşçı gücünün uygulama düzeyi, becerisi belirleyici olabilir. Peki, bunlar yeterli midir? Elbette ki hayır. Başarı unsurları değişkendir. Bugün sahip olanlar yarına yetmeyebilir. İşte tam da bu noktada temel unsurlardan biri olan **İNİSİYATİF** olgusu devreye girer.

İnisyatif ve esneklik oldukça yarımsaldır. **Nedir inisyatif? Somut durumu, süreci, gerçekliği kavrama yeteneğidir. Esneklik ise inisyatife bağlı hareket serbestliği demektir. Bunlar savaşın her bireyin üzerinde durması gereken kavramlardır.**

Bireyin inisyatifli ve esnek oluşunun aynı zamanda özne olma özelliğini ateşleyecek, kendi kabuğunu kırmasını sağlayacak, sürekli yenilenmenin zorunluluğunu keşfedecek ve değişimin bize rağmen kaçınılmaz yanlarını görecektir. İşte günümüzün kimi özellikleri dikkate alındığında bütün militanlara düşen görev tam da bu noktada önem kazanmaktadır. **Yılgnlığa, gerilemeye, durağanlığa, yetinmeciliğe en büyük darbe tam da bu özelliklerle vurulacaktır.** Bir zinciri var eden halkalardır. Aynı biçimde güçlü bir zincir de, onu oluşturan tüm halkaların gücüne bağlıdır. Bizler sınıf mücadelesinin birer silahı, mevzisi, militanı olacaksak, somut gerçekliğe bakmak zorundayız. Başarılı olmamız, sürece uygun olanı bulup açığa çıkarmamıza bağlıdır. İnisyatifli olmak belirli kalıplarla açıklanamaz. O zaman esnekliği kaybederiz. İnisyatif ve esneklik bir bütündür. Öyle ki birini yok saymak ya da kavramamak diğerini de kavramamak demektir.

Bizi ateşleyecek, ileri taşıyacak olan, bu kavramları doğru algılayıp yaşama geçirebilmektir. Değişimi kendimize dayatmak zorundayız. İç hesaplaşmayı hızla yapıp, hedeflerimizi netleştirmeli ve durmaksızın koşmalıyız.

Unutmamak gerekir, ne aradığımızı bilmek, nereye varacağımızı bilmek, nasıl bakılması gerektiğini kavramak, hangi araçlara gereksinim olduğunu bilmek vs. her şeyi somut olarak belirlemek olmaksızın kendimizi ve sürecimizi tanımlamamız zordur. Düşüncele-

rimiz ne kadar nesnel gerçekliğe dayanırsa o kadar güçlüdür. Güçlü düşünceler yaşamın etkin unsurlarıdır. İşte bu çerçevede bireyin özne olma özelliği somut biçim kazanır. Savaşla ilgili tüm unsurlara yönelik ilgi ve duyarlılık olmak zorundadır. Bu ilgi ve duyarlılık kişiyi arayışa, tanımaya, sorgulamaya ve böylece bilmeye götürür. Tam da burada birey-görev ve nesnel gerçeklik arasında doğru bir ilişki kurulur. Ve inisyatif olgusu doğal bir biçim almış olur. **Zorunlulukların bilincine varmak, onu bilmek, kavramak insanın en büyük silahıdır. İradi kararlılık budur.** Yaşam sürükleyicidir. İrade gücü de önemli bir etkiye sahiptir. Bu etki oluştuğunda yaşam-irade çatışmasında, yenen bilinç olur, olacaktır. Kendi sınırlarımıza yüklenmezsek yaşamın seyri içinde sürüklenmemiz, edilgenliğimiz kaçınılmazdır. Bu yüzden tıpkı bir gerilla keskinliğinde düşünmek, davranmak gerekir. Her birimiz bulunduğumuz alanda Proletarya Partisi'nin politikalarını somutlaştırmak, görevleri yaşamsal hale getirmekle yükümlüyük. Değişmek, değiştirmek ve nihayetinde dönüştürmek için düşüncelerimizi maddileştirmek zorundayız. Yani nesnel durumu kavramak temeldir. **İnisyatifli olursan yaşam sensindir, ama aksi halde sen yaşamın içinde etkisiz bir eleman olmaktan kurtulamazsın.** Mücadeleye, zorunluluklar dünyasına, Proletarya Partisi'nin işareti doğrultusunda ve bilimsel dünya kavrayışına tabi olarak atılalım.

Nepal'de sıcak günler yaşanıyor

Dört ay sürdürdüğü ateşkes sürecini sona erdirerek monarşiye karşı askeri saldırılarını yeniden başlatan **Nepal Komünist Partisi (Maoist)** hatırlanacağı gibi Nepal'de yedi politik parlamenter partiyle monarşiye karşı bir anlaşma yapmıştı. Nepal gerici monarşisi Maoistlerle anlaşma yapan partilere karşı liderlerinin ev hapsine alınmasına kadar varan saldırı kampanyası başlatırken, diğer yandan halk gösterilerine yönelik şiddetli saldırılarını sürdürüyor, ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu'nun başarılı askeri eylemlerine karşı durmaya çalışıyor.

Tüm gerici yönetimlerin yaptığı gibi Nepal monarşisi de bu askeri saldırılar karşısında kendi kayıplarını gizlerken HKO'nun kayıpları konusunda da dezenformasyon kampanyası yürüterek psikolojik savaşın gereklerini yerine getiriyor.

14 Ocak tarihinde HKO gerillaları **Thankot** ve **Dadhikot**'ta bir saldırı dü-

zenleyerek en az 11 polisi savaş dışı bıraktılar. Başkent **Katmandu**'da sabah saat 05:40 civarında Thankot polisi kontrol karakoluna önce bombalı sonra silahlı saldırı düzenleyen gerillalar 11 polisi öldürdüler. Saldırı sırasında karakolda 40 polis bulunuyordu. Yine aynı saatlerde Katmandu vadisindeki **Bhaktapur** bölgesindeki **Dadhikot**'ta bir başka grup gerilla karakola saldırı düzenledi. Karakolda 17 polis bulunuyordu, bunlardan biri ölürlen 7'si de yaralandı. Saldırıları üzerine Thankot'a giden Kraliyet Ordusu askerleri de operasyonlara katıldı. Ordu yetkilileri gerillaların Thankot polis karakoluna otobüsle geldiklerini iddia etti. Ancak savaşçı giysileriyle ve tüm hareket halindeki araçlar polis tarafından durdurulup kontrol ediliyor, gerillaların Katmandu'ya nasıl girdiklerini polis yetkilileri açıklayamamakta. Zira Thankot Katmandu'ya giriş için ana karayolu pozisyonunda bulunuyor ve

çok sıkı denetleniyor.

NKP (Maoist) yanlısı yayın yapan **Krishnaseonline**, saldırının NKP (Maoist) tarafından üstlenildiğini yazarken, gerillaların kayıp vermediğini de açıkladı. Ateşkes bozulduktan sonra Katmandu vadisinde gerçekleştirilen saldırılar en büyük saldırı durumunda.

21 Ocak'ta başkent Katmandu'da on binden fazla Nepalli monarşiye karşı bir gösteri düzenledi. Gösteriye saldıran polis güçleri yasak talimatlar verdiği ve kral karşıtı sloganlar attığı gerekçesiyle 200 kişiyi tutukladı. 7 politik partinin flamalarını taşıyan kalabalık, barış ve demokrasi istediler. Kitle aynı zamanda devlet tarafından tutuklanan muhalefet liderlerinin ve insan hakları faaliyetçilerinin serbest bırakılmasını istedikler. Polis ise gösteriyi dağıtmak için onlarca göz yaşartıcı bomba kullandı. Halk ise polise taşlarla yanıt verdi.

Aynı gün, **Yeni Baneswore**'de sanatçı, edebiyatçı ve yazarların örgütlediği kitlese mitinge de polis saldırdı. Bu saldırıda da **Arjun Parajuli** isimli bir şair ve **Nanda Krishna Joshi** isimli halk şarkıcısı tutuklandı, birçok sanatçı da yaralandı.

21 Ocak günü **Makawanpur** bölgesinde sabaha karşı devriye gezen polis güçlerine yapılan saldırıda en az 8 güvenlik görevlisinin öldürüldüğü bildirildi. NKP (Maoist)'in bu saldırıda 22 gerillayı kaybettiğini açıkladığı iddia edildi.

22 Ocak'ta **Janakpur**'un bir batı

kasabasında belediye meclisi seçimlerinde aday olan **Bijoy La Das** öldürüldü. NKP (Maoist)'in belediye seçimlerini boykot ettiği bilinirken, saldırı henüz üstlenen olmadı. Bijoy seçimlere katılacağını açıklayan tek parti olan **Nepal Sadbhavana Partisinin** adayydı.

NKP (MAOİST)'Lİ TUTSAKLAR AÇLIK GREVİNDE

Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in liderlerinden **Matrika Yadav** ve Maoist taraftarı öğrenci lideri **Krishna KC**, Lalitpur'daki **Nakhu Hapishanesinde** süresiz açlık grevine başladılar.

Nepal İnsan Hakları Örgütü Başkanı Charan Prasain'in verdiği bilgilere göre 4 Ocak'tan itibaren açlık grevine başlayan Yadav ve KC devletten "kayıplar" hakkında gerçeklerin açıklanmasını istiyorlar. Son iki yıl içinde Katmandu'da Bhairavnath Tugayından 47 civarında kişinin alındığı ve bu kişilerden bir daha haber alınmadığını belirten KC, bu olay gerçekleştiğinde kendisinin de bu Tugayda bulunduğunu Prasain aracılığıyla kamuoyuna açıkladı. Yetkililer KC'nin bu iddialarına yanıt vermedi.

Filipinler'de üç halk önderi katledildi

Filipinler'de özellikle Arroyo hükümetinin gitmesi için halk hareketinin yaratılmasından sonra Arroyo hükümeti ve ona bağlı ordu güçlerinin halka yönelik katliamlarında artış meydana gelmişti. 2005 yılı boyunca yüzlerce kişinin kaçırılması, katledilmesi, işkenceden geçirilmesi yaşanmışken 2006 yılında da ordunun halkı baskı altına ve sindirmek için kullandığı bu faşist yöntemlerin devam edeceği Ocak ayı içinde 3 ilerici, devrimcinin katledilmesi ile ortaya kondu. 2006 yılı içinde katledilenlerin isimleri şöyle:

Noli Villalon, militan bir köylü direnişçisi ve köylü hareketinin önemli bir önderi idi. 7 Ocak 2006'da evinin önünde kurşunlanarak yargısız infaza maruz kaldı ve katledildi.

Armando Leabres, Önce Halk (Bayan Muna) Partisi'nin bir üyesi ve militan bir aktivisti idi. Leabres, 10 Ocak'ta kaçırılmış ve 11 Ocak'ta infaz edilmiş bedeni kitleler tarafından bulunmuştur.

Perla Rodrigues, köylü hareketinin 61 yaşındaki emektar bir kadın lideriy-

di. Rodrigues'in evi katiller tarafından basılmış ve kucağında bir yaşındaki torununun şaşkın gözleri önünde hunharca katledilmiştir.

FİLİPİNLER'DE HAPİSHANE BASKINI

Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı gerillaların **Manila**'nın güneyindeki eyalet hapishanesine baskın düzenleyerek 9 tutsağı kaçırdığı öğrenildi.

Yaklaşık yirmi kişilik Yeni Halk Ordusu gerillaları, **Batangas Şehri Eyalet hapishanesinde** silah deposundaki silahlara da el koydular. Baskının sadece 15 dakika sürdüğü öğrenildi. **FKP sözcüsü Gregorio Rosal** Yeni Halk Ordusu'nu anahtar durumundaki bir kentte yapılan bu başarılı baskınla ilgili kutladı. Manila yakınındaki kalabalık liman kentindeki hapishanenin yanında bir de polis karakolu bulunuyor. Gerillaların serbest bıraktığı 9 kişi FKP önderliğinde gerçekleştirilen çeşitli faaliyetlere katıldıkları gerekçesiyle tutuklu bulunuyorlardı.

ABD FİLİPİNLER'DEN DEFOL!

Filipinler'de 18 Ocak Pazar günü ABD askerlerinin **Mindanao** adalarına gelerek tatbikat yapmasını protesto eden binlerce kişi sokaklara döküldü. Yaklaşık üç bin kişinin katıldığı gösterilerde kitle ABD askerlerinin geri çekilmesini isterken Arroyo Hükümetini de tatbikata izin verdiği gerekçesiyle kınadı. **Gabriela Kadın Partisi Başkanı Luz Illagan** daha önce de Filipin Adalarında tatbikat yapan 4 ABD askerinin 22 yaşındaki bir Filipinli kıza tecavüz ettiğini ancak buna rağmen Arroyo Hükümetinin bu tatbikata onay vermesinin kabul edilemeyeceğini ifade etti. Illagan "Arroyo Hükümetinin, tecavüz olayının halen sıcaklığını yitirmediği bir ortamda ABD askerlerinin Filipin topraklarına girmesine izin vermesi şaşkıncı" dedi. Filipinler'de ABD askerlerinin Filipinler'de tatbikatlara katılmasını yasal kılan "Ziyaretçi Güç Anlaşması"nın iptal edilmesini iste-

yen kitle adına bir açıklama yapan Luz Illagan "ABD Filipinler topraklarına, özellikle de Mindanao Adasına zengin doğal kaynakları ve stratejik askeri üsleri nedeniyle göz dikti. Bu nedenle ABD askerlerine yönelik protestolarımız, işgalciler Filipin topraklarından çekilene kadar artarak devam edecektir" dedi.

ABD askerlerine karşı Filipinler'de tepkiler sürerken üç bin ABD askerinin daha Filipinler'e geleceği açıklandı.

Avrupa'da liman işçileri kazandı

İşçi sınıfına yönelik saldırılar sadece yarı-sömürge, geri bırakılmış ülke emekçilerini tehdit etmiyor. İşçi sınıfı için cennet olarak gösterilen Avrupa'da da liman işçileri liman hizmetlerinin daha fazla rekabete açılmasına yönelik hazırlıkları protesto etti ve eylemlerini kazanımla sonuçlandırdı. Liman işçileri, AB Parlamentosu'nda görüşülecek olan "Port Package (Liman Paketi) 2" kararına karşı Almanya, Hollanda, Belçika ve Finlandiya'da greve gitti.

"Port Package II" adıyla tanınan bu kararname ile, liman işletmeciliğinin daha saydam ve rekabete açık olması, yükleme ve boşaltma işlemlerinin gemi personeli tarafından yapılması, liman işletmecilerine verilen ruhsatların kısa süreli olması ve limanlarda özelleştirilmenin, taşeronlaştırmanın, işçi çıkartmanın, ü-

retlerin düşürülmesinin önünün açılması hedefleniyor.

Bu tasarıya karşı bir günlük greve giden işçiler AB Parlamentosunu protesto ettiler. 11 Ocak'ta gerçekleştirilen greve 50 bin liman işçisi katıldı.

Avrupa'nın dört bir yanından Fransa'nın Strasbourg kentine giden liman işçileri, 17 Ocak günü de Avrupa Parlamentosu binası önünde eylemlerini gerçekleştirdiler. Polis binlerce liman işçisine göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Maytaplar atarak başlayan eylem sırasında zaman zaman polislerle çatışmalar yaşandı. Atılan taşlarla, Avrupa Parlamentosu binasının camları kırıldı. Fransız polisi binlerce liman işçisine göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Çıkan çatışmada, 12 polis yaralandı, 13 işçi gözaltına alındı.

Protesto gösterileri kapsamında Yunan, Danimarkalı, İsveçli ve Portekizli liman işçileri greve gitti. Avrupa'nın bazı önde gelen limanları trafiğe kapandı. Avrupa'nın en büyük limanının bulunduğu Hollanda'nın Rotterdam kenti de gösterilerden etkilendi.

Bu eylemler karşısında Avrupa Parlamentosu (AP) liman hizmetlerinin liberalleştirilmesini esas alan önerisi 532 hayır, 120 evet ve 25 çekimser oyla reddedildi.

Sonuç olarak liman işçilerinin Avrupa çapında gerçekleştirdikleri eylemler sonuç buldu ve tasarı Avrupa Parlamentosundan geçemedi.

DTÖ tutuklularından 11'i serbest

Hong Kong'da gerçekleştirilen Dünya Ticaret Örgütü toplantısına karşı gösteriler sırasında gözaltına alınarak tutuklanan 14 kişiden 11'i serbest bırakıldı. Yasadışı gösteri yapmakla suçlanmaya devam eden diğer üç kişinin de Güney Koreli olduğu bildirildi. Bu suçun cezasının en fazla beş yıl hapis cezası olduğu ifade edilirken, serbest bırakılan 11 kişinin çoğunluğunun da

Güney Koreli olduğu, ancak aralarında Japonya, Tayvan ve Çin vatandaşlarının da bulunduğu belirtildi.

Evrensel Bakış

ABD'İN YENİ HEDEFİ, DÜNYANIN YENİ GÜNDEMİ: İRAN

Ülkemizde olduğu gibi tüm dünyada çok hızlı gelişmeler yaşanırken, bu gündemleri tek tek takip etmek ve müdahalede bulunmak kendi içinde belli zorlukları da beraberinde getiriyor. Bu noktada yaşanan gelişmeleri belli bir mantık dizgisi içinde diyalektik bağ kurarak değerlendirmek ve temel noktadan yaklaşmak doğru olmanın da ötesinde kaçınılmaz bir yöntem olarak ortaya çıkıyor.

Dünya çapında yaşanan gelişmelerin temel noktasını bugün emperyalizmin dünya halklarına saldırganlığı ve bunun karşısında oluşturulan direniş odakları oluştururken, tüm gelişmeler de bu temel noktaya bağlı olarak yaşıyor.

Günümüz dünyasının başrol oyunuculuğuna soyunan ve bu pozisyonunu kaybetmemek ve sağlamlaştırmak üzere en saldırgan politikaları, başında bulunan neo-con (yeni muhafazakâr) yönetimle gerçekleştiren ABD emperyalizminin saldırganlığı ve hedefleri gündemlerdeki başat rolü oynamakta. Bugün açısından ABD emperyalizminin tehditlerinin yönü ise görece "kölal lokma" olarak görülen Suriye'yi bir yana bırakırsak İran'ı gösteriyor.

Dünya halklarını kandırmak için kullandığı "nükleer silah" üretimi ve "nükleer programa" sahip olması

bahanesiyle ABD'nin İran'ı hedef alması kaba güldürünün ötesine geçemiyor. Ancak bu ABD'nin hiç de umurunda görünmüyor. Zira İran'ın nükleer programını gizlememesi ve devam edeceğini açıklaması ABD'nin işini kolaylaştırır gibi görünse de 1979 Devrimi öncesi Şah yönetimindeki İran'a ABD'nin, NATO üyelerine dahi satmadığı yüksek teknoloji, stratejik silahları sattığını dünya âlem bilmektedir. Hatta bu yüksek teknoloji Amerikan silahlarının bakımı ve kullanımını için binlerce Amerikalı uzman ve asker, İran'da çalıştırılmış ve İran Devrimi öncesi Tahran'da sürekli olarak yaşayan Amerikalıların sayısı 70 bini geçmişti.

Ancak Şahın devrilmesiyle birlikte İran'daki dayanağını kaybeden ve yerini Avrupalı emperyalistlere ve hatta ardından Rusya'ya kaptıran ABD emperyalizmi uzun bir süredir İran'daki eski pozisyonunu geri almak için fırsat kolluyordu. Nitekim OECD ülkeleri arasında petrol fiyatlarına etkide bulunan nadide ülkelerden biri olan İran, dünya hegemonyasına soyunan bir güç için vazgeçilmez bir önemdedir. Bölgede önemli bir nüfuzu olan ve yayılmacı emellerini gizlemeyen İran'ın bu "hakkını" tek başına kullanmaya izin vermek hiçbir emperyalistin işine

gelmez.

Bu özelliğinin yanında Avrasya ve Ortadoğu arasında bir köprü konumundaki jeo-stratejik durumuyla da üzerinden atlanamayacak bir ülke konumundadır İran. Bu konumu ona Ortadoğu'yu Orta Asya ve Kafkasya ile birleştirme yeteneği kazandırmaktadır. Ayrıca söylemeye gerek yok ama hatırlatalım; **İran önemli enerji kaynaklarının önemli bir oranına sahiptir. Dünya petrol rezervlerinin % 8.5'i ve dünya doğalgaz rezervlerini % 14.5'i bu ülke topraklarında bulunmaktadır.**

İran'a yönelik bir hamlenin diğer bir yanını da bu senaryonun içinde istense de istenmese de diğer emperyalistlerin de başrol oyuncusu olarak yer alacağı gerçeği oluşturmaktadır. Bugün AB emperyalizminin başını çeken İngiltere, Almanya ve Fransa da bu oyunun bir tarafı durumundalar. Henüz net olarak tavırlarını açıklamamış olsalar da bu üçlü İran'ın nükleer sorununu diplomatik yollardan çözemedikleri takdirde, sorunu Birleşmiş Milletlere götürecekler ve orada da İran'a yönelik uluslararası yaptırımlar tartışılacak. Bunun yanında Rusya da İran'a bir ara formül olarak kendi topraklarında zenginleştirilmiş uranyum üretmeyi İran'a teklif etmiş olsa da bu öneri de İran tarafından reddedilmiş durumda.

Emperyalist güçler arasındaki ilişkide çelişki ve çatışmanın her zaman esas olduğu bilinen bir gerçekliktir. Ancak bunun yanında söz konusu çıkarlar oldu mu, halka yönelik saldırganlık oldu mu ittifaklar gerçekleştir-

dikleri de bir gerçekliktir. Bugün İran özgülünde böylesi bir ittifakın mümkün olduğu görülmektedir. Bu durum, birincisi; ABD açısından Irak'ta saplandığı bataktan tek başına çıkamazken, bir de İran'ın işgalini tek başına gündeme getirerek ikinci bir batağa saplanma korkusu nedeniyle böyledir. İkincisi ise, Almanya ve Fransa gibi emperyalist güçler Irak'ın işgalinden yana tavır almayarak Irak'taki pastadan istedikleri payı alamamaları sonucu İran'ı da ellerinden tamamen kaçırmama kaygısı nedeniyle böyledir. Bu nedenlerle emperyalistler aralarındaki çıkar dalaşını bir kenara bırakmasalar da İran özgülünde anlaşmaya varmanın yollarını arıyorlar.

Ülkemiz açısından da özellikle son aylarda hızlanan emperyalist haydutların ülkemizi ziyaretlerinden de çıkartılabileceği gibi İran'a yönelik herhangi bir saldırıda başta askeri üslerin kullanılması ve yeni askeri üslerin açılması temelinde bu saldırıya ortak olmasının yollarının döşenmesi önemlidir. **Bu noktada anti-emperyalist güçlerin daha sıkı ve geniş birlikler oluşturmak ama ondan da önce var olanları güçlendirmek vazgeçilmez önemdedir.** Böylesi bir süreçte ayrılık noktalarını değil, bizleri birleştiren noktaları öne çıkarmak durumundayız. Bu, ideolojik meselelerin tartışılmayacağı anlamına gelmiyor elbette, bu tartışmalar bizlerin duruşunu ortaya koyan önemli ve değerli tartışmalardır. Ancak bunları anti-emperyalist mücadeleyi birlikte yürütmenin/yükseltmenin önüne engel olarak koymak bu süreçte önemlidir.

Kasabalı, tarım işçisi ve kadın olmak üzerine...

Köy olmaktan uzaklaşmış sayılan ama köye benzer özellikler taşıyan, şehre benzeyen yönleri de olan ama şehir olmaktan da uzak olan bir tuhaf haldir kasabalı olmak. Kasabada kadın olmak hem tarımda, hem de turizmde çalışmak ise daha da karmaşıklaştırır durumu. Siz bazı yönlerinize köylü, bazı yönlerinize şehirlisinizdir. Feodal ve yarı-feodallık arasında bir yerlerde sıkışmış kalmışsınızdır. Duruma göre kendinizi bir yere dâhil edersiniz. Yavaş yavaş değişen toplumsal yapı, insanların kafa karışıklığını ve çelişkilerini artırmaktadır. Ben kasabada yaşayan bir kadın olarak, bizim yaşamımızdaki sıkıntılarımızı, en çok da şimdi kesimi bitmek üzere olan mandalina toplayıcılığını, halimizi ahvalimizi anlatmak istedim sizlere... Kuşkusuz kasaba vardır, kasaba vardır... Bulduğunuz bölgeye göre değişir kasabanız ve yaşadıklarınız... Ege'nin özellikle sahil kasabaları iç bölgelere göre daha gelişmiş ve daha büyüktür verimli arazileri ve iş olanaklarının fazlalığı ile. Birinci söylediğim halen varolsa da, iş olanaklarının fazlalığı her geçen gün artan göç ve azalan yatırımla birlikte iyice azalmış durumdadır.

Kasabadaki çelişkileri çocukluktan itibaren yakalar gözleriniz, cevaplarını ancak çok sonraları öğrenebilmeniz de... Bir kız çocuğu olarak hissettiğiniz baskı daha çok "çevrenin duyma korkusundan" kaynaklanır! Evinize 1 km olan sahilde istediğiniz şekilde denize girebilir, istediğiniz gibi gezebilirsiniz çevrenizde tanıdık abi, amca, aile büyüğü gibileri yada evinizin erkekleri yoksa! Ancak kasabada sürekli oturanların bulunduğu merkeze girdiğiniz mahallenize çıktığınız andan itibaren bütün gözler üzerindedir, asla aynısını giyinemez, aynı şekilde yürüyemez, kasabanızın tek caddesinden hele hele kahvehanelerin önünden geçerken asla başınızı kaldırıp çevrenize bakamazsınız. Varsın sahilde "özgürlüğün" tadını çıkarın gözleriniz, burada başı öne eğmek terbiye belirtisidir artık. Siz bunu istediğiniz kadar "ikiyüzlüce" bulun, gerek aileniz gerekse komşularınız fisıltı gazetesine sizi düşürmek tehdidiyle buna zorlarlar!

Yarı-feodalizmin en karmaşık, en renkli görüntülerinin yaşandığı bu sahil kasabalarında din de yaşamın içinde çok olmasa bile tedavülden asla kalkmış değildir. Okuma-yazma öğrenene kadar sürdürdüğünüz tatil-deniz sefanız bundan sonra her yaz tatilinde kasabanın tek camisinde kuran kursuna gitmek zorunluluğuyla rafa kaldırılır. Yaz sıcaklığında başınıza takılan başörtüsü sadece hoca korkusuyla caminin içinde takılsa da, çevre tarafından övülmekten ve "hanım kız" olmaktan hoşlananlar arasından sürekli örtünenler çıkar. Kendi isteğiyle örtünenlerin dışında kalan bu grup, kendi yapamadıklarını yapanlara karşı en fazla dedikodu yapan kesimi oluştururlar.

Siz gene de yaşamın çok da farkında değilsinizdir, "çalışma zorunluluğu" denilen şey yaşınız gereği henüz ulaşmamıştır size. Ancak ne zaman ki ilköğretimi bitirir, artık sandalyeye oturunca ayakları değecek duruma gelirsiniz, artık iki seçenek vardır

önünüzde. Ya evlenmek için etraftan bakınmaya başlayacaksınız, ya da okulun kapısına ulaşabilmek için çok daha fazla başarılı olma zorunluluğunu üstleneceksinizdir. Ailenizde "adam olacak çocuk" imajını uyandırmanız buna bağlıdır, çünkü size yapılacak "yatırımın" boşa gitmemesi gereklidir. Öyle ya başarılı olamayacaksınız niye evlenmeyip baba evinde kalasınız? Bu daha fazla masraf anlamına gelir. Zor bela lisenin kapısından içeri girdiğinizde, artık yaz aylarının size ait olmadığını görürsünüz. Okula gidip gelirken gördüğünüz yorgun yüzlerden birisidir sizinki de... Sahil kesiminde oturuyorsanız gençseniz ve kadınsanız turizmin ihtiyaç duyduğu karın

tokluğuna çalışan vasıfsız elemanlardan birisinizdir. Bulaşıkçılık ve temizlikçilik yaz aylarındaki işleriniz olur okursanız, okumazsanız ömür boyu... Ailenizin neden "tutumlu olun" dediklerini daha iyi anlarsınız, bir işçi için para kolay kazanılmaz, üstelik ne kadar çalışırsanız çalış çok az kazanılır, bu yüzden az az harcanmak zorundadır yetişmesi için. Elektrik, su gibi faturaların ne kadar çok geldiğini, yiyecek ve giyeceklerin ne kadar çok para istediğini ama elinizde ne kadar az olduğunu anlamaya başladığınız an büyümüşsünüzdür ve hayat boyu peşinizi bırakmayacak o iki kelimeyi derinden hissetmeye başlarsınız: sorumluluk ve zorunluluk.

Eğer biraz şanslıysanız okulu bitirip, başka bir okula başlamak derken kasabanın döngüsünden çıkıp gidirsiniz... Yok eğer, okumayıp evlendiyseniz yağırmurdan kaçarken doluya tutulmuşsunuz demektir. Tabii ki bu durum "zengin bir koca hayali"ne kavuşanlar için geçerli değildir, onlar hayat boyu çocuk doğurup, onları büyütüp, rahat evlerinde oturup, soru

sormadan yaşlanacak, doğdukları yerde ölenler grubuna gireceklerdir. Kasabalı yoksul genç kızlarsa, okumadıysa ve evlenmedilerse dört mevsim sürecek bir çalışmanın içerisinde bulurlar kendileri. Bu gruba liseyi bitirip üniversiteyi kazanamayanlar da dahildir. Eğer şehirde kalabilecekleri bir imkanları olsa, kasabadan kaçmayı en çok isteyen genç kızları bunlar oluşturur. Çünkü küçük dünyalar, hiçbirşeyin farkına varmadığımızda güzeldir. Uykudan uyanıp tekrar aynı rüyayı görmenin imkansızlığı gibidir, dizinizi kırıp oturmak. Kaşığına gelene razı olmak. Karanlıktan aydınlığa çıktuktan sonra, geri kaçsanız bile aydınlığı görmemiş gibi yapamazsınız. Kasabanın

Eğer kadınsanız, siz sabah altıdan da önce kalkıp hem kahvaltıyı, hem öğlen yanınızda yiyeceğiniz yemeğinizi hazırlamak zorundasınızdır. Çoğunlukla kahvaltı masasına bile oturmamadan okula giden çocuğunuz ya da gündüz halletmeniz gereken başka bir işle meşgul olarak aç gitme ihtimaliniz de vardır. Günün tüm yorgunluğuyla eve döndüğünüzde, eşiniz dinlenebilse de siz bu defa yine "boynunuzun borcu" olan ev işleriyle uğraşmak zorundasınızdır.

dişına çıkıp bir süre yaşayanlar da buradaki hayatı sıkıcı ve bunaltıcı bulurlar. Kasabadan dert yananlar için tek teselli köyde yaşamamaktır! Çünkü böylesi, çok daha büyük bir kısırlılığa ifade eder.

Köylerde yazın üç aylık çalışma vardır, geriye kalan zaman evde geçer. Ya yollar kapanır, ya da toprak verimsizdir ve tek ürün kaldırılır. Ege kıyısında bir kasabada ise iş dört mevsim devam eder. İlkbahar sonundan itibaren başlayan turizm sezonu, okullar açıldığında ivmesini kaybeder. Otellerin kapanış işlemleri ile biraz daha iş çıkarsa da, artık turuncuğillerin (mandalina, portakal vb.) kesim zamanı başlar. Mandalina toplayıcılığı dünyanın en garip işlerinden biridir ücretin belirleme şekli nedeniyle. Normalde iş başlamadan belirlenmesi gereken işçi ücreti, ancak aylar süren kesim bittikten sonra belirlenir ve işçilerin ücreti buna göre ödenir. Böylelikle çalışırken içerden ihtiyaç duyduğunuzda azar azar para çekersiniz. Size yapılan ödeme hiçbir zaman alacağınızı geçmez, çünkü işe devam etme zorunluluğunuz bu şekilde

sağlanır. Mandalina toplama işi, eziyeti, çilesi, kötü çalışma koşulları, düşük ücreti ve çalışanlarının niteliğiyle trajik tabloların yaşandığı yerlerden biridir. Trajiktir çünkü, okula gitmesi gereken yahut evinde oynaması gereken çocukları, veya evinde dinlenme yaşı çoktan gelmiş geçmiş olan yaşlı insanları bu bahçelerde kesim yaparken görebilirsiniz. Eli makas tutan herkes kesimdedir bu aylarda. Sabahın ayazında traktör veya kamyonlarla başlayan iş yolculuğunuz, eğer yağmur yağmazsa kendinizi şanslı saydığınız bir gün olur. Soğuktan ellerinizin morarması bile yağmur kadar kötü değildir, çünkü sıra aralarında ateş yakıp ısınabilirsiniz. Ancak yağmur yağdıysa... Bahçenin yumuşak zemini çamur halini almıştır, yürümek çok daha fazla güç ister, ağaçların içine girdiğinizdeyse ufakık bir sallantıda tüm ıslaklık üstünüze geçmiştir. Böylesi durumlarda kazandığımızın çoğu ilaç parasına gider. Ancak çok çok mecbur kalmadıkça – siz onu ağır hasta olmadıkça diye anlayın- doktora gitmek birbir zorlukla kazanılan paranın kolayca kaybedilmesidir, bu yüzden eşten dosttan alınan "bak bu çok iyi geliyor" ilaçlarıyla iyileşmeye çalışırsınız.

Mandalina kesiminde çalışan kadınlar için hayat, erkeklere olduğundan çok çok daha fazla zordur. Aslında hangi işte çalışırsanız çalışın kadının çalışmanın yanısıra, ev işleri çocuk bakımıyla da uğraşma zorunluluğu bu işte de yaşamın yükünü daha çok kadının omuzlamasına yol açar. Eğer kadınsanız, siz sabah altıdan da önce kalkıp hem kahvaltıyı, hem öğlen yanınızda yiyeceğiniz yemeğinizi hazırlamak zorundasınızdır. Günün tüm yorgunluğuyla eve döndüğünüzde, eşiniz dinlenebilse de siz bu defa yine "boynunuzun borcu" olan ev işleriyle uğraşmak zorundasınızdır. Bu durumu sorguladığımızda "huzursuzluk çıkartan" olursunuz, kendi ailenizdeki kadınlar bile sizi eleştirir, öyle ya yuvayı yapan dişi kuş diye öğretilmemiş miydi bize?

Tarım işçisi olduğunuzda bir işin bitmesini dört gözle beklersiniz, ama o iş bitince başka bir işin başlayacağını bilmezden gelmek istersiniz. Mandalina biter, enginar kesmeye giderseniz, o biter sebze çapalamaya giderseniz, o biter toplamaya, o biter... Ömrünüzün biteceğini, işlerin bitmeyeceğini işin kötüsü bir ömür boyu çalışsanız da durumunuzda bir düzelmeye olamayacağını görürsünüz bu koşullarda.

Çalışmak, üretmek güzeldir, şikayetiniz bundan değildir. İş yapmadan duramazsınız, çünkü yaşamak üretmekle eşdeğerdir sizin için. Ancak siz yağmurun altında mandalina kesip soğuktan donarken birilerinin sizin emeğinizin üstünden kralar gibi yaşamasına dayanamazsınız. İşte o zaman iki yol vardır önünüzde, ya değiştirmek için uğraşacaksınız, ya diz kırıp "kader" deyip razı geleceksiniz kaşığına gelene... Devrimcilerin yolunu gözlediğimiz değil, köylerden, kasabalardan devrimcilerin taşıdığı, en küçük yerlerde bile örgütlülüğün bulunduğu günleri görmek umuduyla diyorum...

Bir İK okuru

Çin Uyanınca

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden kısa bir süre sonra (1972 yazında) Çin'i ziyaret eden Fransız delegasyonunda yer alan Alain Peyrefitte, buradaki gözlemlerini, yaptığı röportaj ve sohbetleri aktarıyor Çin Uyanınca'da. Yazarın ifadesiyle kitap, yarı inceleme yarı röportaj niteliğinde.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden kısa bir süre sonra (1972 yazında) Çin'i ziyaret eden Fransız delegasyonunda yer alan Alain Peyrefitte, buradaki gözlemlerini, yaptığı röportaj ve sohbetleri aktarıyor Çin Uyanınca'da. Yazarın ifadesiyle kitap, yarı inceleme yarı röportaj niteliğinde.

Kitabın ilk bölümü Mao'nun biyografisini içeriyor. Yazarın gözlemlerine ve görüşlerine yer verilen bu kısım, tarihi süreçle birlikte aktarılıyor. Bu bölümde Mao'nun sade yaşamı, kitleleri kavrayışı dikkat çekici. Gerek bu kısımda gerekse de kitabın neredeyse başından sonuna kadar halk kitlelerinin Mao'ya duyduğu büyük sevgi ve güven göze çarpıyor. Kitlelerin bu yoğun sahiplenmesinin nedenleri de yine onların aktarımlarıyla anlatılıyor kitapta.

Çinli komünist bir yazar, Mao Zedung Düşüncesi'ni "manevi bir atom bombası" olarak değerlendiriyor. Biz de kitapta bu atom bombasının etkilerine tanık oluyoruz. Kitlelere doğru önderlik edilip bilinçlendirildiklerinde onların kahredici ve yaratıcı potansiyel gücünü açığa çıkaran enerjiye sahip güce tanıklık ediyoruz. Devrim öncesi yarı-feodal, yarı sömürge olan Çin, Komünist Parti önderliğinde bağımsızlaşmasıyla tarım, sanayi üretimi, makineleşme, bilim, teknoloji, eğitim, sağlık, sanat, edebiyat gibi birçok alanda büyük ilerlemeler sağlıyor. Toplumun gelişimi önündeki gerici engeller kaldırıldığında nasıl büyük bir hızla geliştiğini de somut olarak görüyoruz kitapta.

Tabi tüm bu gelişmelerin hepsinin esas nedeni olan ve dolayısıyla bunların hepsinden daha önemli olan şey ise insanın değiştirilmesi, yani Kültür Devrimi'nin kendisi. Ya-

zar birçok işçi, köylü, öğrenci veya aydına sorduğu "**Kültür Devrimi neyi değiştirdi?**" sorusuna hep aynı karşılığı alıyor: "**Emekçilerin bilinç düzeyini yükseltti.**" Bir komünist şunu söylüyor; "**Asıl olan iyi düşünmektir. İyi pirinç yetiştirmek, çeliği iyi dökmek, hastalara iyi bakmak için, her şeyden önce iyi düşünmek gerekir.**" Özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra kitlelerdeki büyük dönüşümü ve diğer tüm alanlardaki değişimin temelinde de insanların bakış açılarının değişmesinin, "**iyi düşünbilmesinin**" belirleyici olduğunu görüyoruz. Kitlelerdeki büyük siyasi gelişim, siyasal bilinçlenme onların davranış ve düşüncelerinde kendini gösteriyor. İşçi bir kadın "**kültür devriminden önce kaç çalıştığımızı düşünürdük, şimdi ise kime çalıştığımızı düşünüyoruz**" diyerek düşüştteki bu değişimi örnekleniyor.

Yine buna bağlı olarak devrim için, halk için tüm emeklerini hiç çekinmeden her alanda ortaya koyuyor kitleler. İşçiler, köylüler yeni icatlar yapıyorlar, mühendislerin kurulamaz dedikleri köprüleri tamamen kendi güçlerine dayanarak inşa ediyorlar. Tarihin akışını değiştiren kitleler, Çin'de büyük felaketlere neden olmuş dünyanın en büyük ırmaklarından biri olan **Sarı İrmak**'ın akışını değiştiriyorlar. Sürekli birbirleri-

ni ve kendilerini eğitiyorlar. Tarlalarda, fabrikalarda iş saatleri öncesi veya sonrası tüm halk, siyasi çalışma yapıyor. Hata yapan ya da devrime zarar veren, bencilleşenler vb. kişiler herkes tarafından eleştirilerek doğru yola getirilmeye çalışılıyor. Herkes büyük bedeller ödenerek kurulan halk iktidarını koruma ve geliştirme çabası içerisinde.

İnsanlar bir yandan okuma ve eleştirilerle kolektif bir şekilde proleterleştirilirken buna ayak direyenler ise yenden eğitim kampanyalarıyla kitleler tarafından eğitilmek üzere fabrikalara ve tarlalara çalışmaya gönderiliyorlar.

Kafa emeği ile kol emeği arasındaki ayrımın ortadan kaldırılmasıyla da bir yandan kitlelerin yaratıcılığı gelişirken bir yandan da küçük burjuva kökenliler eğitiliyor. Emeği, çalışmayı hor gören bazı aydınlar ve öğrenciler çalışarak ve kitlelerin eleştirisi ve denetimleriyle değişirken aynı zamanda birçok işçi ve köylü öğretmen, sağlıkçı, mucit vs. oluyor. Ya da eşi de kendisi gibi profesör olan bir kadın, iki çocuğunun da işçi olduğunu ve bundan sonraki yaşamlarını da işçi olarak sürdürmek istediklerini söylüyor mutlulukla. Yine öğrenciler için tatil demek tarla ve fabrikalarda çalışma fırsatı demek oluyor.

Kitlelerin muazzam gücünün, devrimin gerekliliği ve zorunluluğunun, belirleyici olanın insan unsuru olduğunun, kültür devriminin önemini vb. sayısız örnekleriyle-

Barındırdığı yanıtlara rağmen özellikler kitlelerin gözüyle, diliyle devrim öncesi ve sonrası süreci, Büyük Proleter Kültür Devrimi ile kitlelerin bilincindeki sıçramayı ve buna bağlı olarak büyük gelişim ve ilerlemeleri kısacası kitlelerin ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in gücünü aktarması bakımından okunması gereken bir kitap.

le dolu Çin Uyanınca. Özellikle kültür devrimlerinin Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve komünizmin kurulması ve yaşatılmasındaki hayati önemini bu kitapta canlı tanıkları ve örnekleriyle bir kez daha görüyoruz. Kültür devrimlerinin önemini Başkan Mao da şöyle ifade ediyor: "**Sosyalizmin kuruluşu, bir, iki, üç, dört kültür devrimiyle tamamlanamaz. Daha başka çok kültür devrimi gerekiyor.**" Kitapta büyük başarılar ve devrimin yaşatılması açısından kültür devriminin etkileri ve sonuçları da gözler önüne seriliyor.

Kitapta devrim öncesi kitlelerin yaşadığı sömürü, baskı, yoksulluk, açlık ve kıtlığın boyutları, savaşlar ve tüm bunların sonucunda ölümler de anlatılıyor.

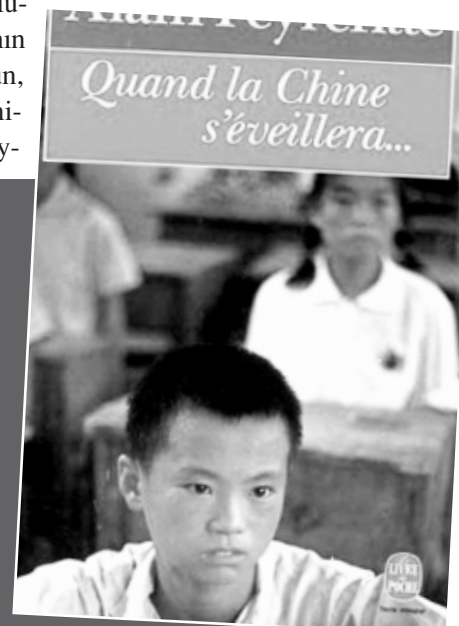
Halk kitlelerine doğru önderlik edildiğinde, Mao'nun anlattığı "**dağları taşıyan ihtiyar**" efsanesindeki gibi başarılamayacak hiçbir şey yoktur. Bu gerçeği bir kez daha Çin halkının ve ÇKP'nin deneyimlerinde görüyoruz bu kitapta.

Kitap genel olarak –özellikle kitlelerin duygu ve düşüncelerinin aktarılması ve yazarın somut gözlemlerine dayanması açısından– olumlu. Fakat yazar sonuçta burjuva ideolojiye sahip olduğu için bazı yanlış değerlendirmeleri ve yaklaşımları da var. Mesela Mao ve Stalin'e ilişkin kitabın başlarındaki bazı değerlendirmeleri, Mao'nun putlaştırılması veya Maoizm'in bir din, kitlelerin de bu dine inanan dindarlar gibi aktarılması ve Mao'nun da bunu alttan alta onayladığının ima edilmesi, halk iktidarının "**totaliter rejim**" olarak değerlendirilmesi gibi yanlışları da barındırıyor kitap. Bundan dolayı (bütün okuduklarımız gibi) okurken sorgulayıcı ve eleştirel olmak gerekiyor.

Barındırdığı yanıtlara rağmen özellikle kitlelerin gözüyle, diliyle devrim öncesi ve sonrası süreci, Büyük Proleter Kültür Devrimi ile kitlelerin bilincindeki sıçramayı ve buna bağlı olarak büyük gelişim ve ilerlemeleri kısacası kitlelerin ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in gücünü aktarması bakımından okunması gereken bir kitap.

Alain Peyrefitte'nin 1973'de yazdığı Çin Uyanınca, ilk olarak E Yayınları tarafından 1975 yılında Türkçe olarak yayımlanmış. İki cilt halindeki kitap toplam 790 sayfadan oluşuyor.

Bir İK okuru

"Katılacağım tek ordu var, O da Halk Ordusu'dur"

1993 yılının Ocak ayının sonlarında TKP/ML TİKKO 2. Muntika Birliği'nin kış üslenme alanının açığa çıkması ve düşmanın hava taarruzuyla gerillaya yönelik saldırıya geçmesi üzerine TİKKO gerillaları kaldıkları sığınağı terk ederler. 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nın zorlu ve çetin hava koşullarına karşı amansızca bir mücadeleye girer. Halk Ordusu gerillalarının önünde iki seçenek vardır: Ya düşmanın üslendiği ova-ya inilerek imha olunacaktır ya da zorlu Munzur dağları aşılabılır. Elbette düşmana sevineceği bir koz vermeyecekti TİKKO gerillaları. Zorlu dağlar aşılabılır ve gerillalar güvenli bir alana çekileceklerdi. Ancak çetin hava koşulları ve dört bir yanı saran kolluk güçleriyle mücadele eden TİKKO gerillaları Zeki Peker'i bu zorlu yürüyüşte şehit verdiler. Ardından Erkan Fener düştü toprağa... Artık yürüyemez hale gelen, ayakları donan Ali Demirdağ da düştü ardından... Yoldaşları hemen toplandılar başına. Bir kez daha çaba sarf eden Demirdağ ayağa kalkamadı ve zafer işareti yaparak ölümsüzleşti. Yürüyüşe üç Partizandan yoksun devam etti gerillalar... Ve aşılmıştı Munzur'un medetsiz dağları... Köyün ışıkları görünmüştü artık. Partizanlar boyun eğdirmişti medetsiz Munzur dağlarına... Köylüler donan ve zatürreye yakalanan Partizanlara günlerce tüm sıcaklıklarını sundular. Ancak zatürreye yakalanan TKP/ML MK Onur Üyesi enternasyonal proletaryanın kızıl karanfil Barbara Anna Kirstler, TKP/ML üyesi Ali Ekber Batasul ve TKP/ML üyesi Ali İhsan Yalçın da şehit düşerek devrettiler bayrağı geride kalanlara... Onlar tarihe Yel Dağı Şehitleri olarak geçtiler.

TKP/ML MK Üyesi Komünist Önder Polat İyit'in öğrencisi olan Ali Ekber Batasul (Orhan) mütevazı yaşamı ve paylaşımcı kişiliğiyle yoldaşları ve köylüler arasında sevilen bir gerillaydı. Ali Ekber Batasul ölümü gözünü kırpmadan kucakladı. Yel Dağı şehitlerinin göğü kucaklayışlarınının 13. yıldönümünde Ali Ekber Batasul'un amcasının oğluyla yaptığımız söyleşiyi yayımlıyoruz.

- Bize Ali Ekber Batasul yoldaşın yaşamını anlatır mısınız?

- 1973 yılında Dersim'in Mazgirt İlçesi Aslanburdu Köyü'nde (Lazwan) doğdu. Ailesi köydeki insanlara oranla

maddi durumu biraz daha iyi olan bir aileydi. Ali Ekber, ilkokuldan mezun olduktan sonra okula devam etmedi. Çocukluğunda köyde tarlada çalışır, babasına ait olan kahve ve bakkalı çalıştırdı. O yaşlarda tarlada traktör kullanırdı. Genellikle kahveyi çalıştırdı. Çocukluğunda ve gençliğinde köyün dışına çok çıkmazdı. Kardeşler içinde en küçüğüydü.

- Ali Ekber'in ailesi, arkadaşları ve çevresiyle olan ilişkileri nasıldı?

- Zaten evin en küçüğüydü. Batasul ailesi içerisinde en çok sevilen çocuklardandı. Güler yüzlü, yardımsever ve paylaşımcı olmasından dolayı ailesi içinde ve arkadaş çevresinde oldukça sevilirdi. Çok sık olmasa da Dersim merkeze ya da Elazığ'a gezmeye giderdi. Gittiğinde muhakkak yanında birisini götürür, onları da mutlu ederdi. Onlara hediyeler alırdı. Bakkal çalıştırdığında arkadaşlarına sürekli ücretsiz bir şeyler verdiği için babasıyla ara sıra tartışırlardı. İnsanların parası olmayınca üzülürdü. Bu yüzden yardım etmeye çalışırdı, onlara ücretsiz verirdi.

- Yoldaşın İbrahim Kaypakka-ya'nın düşünceleriyle tanışması nasıl oldu?

- O zamanlar abisi de Kaypakka-ya'nın düşüncelerini savunuyordu. Yine o dönemlerde Polat İyit'in bölgede faaliyet sürdürmesi Ali Ekber'i etkiliyordu. Ayrıca gerillaların köye sık sık gelip gitmesi O'nun, İbrahim Kaypakka-ya'nın düşünceleriyle tanışmasına vesile oldu. Olumlu yönleri devrimcilerle tanışmasıyla daha da öne çıktı. Sürekli onlar için bir şeyler yapmaya çalışırdı. Bu yönde arkadaşlarını da seferber ederdi. Bunun için çok çaba harcardı. Gerillalar köye geldiğinde onlarla sık sık görüşmeye çalışırdı. Çünkü onlardan oldukça etkilenirdi. O dönemler sürekli "bir gün ben de muhakkak gerillaya katılacağım" derdi. Bazen birkaç gün ortadan kaybolur, eve gelmezdi. Ailesi de böyle durumlarda "kesin gerillaya katılmıştır" derdi. Artık onlar da bir gün Ali Ekber'in gerillaya katılacağını bilinceydiler.

- Peki yoldaşın gerillaya katılması nasıl oldu?

- O sıralar askerlik pusulası gelmişti. Ali Ekber pusulayı yırtarak "katılacağım tek ordu var, o da Halk Ordusu'dur" diyordu. Pusulayı yırttıktan kısa bir süre

sonra köye bir ticari taksi geldi. O taksiye binip gitti ve bir daha görmedik. Kısa bir süre sonra gerillaya katıldığını öğrendik. O sıralar gerillaya katılım çok olduğu için bölgedeki insanlar böylesi durumlara alışkındılar. Ailesi de zaten O'nun bir gün gerillaya katılacağını biliyordu. Onların tek üzüntüleri bir daha Ali Ekber'i görmeme düşüncesiydi.

- Yoldaşın şehit düştüğünü nasıl öğrendiniz?

- Ali Ekber ve yoldaşları kış koşullarında donarak şehit düşmüşlerdi. O dönemler kış koşullarından dolayı şehit düşmesiyle ilgili değişik haberler geliyordu. Yani birkaç ay gibi bir süre biz Ali Ekber'in şehit düşüp, düşmediğini net olarak bilmiyorduk. Şehit düştüğü yerde metrelerce kar olduğu için köylüler ve yoldaşları Ali Ekber'i kara gömüyorlar. Ancak kar eridikten sonra gömülen yer bulunamadığı için şu an mezarının nerede olduğu bilinmiyor. Ailesi, bizler yaklaşık 2-3 yıl boyunca köylülerin de yardımıyla cenazenin yerini aramamıza rağmen bulamadık. Şehit düşmeden önce zatürre olduğu için önce bilincini kaybediyor. Bilinci kapalıyken sürekli yeğenlerinin isimlerini sayıklıyor. Zaten bilincini yitirdikten kısa bir süre sonra da şehit düşüyor.

- Şehit düşmesi köyde nasıl karşılandı?

- Başta da söylediğim gibi Ali Ekber yoldaş köyde zaten sevilen biriydi.

Bu yüzden köylüler oldukça üzüldüler. Ali Ekber'in içinde olduğu gerilla grubunda bizim köyden iki kişi daha vardı. Bundan kaynaklı köyde etkisi derin oldu.

- Ali Ekber yoldaş şehit düştükten sonra devletin köye ve ailesine yönelik baskısı oldu mu?

- Devletin köye yönelik yoğun bir baskısı oldu. Hatta resmi evraklarda Lazwan için "bu köy TİKKO'cuların köyü" vb. ifadeler kullanılmaya başlandı. Bizim köyde yaşayan bir aile vardı. Bu aile şu an şehir dışında ikamet ediyor. Köye geldiklerinde Dersim'in girişinde askerler kimlik kontrolü yapıyorlar. Kimlikleri alan uzman çavuş kimlikte Lazwan ismini görünce "demek siz TİKKO'cuların köyündesiniz" diyerek gereksiz yere bir süre bekletmiş. Bugün Mazgirt'e bağlı üç köy için devlet "şeytan üçgeni"

tanımlaması yapıyor. Bu köylerden biri de Lazwan'dır. Bu da devletin politikasında bir değişiklik olmadığını göstermektedir.

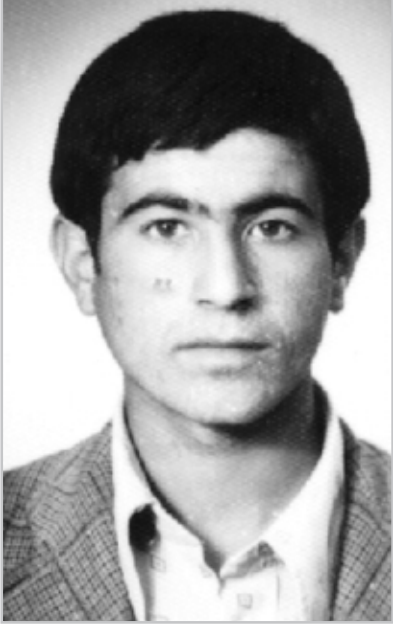
Yine Dersim'de birçok köyde olan ev, tarla vb. mülklerin yakılması-yıkılması gibi olaylar bizim köyde de oldu.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla Ali Ekber'in yoldaşlarına ve okurlarımıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

- Özellikle parti ve devrim şehitlerini andığımız şu günlerde, şehitlerimizin bayrağını daha ileriye taşımak hepimizin omuzlarında bir görevdir. Onları anmak, ufak da olsa mücadeleye bir şeyler katmakla anlam kazanacaktır. Onları anmak, onların ideallerini yaşatmakla mümkün olacaktır. (Mersin)

TKP/ML MK Üyesi Komünist Önder Polat İyit'in öğrencisi olan Ali Ekber Batasul (Orhan) mütevazı yaşamı ve paylaşımcı kişiliğiyle yoldaşları ve köylüler arasında sevilen bir gerillaydı. Ali Ekber Batasul ölümü gözünü kırpmadan kucakladı. Yel Dağı şehitlerinin katledilişlerinin 13. yıldönümünde Ali Ekber Batasul'un amcasının oğluyla yaptığımız söyleşiyi yayımlıyoruz.

"Halk arasında sevilen birisiydi"

TKP/ML'nin yiğit bir savaşçısı ve üyesi olan Salih Güneş, 1 Şubat 1993 tarihinde geçirdiği bir trafik kazasıyla aramızdan ayrıldı. Salih Güneş kısa ama onurlu ve mütevazı yaşantısıyla örnek bir pratik sergiledi. Salih Güneş'in şehit düşüşünün 13. yıldönümünde ağabeyi Cemal Güneş ile yaptığımız söyleşiyi yayımlıyoruz.

-Bize Salih Güneş yoldaşın yaşamını anlatır mısınız?

-Salih Güneş, 1962 yılında Dersim'de doğdu. Biz aile olarak tarım, hayvancılık vb. işlerle uğraşırdık. Salih doğduğunda biz yoksul bir aileydik. İlköğretimi köyde bitirdi. Ondan sonra Tarsus'a çalışmaya geldi. Bu süreçte Türkiye'de kimi gelişmeler oluyordu. Sol hareket içinde, Partizan grubu içinde yerini aldı. Bu saflarda mücadele etmeye başladı. O sıralarda sol hareket gelişkindi. Salih de kavgadaki yerini aldı. Bu doğrultuda çalışmalarını sürdürdü. Parti içindeki çalışmalarına dört elle sarıldı.

-Salih yoldaşın çevresiyle, sizlerle olan ilişkileri nasıldı?

-Biz aile olarak birbirimize karşı duyarlı, birbirimizi destekleyen, birbirimizi seven bir aileyiz. Yoksulduk ama onurumuzla yaşıyorduk. Gelişen süreç ve gelişmeler üzerine onurumuzla, değişiklik alanlarda yerimizi aldık. İşçi olarak da çalıştık. Aile işlerinde iş bölümü olduğu için herkes kendi işini biliyordu. Biz o dönemler tarım ve hayvancılıkla uğraşırdık. Salih üzerine düşen işleri yapmak için çaba harcardı. Aile içinde herkes

gibi o da sorumluluklarının farkındaydı. Salih komşuluk ilişkilerinde de gerçekten özverili, üzerine düşeni yapan, halkla ilişkilerini sıcak tutan birisiydi. Cana yakındı, sevecendi, atılgan biriydi. Bu doğrultuda da halk arasında çok sevilen, halkın saygısını, sevgisini kazanan birisiydi.

-Yoldaş devrimci düşüncelerle nasıl tanıştı?

-Buraya, Tarsus'a çalışmaya gelmişti. 76-77'lerde gelmişti. O zaman gelişen sol muhalefette, Partizan'da yerini aldı. Proletarya saflarında görevini, kendine düşeni yerine getirdi. Yani mücadeleye katıldı.

-Yoldaşın mücadele yaşamından bahsedebilir misiniz?

-Güneyde çalışıyordu. Son 1-2 ay buradaki çalışmalarından sonra bir dönem askerliğe gidip, geldi. Askerlik dönüşünde içeriye alındı. 3 ay gibi bir süre işkencede kaldı. İşkencelerin ardından 2 yıla yakın bir süre de hapis hane de kaldı. Daha sonra gidip, bir yıl sonra geri döndü. Elazığ'dan Mersin'e dönerken yolda geçirdiği bir trafik kazasıyla yaşamını yitirdi.

-Cenaze töreni nasıl geçti?

-Cenaze töreninde çok yoğunluk vardı. Zaten 17-18 kişi kazada

yaşamını yitirmişti. Büyük bir kayıydı. Yoğunluk çoktu. Salih'in özel bir cenaze töreni oldu. Farklı bir şekilde, gerek yoldaşları gerekse tüm Dersim-Ovacık halkı coşkuyla bir şekilde kaldırdı cenazeyi.

-Devletin bir müdahalesi veya baskısı oldu mu?

-Devletin bölge halkına özel bir politikası var zaten. Ama o kazada çok insan öldüğü için ortalık oldukça yoğundu. Bu yüzden bir baskı olmadı. Fakat genelde bir baskı var. Her şeyi, ekmeği bile karneyle alıyorduk. Zor şartlarda yaşıyorduk. 94'ten beri ekmeği karneyle veriyorlardı. Yani birçok saldırı vardı. Onlarca noktada arama-tarım yapıyorlardı. Halk çok zor koşullardaydı. Zaten göç nedeniyle perişan olmuşlardı. Sıkıntılar yüksek düzeyde yaşanıyordu. Herkes bölük pörçük olup dağılmıştı. Zaten yoksul olan halk, daha yoksul bir yaşam ve sefaletin içerisindeydi.

-Son olarak yoldaşlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı? -Yoldaşlara şunu söylemek istiyorum. Daha sağlıklı, daha verimli, daha halkın istem ve istekleri doğrultusunda, halkı aydınlatıcı, birleştirici, gerçekten örgütleyici bir rol almalarını ve üstlenmelerini isterim. (Mersin)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

S. Doğan

M. Düzen

H. Sönmez

Selahattin Doğan: 1954 yılında Sinop Erfelek'e bağlı Sarıboğa köyünde dünyaya gelen Selahattin Doğan, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da çeşitli işaatlarda ve fabrikalarda çalıştığı sıralarda tanışmıştır. Kısa sürede siyasal olarak yetkinleşen Doğan, bu süreçte Parti Üyesi olur. 5 Ocak günü Süleyman Cihan'la olan bir randevusuna giden Doğan, burada bir devrimci örgütün yaptığı kamu-laştırma eylemi nedeniyle düşmanın bölgeyi ablukaya aldığı fark eder ve uzaklaşmaya çalışır. Bu sırada çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düşen Selahattin Doğan'dan bütün işkence yöntemlerine rağmen bir şey alamayacağını anlayan işkenceciler onu 2 Şubat 1978'de katleder.

Yunus Koç: Kars doğumlu olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken Ardahan-Ölçek köyünde jandarmalar tarafından 2 Şubat 1979'da katledildi.

Mehmet Düzen: 1955 Tunceli Ovacık doğumlu olan Mehmet Düzen'in de aralarında bulunduğu TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin Mazgirt'in Örs köyünde olduğu ihbarını alan TC güçleri köyü basar. Gerilla birliği geri çekilirken Mohundu Karakol Jandarmasıyla karşılaşılır. TC'nin iki ateşi arasında kalan gerilla birliğinin girdiği çatışma sırasında Mehmet Düzen 5 Şubat 1981'de aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Haydar Sönmez: 1957 Dersim Mazgirt Yetimoğlu köyünde doğan Haydar Sönmez (Altındış) işbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla gözaltına alınarak Şubat 1982'de katledilir.

Rıdvan Karakuş: Şubat 1995'te devlet tarafından gözaltında kaybedildi.

Devrimci tutsaklar, **Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kambur 29 Ocak 1983'te İzmit'te idam edildi.**

GÜNDE DÜN...

27 Ocak

1943. Varlık Vergisini ödemeyen mükellefler, borçlarını "bedenen çalışarak ödemeleri" için çalışma kamplarına gönderildi. Tümü İstanbullu gayrimüslimlerden oluşan 32 kişilik ilk kafiye Aşkale'ye doğru yola çıktı.

1945. Auschwitz toplama kampı Sovyetler tarafından ele geçirildi; kampta 5 bin tutuklunun bulunduğu ve çoğunun hastalık ve açlıktan ölmek üzere olduğu bildirildi.

1969. Teksif Sendikası'na bağlı 5 fabrikada daha grev başladı. 7915 işçi işi bıraktı.

1971. Türkiye İşçi Partisi Amasya İl Başkanı Şerafettin Atalay öldürüldü.

1984. Ankara Cumhuriyet Savcısı Yardımcısı Doğan Öz'ü öldürmekten sanık İbrahim Çiftçi hakkındaki ölüm cezası kararı

yargıtayca bozuldu. Altı yıldır tutuklu bulunan İbrahim Çiftçi tahliye edildi.

1994. İçişleri Bakanı Nahit Menteşe İstanbul Kumkapı Polis Karakolu'nda gözaltına alınan Vakkas Dost isimli vatandaşın polis memuru Nurettin Öztürk tarafından dövülerek öldürüldüğünü açıkladı.

28 Ocak

1971. İzmir'de devrimci gençler Amerikan 6. Filo'sunu protesto ettiler; 20 kişi gözaltına alındı.

1997. Güney Afrika'da ırkçı yönetim döneminde görevli dört polis devrimci öğrenci lideri Stephen Biko'yu 1977'de öldürdüklerini resmen itiraf etti.

29 Ocak

1921. Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı kemalist rejim tarafından katledildi.

30 Ocak

1923. Yunanistan'la Türkiye arasında nüfus mübadelesine ilişkin sözleşme ve pro-

tokol imzalandı. Protokol Türk topraklarında yerleşmiş Rum Ortodoks dininden Türk uyruklarıyla Yunan topraklarında yaşayan Müslüman dininden Yunan uyrukların, 1 Mayıs 1923 tarihinden başlayarak zorunlu mübadelesini öngörüyordu.

31 Ocak

1943. Almanlar Stalingrad'da yenildi.

1966. Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası'nda 2400 işçi greve başladı.

1980. Tarih'te direniş bitti, işçiler işbaşı yaptılar. 22 Ocak'ta güvenlik güçleri arama yapma gerekçesiyle Tarih işletmelerine girmek istemiş, 600 işçi gözaltına alınmıştı.

1 Şubat

1979. Milliyet gazetesi genel yayın yönetmeni Abdi İpekçi bir suikast sonucu M. Ali Ağca tarafından öldürüldü.

1997. Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika

Karanlık eylemi başladı.

3 Şubat

1977. Bir süredir kayıp olan İstanbul Teknik Üniversite (İTÜ) öğrencisi Zeki Erginbay ölü olarak bulundu.

5 Şubat

1977. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der), Tüm Memurlar Birleşme ve Dayanışma Derneği (Tüm-Der) ve Tüted "Ekonomik ve Demokratik Haklar" mitingi düzenledi. Polis mitinge saldırdı; 65 kişi yaralandı.

7 Şubat

1966. İzmir Kula ve Yün Mensucat Fabrikası'nda 70 gündür süren greve polis saldırdı; 25 işçi, 4 gazeteci yaralandı.

8 Şubat

1980. Tarih işçileri işletmenin bazı bölümlerini işgal etti, Çiğli İplik Fabrikası'nda işçiler fabrika kapılarını kapatarak barikat kurdu.

“Satarım arkadaş!..”

Kuş gribi kimi vuruyor sorusunun yanıtı “geçimimiz olsaydı hasta tavuğu yemezdik” diyen bir annenin küçük çocuğunu, yani yetkililerin deyimiyle “cahil” insanları vuruyor olmalıdır. Ya da geçimini sadece bu yolla sağlayan, belediyeden kazlarını, tavuklarını, hindilerini saklayan insanları, hastane kapısında yeşil kartı sorulan, yoksa bakılmayan yoksul insanları vuruyor.

Avian Gribi olarak da isimlendirilen Tavuk Vebası ya da son günlerde sıkça duyduğumuz ismi ile Kuş Gribi dünya sağlığını tehdit etmeye devam ediyor. Kanatlı hayvanlarda % 100 ölüme neden olan bu virüs, insan sağlığını da tehdit ediyor.

Avian Gribi'nin, normal şartlarda sadece kuşlar ve domuzlarda hastalığa yol açtığı bilinirken, 1997'de Hong Kong'da bu virüsün bir serotipi olan HSN 1 adındaki yeni virüs insanlarda grip salgınına neden oldu. Bu salgında solunum yolu enfeksiyonu geçiren 18 kişiden 6'sı hayatını kaybetti. Bu hastalık 6 Şubat 2004 verilerine göre Tayland'da 5, Vietnam'da 13 kişinin de ölümüne neden oldu.

Yıl 2006, yer Türkiye ve yitirilen 4 yaşam. Hastalık yüzünden son olarak Van'da yaşamını yitiren Fatma Özcan'la dördü bulan ölü sayısının ardından gazete manşetlerine “Cehalete bir kurban daha”, “Virüsü cehalet yaydı”, “Kuş gribi değil, telaş öldürüyor” başlıklı haberler taşındı. İnsan ölümünü cehalete bağlayan devletin, hastalık karşısında aldığı önlem ise önüne gelen tavuğu öldürmekten öteye gitmiyor. “Biz zamanında gereken önlemleri almadığımız için hastalık yayıldı” diyemeyen devlet, tavukların hemen hepsini hastalıklı-hastaliksız ayırmaksızın itlaf etmekte ve hemen ardından da fabrikada beslenmiş olan tavukların eti ve yumurtaları tüketmenin doğru olduğunu tekrarlayıp durarak, niyetini açığa çıkarmaktadır.

Bir yandan köylünün besin ve geçim kaynağı olan tavuklar, kazlar, ördekler, hindiler yok edilmekte ve böylece yoksul köylüyü daha da yoksullaştıracak tutumlar içine girilmekte, diğer yandan da köy tavukçuluğu yaparak geçinenlerin hastalıktan zararı yokmuş, olmayacakmış gibi bir tutum sergilemekte. Zarar gören sadece “zulüm endüstrisi” olarak isimlendirilen endüstriyel tavuk yetiştiriciliği sektörüymüş gibi basın açıklamaları yapılmakta, köy tavukçuluğunun artık terk edilmesi gerektiği devlet yetkilileri tarafından açıklanmaktadır.

Yalnızca endüstriyel tavuk yetiştiriciliğinin “kurtarılması” için toplantılar yapılmakta, ekonomik paketler hazırlanmaktadır. Köy tavukçuluğunun zararının karşılanması tavuk başına verilen paraya indirgenmekte, kaybolan kazancı, yaşamak için tutunduğu dalın yeniden oluşturulacağına yönelik çözüm arayışına gidilmeyerek, köylü-

lerin yaşamını sürdürmek için tutunduğu budalı bakanların açıklamalarından da anlaşıldığı gibi elinden tümünden alınmak istenmektedir. Bu da yetmezmiş gibi büyük bir pişkinlikle kameralar karşısına geçip tavuk yemekte ve halka da “markalı tavuk yiye” çağrısı yapmaktalar. Bu çağrıyı en somut yapanlardan biri de Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker'dir. Diyarbakır'a yaptığı bir ziyarette köylerde yetiştirilen kümes hayvanlarının büyük bir risk oluşturduğunu ifade eden Eker, entegre tesislerde herhangi bir hastalığa rastlanmadığını ve bu konuda herhangi bir ihbarın bulunmadığını belirterek, “Entegrelerde üretilmiş, denetimden geçmiş, sağlıklı kümes hayvanlarının etleri ve yumurtaları usulüne uygun olarak pişirerek tüketilebilir. Uzmanlara göre, bunda herhangi bir risk yok” dedi.

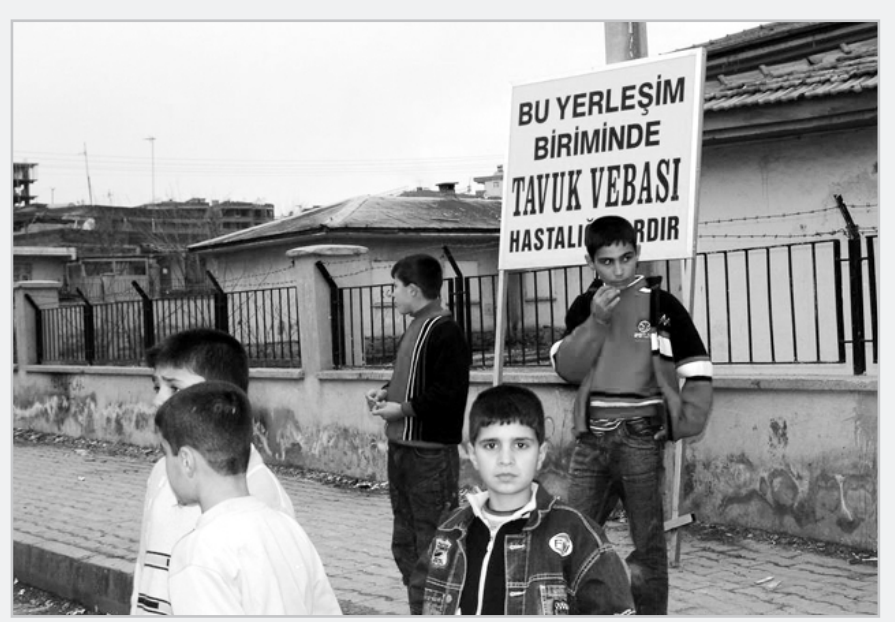
KUŞ GRİBİ KİMİ VURUYOR?

“Hastalığa ilk yakalananlar, sahip oldukları yegane varlıklar olan tavuklarla sarmaş dolaş yaşıyorlar ve birlikte uyuyorlardı. Sonra ziyan olmasın diye hastalanan hayvanları pişirip yediler. Onlar

eti ancak bayramlarda yiyebilen yurttaşlarımızdır.” (13 Ocak Cumhuriyet, Coşkun Özdemir)

Kuş gribi kimi vuruyor sorusunun yanıtı “geçimimiz olsaydı hasta tavuğu yemezdik” diyen bir annenin küçük çocuğunu, yani yetkililerin deyimiyle “cahil” insanları vuruyor olmalıdır. Ya da geçimini sadece bu yolla sağlayan, belediyeden kaz-

1993'te hastalık Marmara'da görüldüğünde Enstitü tavuk yetiştiricilerinin imdadına koşmuş, hastalığı ve aşığı anlatan bir kitapçığı ücretsiz dağıtmış; ancak 2 yıl önce Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, Enstitü'nün zarar ettiği gerekçesiyle kapatılmasına karar vermiş.

larını, tavuklarını, hindilerini saklayan insanları, hastane kapısında yeşil kartı sorulan, yoksa bakılmayan yoksul insanları vuruyor olmalıdır.

Kuş gribi, salgın nedeniyle ortaya çıkan ekonomik kriz gerekçesiyle işinden çıkarılan işçileri vuruyor. Bugüne kadar Banvit'te 350, Şeker Piliç'te 70, bu piliç fabrikasında 200'e yakın işçinin işine son verildi. İşten atılmayanlara da son derece kötü koşullar dayatılıyor. Öz-Gıda İş Bandırma Temsilcisi İzzet Kuvanklı, her kriz döneminden Banvit'in büyüyerek çıktığını söylüyor. Yani kuş gribi yoksulu vuruyor, büyüklere yarıyor.

Türkiye böyle durumlarla ilk defa karşılaşmıyor. Bu salgın ilk değil, öyle görünüyor ki son da olmayacak. Verem salgını, tifo salgını, sıtma salgınına sahne olan Türkiye'de daha geçtiğimiz aylarda Malatya'da 7500 kişi ishal salgını nedeniyle hastanelere taşınmıştı. Şimdi de bütün ülke 4 can alan ve hızla yayılan kuş gribiyle boğuşuyor. Peki devletin bunun karşısında, halk sağlığı konusundaki politikaları ne? Özele sevk, aile hekimliği, genel sağlık sigortası ve özelleştirmeler... Devlet halkımıza sağlığı fiyatı piyasa koşullarına göre belirlenmiş bir hizmet olarak sunma kararlılığında. Bunun son örneği bütçe disiplini adına kamu sağlık kuruluşlarının 3.5 milyon YTL alacağının meclis kararıyla silinmesidir. Yani hastaneler, sağlık ocakları, dispanserler bu alaktan yoksun bırakılmaktadır. Tüm bunlar Türkiye'nin sağlığının satışa çıkarılmasının ve toplum sağlığının çöpe atılmasının adıdır. Ve bu konu da cehalete bağlanıp üzeri kapatılmak isteniyor. Ama Erdoğan'ın “Cuma hutbelerinde vaaz verdirerek” “cahil” halkı aydınlatma konusundaki hassasiyetini de görmemek imkânsız doğrusu. Böylesi trajikomik olaylarla sıkça karşılaşırız ve artık bunlar sıradanlaşmıştır bizim için. Traji-komik ve bizi hiç de şaşırtmayacak bir başka olayı da aktar-

mak istiyoruz.

Can Dündar 7 Ocak tarihinde Milliyet'teki “Kuş gribini araştıran enstitüyü kim kapatmıştı?” başlıklı yazısında şöyle diyor:

“Kuş gribi konusunda esprideki gibi - Ortadoğu ve Balkanlar'ın en büyük araştırma enstitüsünün Türkiye'de olduğunu biliyor muydunuz? Manisa Tavuk Aşılı Üretim ve Tavuk Hastalıkları Araştırma Enstitüsü, bu konuda koruyucu eğitim verdiği gibi, hastalığın aşısını da ürettiyordu. ‘...du’ diyorum; çünkü Enstitü 2 yıl önce ‘zarar ediyor’ diye satışa çıkarıldı. Satılmayınca da kapatıldı.”

Veteriner fakültelerindeki öğretim üyelerinin ısrarıyla Tarım Bakanlığı 1982'de Manisa'da Enstitüyü kurmuş. 1987'den itibaren aşı üretimine geçilmiş. İngiltere ve Macaristan'dan bilgi transfer edilmiş, piyasaya daha bol ve ucuz aşı sağlanmış, üretilen aşilar Orta ve Uzakdoğu'ya ihraç edilir olmuş.

1988'de, 1990'da, 1996'da uluslararası tavuk hastalıkları sempozyumları düzenlenerek, yabancı uzmanlar yerli üreticilerle buluşturulmuş, bilimsel araştırmalar yapılmış.

1993'te hastalık Marmara'da görüldüğünde Enstitü, tavuk yetiştiricilerinin imdadına koşmuş, hastalığı ve aşığı anlatan bir kitapçığı ücretsiz dağıtmış; ancak 2 yıl önce Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, Enstitü'nün zarar ettiği gerekçesiyle kapatılmasına karar vermiş.

23 yılda harcanan onca para, onca emek toprağa gömülmüş. Laboratuvarlar ihaleyle yıktırılıp büroya dönüştürülmüş.

Manisa Araştırma Enstitüsü ise teçhizat ve ekipmanlarıyla birlikte İzmir'de farklı bir alanda hizmet veren başka bir enstitüyü de kapatmaya hazırlanan Tarım Bakanlığı, yapılan reorganizasyonlarla Veteriner İşleri Genel Müdürlüğü'nü de kaldırdı.

Tarım Orman Sendikası, Enstitü'nün yeniden açılmasını talep ediyor. “Bu tür kurumların varlığı ticari kârla ölçülemez” diyor. Devletin buna şaşırtmayan cevabı oldukça açık: “Satarım arkadaş!..”

Şan olsun devrim ve sosyalizm mücadelesine AKLINI VE YÜREĞİNİ KOYANLARA!

Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht'i 19 Ocak 1919'da yitirmiştik. Alman tekelci burjuvazisinin subayları onları acımasızca katletmişlerdi. Bu barbarlık, Alman emperyalizminin tarihinde asla silinmeyen kara bir leke olarak kaldı.

Rosa ve Karl, yalnızca Alman sosyalist hareketinin değil, uluslararası devrimci hareketinin de en saygın, en önde duran önderleriydiler. Rosalar, Bernstein ve Kautskilere karşı II. Enternasyonal'in en keskin kılıcıydılar. II. Enternasyonal'e olağanüstü inatla yapışmış bulunan lekeleri temizleme mücadelesinde Rosalar devrim çanını cesaretle çalmada hem pratiğin ve hem de teorinin bulunmaz önderleriydiler. 1919'un eşliğinde devrim kapıyı çaldığında hiç tereddütsüz devrim selinin ortasında akıllarını, yüreklerini ve bedenlerini bu işe korkusuzca adadılar; hem de olgunlaşmış devrime müdahale edecek güçlerin yetersizliği koşullarında bile.

Spartaküs Birliği'nin bu önderleri "Kasım Devrimi"nde can verdiler ama, onların geride bıraktıkları devrimci miras, Alman devriminin onurunu kurtaran cesaret etme kararlılıkları dün olduğu gibi bugün de izlenmesi gereken örnek olmayı sürdürüyor. Ve dünya tarihi, Kautski çizgisindeki dönemlikleri dikkate almaksızın Rosaların devrimci

çizgisinde kendi yolunu çizmeye devam ediyor. Ve de Rosaların adı, bugün dünya devrimci işçi hareketine öylesine kazınmıştır ki, bu ikili şimdiden geleceğin dünya devrim panteonunda onurlu yerlerini almışlardır bile.

Şimdilerde, Rosaların yaşadığı topraklarda ne devrimci durum ve ne de devrime müdahale edecek güçler Avrupa, adım adım toplumsal kaynama noktasında doğru burunun ucunu çeviriyor olsa da, devrim için olgunlaşmış koşullar sunmaktan henüz uzak bu topraklar. Ne ki, dünya tarihi önlenemez bir biçimde devrim ve sosyalizme doğru ilerliyor. Evet devrim elle tutulacak denli yakın değil ama, Avrupa işçi sınıfı uzun zamandır yattığı kış uykusundan uyanmaya da başlıyor. Kapitalizmin II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası otuz "altın yılı" çoktan geride kaldı; burjuvazi ile proletarya arasındaki "sosyal barış" adım adım yıkılmaya yüz tutuyor; işçiler tekelci burjuvaziye karşı siyasi olmasa da ekonomik mücadeleyi giderek sertleştiriyor. Bu mücadele ile aynı anda siyasi mücadele de belli belirsiz ortaya çıkmaya başlıyor. Ve mücadelenin ateşi ortasında sınıf mücadelesinin ufukta heybetlice belirmesi hiç de şaşırtıcı olmasa gerek.

Ne ki, sınıfın üstekilerle olan "çalışma barışı"nın adamakıllı sona ermesiyle ancak sınıf mücadelesine giden

heybetli yol açılabilir. Uzun yıllardır süren barış ortamı, küresel masalın felaketli sonuçları ile yıkılmaya başlıyor. Ve öyle gözüküyor ki her şey karşısına dönüşecek. Bu belki biraz zaman alacak ama, şu da bilinsin ki, Avrupa işçi sınıfı çalışma barışı yatağından taşıyor ve mücadele daha sert, daha yaygın ve daha devrimci içerikli karakter almaya işaret ediyor. Şu asla unutulmasın ki, bir ülkede işçi sınıfı egemen güçlerle "çalışma barışını" koruduğu sürece ne devrim ve ne de sert çarpışmalar asla kapıyı çalmış; Marks'ın sözleriyle, olsa olsa düzenin sonuçlarına karşı sendikalar üzerinden, sermayenin sürüp giden gasplarına karşı gerilla savaşları verebilirler. Gelişkin kapitalist ülkelerde işler gündelik mücadele içinde fazlasıyla boğulmuşlardır ve gündelik mücadelenin "sonuçlarına" değil, bunların "nedenlerine" karşı mücadeledir aslolan. Uzun yıllara yayılan parlamenterist ve sendikal mücadelenin boğucu atmosferi içinde burjuvazinin "siyasi kuyruğu" olan işçiler, kendi kuyruklarına basıldığının ayırına vararak "sol'a yığılmaya" başlayacaklardır. Uzun zamana da yayılsa, bundan kaçınmaz anın tarihsel ilerleyişi.

Sermayeye dayalı sistem, son birkaç on yıldır bir görünüp bir kaybolan "gö-nenç" dönemlerini adamakıllı yakalamadan aşırı-üretimden kaynaklanan

kronik duraklama ve depresyon döngüsü içinde debelenip duruyor. Üretimdeki genişleme birikimin gerisinde kalmayı sürdürerek "birikim krizi"ne neden olmayı sürdürecektir. Ne sanayinin teknik temelindeki devasa sıçramalar ve ne de bu sıçramalara kol kanat veren teknolojinin akıl almaz çabuklukta gelişmesi kapitalizmin "son saatine" çare olamıyor. Anarşi içinde anarşiyle işleyen sistemin "tarihsel çöküşünü" "siyasal çöküşün" izlemesi kaçınılmazdır. "Herkesin herkese karşı savaşı" olan emeğin köleleştirilmesine dayalı sistemin, yerini, emeğin iktidarına dayalı sisteme bırakması mutlak bir zarurettir. Bu, hem üretici güçleri yönetmeye güç yetiremeyen sermaye açısından ve hem de insanlığın istemi ve gereksinimi olması açısından böyledir.

Ve Rosa'nın tarihin derinliklerinden yankılanıp günümüze ulaşan şu sözleri sermayeye dayalı iktidarların başında sallanan kılıç olmayı sürdürecektir.

Berlin'de düzen hüküm sürüyor-muş! Sizi budala zaptiyeler! Yarından tezi yok, kıyamet günü kopmuşçasına, tüm tantanasıyla, en ummadığımız yer ve anda devrim yeniden karşınıza çıkacak ve haykıracaktır: **Vardım, varım, varolacağım!**

Türkiye Komünist Partisi/Mark-sist Leninist Yurtdışı Bürosu

Wiesbaden'de SPD-CDU hükümetinin programı ve Göçmenler üzerindeki etkileri konulu panel düzenlendi

ATİF ve AGİF tarafından organize edilen panel 8 Ocak 2006 tarihinde Wiesbaden ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği'nde gerçekleştirildi. Yaklaşık 60 kişinin izlediği panel, tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı.

İlk söz alan ATİF temsilcisi kısaca; 15 Ağustos 1971'de Nikson tarafından ilan edilen neo-liberal politikaların 90'lı yıllardan itibaren tüm dünyada uygulamaya konulduğunu, Almanya'da ise 80'li yıllarda Helmut Kohl tarafından hükümet programına alınan tasarı-nın, SPD-YEŞİLLER hükümeti tarafından Agenda-2010 olarak geliştirildiğini, CDU'nun ise sanki bu yıkıma karşıymış gibi eski hükümeti eleştirerek iktidara geldiğini, ancak CDU-SPD büyük koalisyonunun da mevcut yıkım programını devam ettirmek ve tekel-lerin ihtiyaçları doğrultusunda derinleş-tirmek noktasında anlaşmalarını, sermayenin esas kârının işçilerin artı-değerini sömürmek olduğunu, bunun için de sermayenin AR-GE dışındaki fazla işgücü

gerektiren yatırımlarını yarı-sömürge ülkelere kaydırıldığını, bu ülkelerde de OİCD kararları çerçevesinde MAİ-Mİ-GA-TAHKİM gibi programlarla yürürlüğe sokulduğunu söyledi.

İkinci olarak söz alan AGİF temsilcisi de kısaca; "Yeni hükümetin programının göçmenler ve yerli emekçiler diye ayrımı olmaksızın tüm emekçileri etkilediğini, ancak sermayenin mevcut yıkımın faturasını göçmen işçilere çıkartarak politika yaptığını, bunun ise göçmenleri ekstra olarak ezdiğini belirtti. Ayrıca, bütün tekelin kâr etmelerine karşın 2007 yılına kadar ne kadar işçi çıkartacaklarını açıkladıklarını ve hükümetin esas görevinin ise bunun önündeki engelleri kaldırmak olduğunu ekleyerek sözlerini bitirdi.

Son konuşmacı Sosyal Danışman Mehmet Yılmaz ise kısaca; emperya-

lizmin özü gereği hâkim tekelin çıkarlarını savunmayan hiçbir hükümetin iktidarda kalamayacağını ve hiçbir hükümetin şu anda emperyalist kapitalist ülkelerdeki işsizliği durduracak güçte olmadığını, çünkü rekabetin globalleş-

tiğini, "işsizliği düşürecek" demenin hayalcilik olduğunu söyledi.

Yeni hükümetin ilk iş olarak tüm denetim kurumlarını, polis müdürlüğünü birleştirmeyi ve böylece 10.000 memur işine son vermek istediğini, memur-

lara iş güvencesi getiren yasayı kaldırmak istediğini, konut desteğini kaldırdığını, vergi reformuyla çalışanların aldığı çocuk yardımı ve yıpranma paralarının vergiye tabi tutulduğunu, 58 yaşında olup da işsiz kalanların eskiden emekli olabilirken bunun kaldırıldığını, 51 yaşın altındaki işsizlerin sadece 12 ay işsizlik parası alabileceğini, Hartz IV alanların ev yan masraflarının (ısınma masrafları gibi) sadece % 29'unun verileceğini, bununsa "çalışmayan ısınmasın" anlamına geldiğini söyledi. Ardından yeni hükümetle eski hükümet arasında fazla fark olmadığını söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Oldukça canlı geçen panelin ikinci bölümünde panelistler izleyicilerin sorularını yanıtladı. Panel katılanların kendilerini direk ilgilendiren yıkım programı noktasında duyarlı oldukları ve bu tip panellerin düzenli olarak yapılması gerektiğini dile getirdikleri gözlemlendi.

(Wiesbaden İK okurları)

İşçi-köylü'den

**ŞEHİTLERİMİZ BEYNİMİZDE,
KALBİMİZDE, BİLEĞİMİZDE YAŞIYOR!**

Ocak ayının son haftası, özgürlük ve bağımsızlık uğruna şehit düşen, devrimin ve **Proletarya Partisi**'nin kadro ve militanlarının anıldığı bir dönem olması itibarı ile, sınıf bilinçli proleterler açısından takvim yapraklarındaki sıradan bir değişim değil, tarihsel anlamı olan bir süreçtir. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı sadece beden olarak aramızdan ayrılarak dorukları tutuşturan ve güneşi kuşatanların anıldığı aydır. Bugün büyük devrim yürüyüşümüzde bedenlerini hiç çekinmeden bu yolda basamak yapanlarımızın yaşatıldığı haftadır Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası. Şehitlerimiz devrimin teori ve pratiğini, yaşamalarını çekinmeden sınıf savaşımına sunarak pratiğe dökmüşlerdir. **Onlar büyük bir devrimci cüret ve cesaret ile yaşamalarını devrime armağan ettiler.** Çünkü **onlar** biliyorlardı ki; düşüncelerinin doruğuna ancak bedeller ödenerek varılırdı. Ve yine **onlar** bu bedeli hiç tereddütsüz ödemeyi boyun borcu bildiler. Arkalarında kalanların kavgalarını sürdüreceklerine olan inançları ile hesap sorma yeminimize bir yeni isim daha ekleyerek ölümsüzleştiler. **Onlar**, ideallerimizi geliştirip bugünlere taşıyan, bizden önce bu yolda yürüyerek sonrakilere yolu açanlarımızdılar. Ve işte bu yüzden biz, bugün onların kararlılığını, fedakarlığını, inancını, heyecan ve coşkularını daha somut ve güçlü kuşanmalıyız. **Onları** beynimizde, kalbimizde ve bileğimizde yaşatmalı, ideallerini gerçek kılarak onurlandırmalıyız.

Bilinmelidir ki; her tarihsel süreç o döneme damgasını vuran özellikler ile

kendine özgü bir nitelik kazanır. Bugün açısından bakıldığında enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının düşmanı emperyalist-kapitalist sistem, işbirlikçileri ve uşakları Ortadoğu'daki işgallerine, katliamlarına ve işkencelerine pervasızca devam etmektedir. Yapılan araştırmalara bakıldığında görülecektir ki; Irak'taki işkence ve ölüm tablosu Saddam dönemine göre çok daha yıkıcı ve **ürkütücü boyuttadır. ABD emperyalizmi işkence merkezlerini kendi sınırları dışına taşıyarak, daha kolay ve etkili bir şekilde amaçlarına varmayı hedeflemektedir.** ABD emperyalizminin tüm bu saldırılarında en sadık dostu olan İngiliz emperyalistlerinin adı da işgal, işkence, katliam ve saldırılarla anılmaktadır. Zulmün ve sömürünün eli kanlı sahipleri dünya halklarına maddi ve manevi köleliği dayatırken, başta Ortadoğu halkları olmak üzere ezilen dünya halkları da özgürlük ve bağımsızlık için devrimci şiddetin yaratıcı ve vurucu silahları ile savaşmaktadır. Örneğin işgalci emperyalist haydutlara en güzel cevabı Irak halkı vermektedir. Örneğin İsrail'e karşı en güzel yanıtı, yıllardır bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji ile siyonizme karşı direnen Filistin halkı vermektedir. Evet emperyalistler, işbirlikçileri ve uşakları yenilmeye mahkumdur. Bunun da en güzel kanıtı Bush'un "**Irak'taki zorlukları yanlış hesapladık**" ifadesidir. Ya da Colin Powell 2005 yılı Şubat ayında yaptığı "**Sonuç korkunç, bu savaşı kaybettik, kaybedeceğiz**" şeklindeki açıklamasıdır. Yine özellikle ABD em-

peryalizmine karşı kitlelerdeki öfkenin dinmek bilmeyen bir kabarış içinde olduğu gerçeği, Bush'un son ziyaretinde, başta Arjantin olmak üzere birçok ülkede yapılan eylemliliklerde kendini göstermiştir. Bugün emperyalizme verilmesi gereken yanıt ABD emperyalizminin bizzat ordusunu devreye soktuğu **Filipinler**'de iktidara alternatif bir mevzi kurmayı başaran **Marksist-Leninist-Maoist**'lerin, ikinci önemli mevziyi kurdukları **Nepal**'deki büyük yürüyüş sürmektedir. **Halk Savaşının** gelişen mevzilerine son bir yıl içerisinde, Halk Savaşı'na hız vererek büyük adımlar atan ve kızıl iktidarlarını genişleten **Hindistanlı Maoistler** de eklenmektedir.

Bütün bunlar göstermektedir ki, emperyalist işgalciler yarattıkları zulüm tablosu ile başta kendi halkları olmak üzere ezilen emekçiler tarafından her gün biraz daha lanetle anılmaktadır. Ve onlar bu lanetli öfkeden boğulmaktan kurtulamayacaklardır. Özgürlük ve bağımsızlık çok sayıda bedel ödeme uğruna da olsa düş olmaktan çıkıp gerçek hale gelecektir. Düşmanı büyük olanın savaşımında bedel ağır ve bedel ödeyenlerin sayısı çok olur. Ülkemizde de faşist patron ağa devleti emperyalistlerin sömürü ve zulmü için yaşadığımız toprakları pervasızca efendilerinin emrine sunmakta ve böylece dünya halklarına karşı işlenen suçlara ortak olmaktadır. Faşist devlet bir yandan efendilerine uşaklıkta kusur etmezken, diğer yandan da egemenliğinin devamı için cinayetler, katliamlar ve provokasyonlar düzenlemekte, yeni yeni yasalar ile saldırılarını "**yasal**"laştırmaktadır. Bunlara son örnek Şemdinli'de yaşananlardır. Şemdinli'de halkın iradesi ile açığa çıkan da devletin bu halk düşmanı yüzüdür. Ne Başbakan **R. Tayyip Erdoğan**'ın tekrarladığı "**hukuk devleti**" safatası, ne "**derin devlet**" aldatmacaları, ne de "**adil yargılama**" masalları bu ger-

çeği karartamaz. Yine geçtiğimiz hafta "**hesaplama yapılan bir hata sonucu**" serbest kalan ve ardından tekrar tutuklanarak hapisaneye konulan **M. Ali Ağca** dosyası devletin gerçek yüzünü ortaya saçmaktadır.

İşte bu koşullar içinde şehitlerimiz anmanın somut anlamı Proletarya Partisi'nin ve halkın gündemlerini ustalıkla birleştirerek, militan devrimci bir ruhla onların görevlerini bıraktıkları yerden alarak devam ettirmek ve sonuçlandırmaktır.

Şehitlerimizin anısı, devrimci mücadelenin geliştirilmesi, bu saltanat düzeninin yeryüzünden silinmesi için Ocak ayının son haftasında geleceğe dair umudumuzu, sınıf kinimizi, birliğimizi ve amacımızla bütünleşmiş kimliğimizi en ileri seviyede haykırmak için ileri atılmak olmazsa olmazdır.

Şunu bilmeli ve kavramalıyız ki, önümüzdeki dönem daha zor şartlara ve buna koşut gelişecek çarpışmalara gebe dir. Emperyalistler, işbirlikçileri ve uşakları hemen her gün bu sürecin gelişmekte olduğunu hissettirmektedir. Kendimizi bu zor şartlara ve büyük çarpışmalara hazırlayarak şehitlerimizden devraldığımız güç ve kararlılıkla onların şiarlarını sokaklarda haykırmak önemli ve anlamlıdır. Çünkü bunu bizden büyük devrim ustaları, büyük değerler yaratan şehitlerimiz, tarihi kaniyle ve yıkılmaz iradesiyle yaratan kitleler istemektedir, beklemektedir. Şehitlerimiz, üzerinde yaşadığımız bu topraklarda devrim mücadelesinde bir damla kan olmuş ve kurtuluşun gerçek yolunun Halk Savaşı güzergahından geçtiğinin altını kanları ile çizmişlerdir. Öyleyse; "**Binlerce, onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizdikleri yolda ilerleyelim.**" (Mao Zedung)

Fabrikalarının kapatılma kararına karşı işyerinde direnişe geçen **Adana TEKEL** işçileri, kurban bayramını nöbetler halinde fabrikada geçirerek direnişte kararlı olduklarını gösterdiler. Bayramda AKP Adana il binası önünde eylem yapan TEKEL işçileri, tüm kesimlerin sorunlarına duyarlı olmasını istedikler.

10 Ocak 2006 tarihinde AKP önüne gelen işçiler hükümete "**AKP dinle, bayram gelmiş neyime**" diye seslendiler. Ancak işçiler burada herhangi bir muhattap bulamadılar. Fabrikadan AKP il binasına kadar "**AKP şaşırma sabrımızı taşıрма**", "AKP

TEKEL'de direniş sürüyor

sandıkta hesap verecek", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "**Adana fabrikana sahip çık**" vb. sloganlarla yürüyen işçiler, polisin yoğun "güvenlik" önlemleriyle karşılaştılar. İşçiler AKP önüne gelerek burada yarım saatlik oturma eylemi yaptılar. Eylem sırasında işçiler adına konuşan, **Tek Gıda-İş Güney Anadolu Bölge Başkanı Gürsel Diliçiklik**, fabrikanın kapatma kararının yabancısı sigara tekellerinin emriyle alındığını söyledi. Diliçiklik, "Bu bayram gününde biz fabrikamızdayız. Ama işimize, ekmeğimize engel olanlar karşılarında TEKEL işçisini ve Adana halkını bulacaktır" dedi. Diliçiklik kapatma kararı geri alınana kadar mücadelenin devam edeceğini belirtti.

Aynı gün **Çukurova Gazeteciler Cemiyeti (ÇGC)** ve **Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS)** Adana Şubesi de işçileri ziyaret ederek direnişe destek verdi.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki işçiler de **16 Ocak 2006** tarihinde bir açıklama yaparak dire-

nişteki TEKEL işçilerini desteklediklerini, verilecek her türlü mücadelenin içerisinde olacaklarını duyurdular. **Çukobirlik, Marsa** ve **Paksoy** işçileri de TEKEL işçilerinin yanında olduklarını ifade ediyorlar. İşçiler "TEKEL işçisinin vermiş olduğu mücadeleye destek veriyoruz ve desteğe devam edeceğiz. TEKEL işçisinin iş, ekmeğe mücadelesinin yanında yer alacağız" diyorlar.

Fabrikanın kapatılmasına TEKEL işçisi gibi Adana halkı ve tütün üreticileri de tepki gösteriyor. "AKP yeni iş sahaları açacağına, fabrikaları kapatıyor, özelleştiriyor. TEKEL de kapanırsa Adana'da fabrika kalmayacak" diyerek tepki gösteren Adana halkı, AKP hükümetine olan güvensizliğini de dile getiriyor. Devletin TEKEL'i kapatmasıyla oldukça zor durumda kalacak olan tütün üreticileri ise; "geçimini bu fabrikalardan sağlayan insanlar işsiz ve aç kalacak. **700 işçi** de işinden olacak. Bu sorun yalnız işçilerin ve biz tütün üreticilerinin sorunu değil" diyorlar.

İŞÇİLER YEREL

TELEVİZYON KANALINI BASTI!

Yerel **Akdeniz Televizyonu**'nda, "**TEKEL zarar ediyor**" şeklinde açıklamalar da bulunan AKP Adana Milletvekili **Ziyaeddin Yağcı**'yı protesto etmek için televizyona giden işçileri polis engelledi. Üzerlerinde, "**TEKEL kapatılmaz**" yazılı önlüklerle saat 19:00'da Akdeniz Televizyonu'na gelen bir grup işçi, canlı yayında TEKEL üzerine konuşan Yağcı'yla tartışmak üzere televizyona girmek istedi. Ancak polis işçileri engellemek istedi. Burada çeşitli sloganlar atan işçiler binadan dışarı çıkarılınca sloganlar atarak işyerlerine döndüler.

İşçilerin ayrılmasından yaklaşık yarım saat sonra yine televizyona çıkan Yağcı ise yalanlarına canlı yayında devam ederek, işçileri küçük hesaplar yapmakla suçladı. Yağcı ya da benzerlerinin yaptığı hesaplar büyüktür, bu doğru. Ancak bu hesaplarda kazanan hep bir avuç para babası olmaktadır. (Mersin)

Saldırılarına karşı işçiler 1.5 saat üretimi durdurdular

Jandarmanın desteğini de arkasına alan patron ve taşeronun işçiler ve sendika üzerindeki saldırılarını pervasızlaştırarak sürdürüyor.

23 Ocak Pazartesi

günü sabah saat 08:00 civarlarında taşeron ve eli sopalı adamları Cevahir Deri önünde direnişte olan işçilere ve orada bulunan sendikacılara azgınca saldırıldı. Olay jandarmanın gözünde olurken jandarma

olayları yatıştırmak adı altında sendika yöneticilerine saldırmaya çalıştı. Bu arada sendika arabasının bütün camları da taşeron ve adamları tarafından kırıldı. Burada **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı**, Sekreteri, 5 direnişçi işçi ve 7 taşeronun adamları gözaltına alınarak **Tuzla Jandarma Komutanlığı**'na götürüldüler.

Son günlerde artan taşeronun saldırılarını protesto eden Deri-İş Sendikası ve üyeleri aynı gün saat 12:00'de Cevahir deri önünde basın açıklaması yapmak istediler. Yağan kara, kuru soğuğa rağmen **400'ü aşkın işçi hesap sormak**, sendika yönetimini, direnişteki Cevahir işçilerini sahiplenmek amacıyla bir araya gelirken çetelerin korumalığını yapan jandarma Cevahir Deriye giden yola barikat kurarak **"Burası özel bölge. Burada basın açıklaması yapamazsınız. Kaymakamlığın talimatı var. Kaymakamdan izin**

almadan buradan geçemezsiniz. Yapmak istediğiniz yasadışıdır. Müdahale ederiz" vb. sözlerle ortamı gerdi. Birçok subayın olay yerinde olduğu gözlemlenirken yarbayın da orada olması patronun, taşeronun arkasında kimlerin olduğunu göstermesi açısından önemlidir. İşçilerin öfkesinden yerinde durmadığı, barikatı aşmak istediği görülürken sendika yönetimi sağduyulu davranarak işçileri provokasyona gelmemeleri konusunda uyardı. Sendika yönetiminin "Kamu alanlarında basın açıklaması yapmak anayasal hakkımızdır. Bu hakkı kaymakamlık dahil kimse engelleyemez. Biz özel şahıs arazisinde basın açıklaması yapmıyoruz. Sizin yaptığımız yasadışıdır"

demesine rağmen jandarma ortamı provoke etmeye devam etti. Bu sırada kitle sık sık **"İşçilere değil, çetelere barikat"**, **"Baskılar bizi yıldırılmaz"**, **"Tuzla çetelere mezar olacak"**, **"İşçilerin katili patron ağa devleti"** vb. sloganlarını haykırarak kararlılıklarını dillendirdiler. Jandarmanın oyununa gelmeyen sendika yönetimi ve işçiler Cevahir Deriye giren yolda basın açıklaması yapma kararı aldılar. Cevahir Deri önünde direnişte olan işçiler de açıklamanın yapılacağı yere geldi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube yöneticileri, Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı Ali Yıldız, DİSK 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir ve aylardır direnişte olan **Serna-Seral işçilerinin** de katılarak destek verdikleri açıklamada sırasıyla Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi, Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ile Haber-Sen

9 No'lu Şube Başkanı **Ali Yıldız** birer konuşma yaptılar. İlk konuşmayı yapan Musa Servi "Biz anayasal hakkımız olan basının açıklaması yapmak istiyoruz. Burada yasayı uygulamak zorunda olan jandarma yasadışı davranarak bu hakkımızı engelliyor. Burada provokasyona gelmeyeceğiz" derken başkanın sözü "Baskılar bizi yıldırılmaz", **"İşçilere değil çetelere barikat"** sloganlarıyla kesildi. Servi konuşmasının devamında **"Defalarca kez gerekli yerlere müracaat ettik. Gerekli işlemlerin yapılması bir yana bize yapılan saldırılara seyirci kaldı. Bu saldırılar bizi yıldırmadı/yıldırılmayacak. Eğer sorunu çözmeye yanaşmazlarsa üretimden gelen gücümüzü kullanacağız"** dedi. Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı Ali Yıldız ise "Anayasal hakkımız olan basın açıklaması, işverenle, taşeronla, çeteye işbirliği yapan kolluk güçleri tarafından engellendi. Çetelere barikat kurmayanlar bizlere barikat kuruyorlar" derken Yıldız'ın sözü **"Çeteler halka hesap verecek"**, **"Baskılar bizi yıldırılmaz"**, **"İşçilere değil çetelere barikat"** sloganlarıyla kesildi.

Yıldız konuşmasının devamında "Biz meşru demokratik hakkımızı istiyoruz.

Biz anayasal hakkımız olan sendika istiyoruz. Biz haklarımızı örgütlü mücadeleyle alacağımıza inanıyoruz. Bunun önünde kim durursa dursun haksızdır. Taşeronun, işverenin yaptığı yasadışı işlere göz yumanlar bizim yasal hakkımızı engelleyemeyecekler. Yetkilileri göreve çağırıyorum aksi takdirde meşru, demokratik haklarımızı kullanacağız ve Cevahir Deri burada barınmaz" dedi. Basın açıklaması boyunca işçiler üretimi yaklaşık 1.5 saat durdurdular.

Gözaltına alınan sendika yöneticileri ve işçiler hakkında jandarma karakolunda sabah saat 09:00'da gözaltına alınmalarına rağmen saat 16:00'ya kadar herhangi bir işlem yapılmamışken gözaltına alınan patronun 7 adamı karakoldan direkt serbest bırakılmıştır. Gözaltı süresince hakaret ve şiddete maruz kalan sendika üye ve yöneticileri ertesi gün (24 Ocak) çıkarıldıkları Savcılık tarafından serbest bırakıldılar. Adliye önünde de sendikacıları yalnız bırakmayan deri işçileri Adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Musa Servi'nin konuşma yaptığı basın açıklamasında "Birlik mücadele zafer", "Çeteler halka hesap verecek" sloganları atıldı. **(Kartal)**

Deri-İş Sendikası'na uluslararası dayanışma mesajı

Gönen ve Çorlu'da aylardır direnişte olan deri işçilerinin direnişleri devam ediyor.

Deri-İş Sendikası'nda örgütlendikleri gerekçesiyle Gönen'de **22 Temmuz 2005** tarihinde işten atılan **320 işçinin direnişi devam ediyor**. Direnişteki işçiler sabah mesai saatiyle işyerleri önüne gelerek akşam mesai bitimine kadar burada kurdukları çadırlarda bekliyorlar. Çalışma Bakanlığı'ndan yetki tespiti bekleyen işçilerin direnişi 7. ayına girerken işçilerin moralinin yüksek olduğu görülüyor.

Çorlu İleri Deri'de sendikaya üye oldukları için **18 Şubat 2005** tarihinde işten atılan **34 işçi**, yine **Birsinler Deri**'de de işten atılan **16 işçi 4 Temmuz**

Avrupa Tekstil-Giyim-Deri Sendika Federasyonu (FSE-THC) adına Uluslararası Sendikal Eylem Sekreterliği, Deri-İş Sendikası'na, Gönen ve Çorlu'da direnişte olan deri işçilerine gönderdikleri mektupta, sendikalaşma hakları için direnen işçilerle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

2005 tarihinden itibaren sendikalı olarak işe dönme mücadelesi veriyor. Buradaki işçiler de sermayenin tüm saldırılarına rağmen mevsimleri aşan direnişlerinde kararlılar. Direnişteki işçilere çeşitli kurumlardan manevi maddi destek gelirken buna güzel bir örnek de Fransa'dan geldi.

Avrupa Tekstil-Giyim-Deri Sendika Federasyonu (FSE-THC) adına Uluslararası Sendikal Eylem Sekreterliği, Deri-İş Sendikası'na, Gönen ve

Çorlu'da direnişte olan deri işçilerine gönderdikleri mektupta, sendikalaşma hakları için direnen işçilerle dayanışma içinde olduklarını belirttiler. Tüm Avrupalı sendika örgütlerini uyaran bir metin gönderen FSE-THC, **"Türkiye'deki Deri-İş Sendikası ve deri işçilerinin verdikleri onurlu mücadeleyi duyuyor, Türk patronları üzerinde etkili bir baskı geliştirmek amacıyla, İspanya giyim sanayisinde yer alan örgütlerimizi, örgütlü bu-**

lundukları firmaların Türkiyeli deri şirketlerinden mal alıp almadıklarını kontrol etmeye çağırıyoruz" dedi.

Enternasyonal alanda bu dayanışma mesajları gelirken, kendini ilerici (hatta sosyalist) payesi biçen günlük gazeteler devletin Tuzla Havzası'nda uyguladığı tecritin bir parçası oluyorlar. Ülkenin en ücra köşesindeki beş on kişilik oturma eylemleri dahi (bunları küçümsediğimiz düşünülmesin) kapakta yer alırken Tuzla'da yaşanan bu ciddi saldırı ve karşısındaki direniş kısaca haberlerle geçiştiriliyor. Bu gazeteleri rahatsız eden konu, sendika yönetimlerinde devrimcilerin yer alması mıdır diye düşünmekten kendimizi alamıyoruz. **(Kartal)**

Patronların saldırıları deri işçilerinin sınıf kinini büyütüyor!

Toplu sözleşme ve sendikal örgütlenme süreçlerinde bir taraftan işverenler, taşeronlar tarafından diğer taraftan jandarma, polis tarafından saldırıya uğrayan **Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi** yönetimi ve işçiler yıldırılmaya çalışılırken sendika, havzadaki işçilerle bütünleşerek mücadelesine devam ediyor.

24 Kasım 2005 tarihinde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan **28 Cevahir Deri işçisi**, sendikanın öncülüğünde direnişe başlamıştı. Direnişe başlayan işçiler başta Cevahir Deri'nin sahibi **Seyit Ahmet Cevahircioğlu**'nun tutmuş olduğu çete başı **Taşeron Fuat Özalp** ve adamları olmak üzere egemenlerin korumalığını yapan jandarma tarafından çeşitli baskı ve saldırılara maruz kalmışlardı. Çete mensuplarının silahlı, sopalı saldırılarına maruz kalan işçiler ile sendika yöneticileri, bu saldırıları geri püskürtmüş, direniş havzada ses getirmişti. Sendikacılar kendilerine ve üyelerine yapılan saldırılar karşısında hukuk mücadelesi başlatırken taşeron ve adamları da sendika yönetiminden ve işçilerden şikâyetçi olmuştu. Taşeronun silahlı adamları işçiler tarafından yakalanıp jandarmaya teslim edilmesine rağmen çeteler hakkında ciddi bir işlem yapılmazken, işçiler ile sendika yöneticileri defalarca kez saldırıya maruz kalmış, gözaltına alınmıştı. Yapılan bu saldırılara karşı **28 Cevahir işçisi**, sendikanın öncülüğünde kararlı bir şekilde direnişlerine devam ediyorlar.

Kaçırma girişimi

başarısızlıkla sonuçlandı!

18 Ocak Çarşamba günü saat 16:30'da **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya** patron, taşeron çetesiyile işbirliği yapan polisler tarafından keyfi uygulamaya tabi tutulmak istendi. Hasan Sonkaya'yı dışarıya çağırarak iki kişi, **41 AV 185 beyaz renkli Clio** marka arabadayken ısrarla Sonkaya'nın arabaya binmesini istediler. Sonkaya'nın bu iki kişiyi sendikaya davet ederek ne sorun varsa orada çözebileceklerini belirtmesine rağmen, polis olduklarını iddia eden kişiler Sonkaya'ya kimliklerini dahi göstermeden **"Biz, Gebze'den geliyoruz. Hakkında tutuklama kararı var, seni alıp götüracağız"** demişlerdir. Sonkaya ise hakkında tutuklama kararı varsa Gebze Savcılığı'nın kararı Tuzla Savcılığı'na iletmesi gerektiğini, oradan da kendisine iletileceğini söylemiştir. Kısa süre sonra olay yerine **Şube Sekreteri Mustafa Yiğit** ile sendika üyesi **Uğur Parlak** ile Aydınli halkından insanlar da geldiler. Şube Sekreteri Mustafa Yiğit polislere **"Sonkaya'nın tutuklaması varsa Savcılık belgesini gösterin. Gebze'den buraya gelip başkanı alamazsınız. Yaptığınız yasadışıdır"** dedi. Yiğit kendileri hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirterek iki kişiden kimlik istedi. Polis olduklarını iddia eden şahıslar kimliklerini göstermeyerek **"Aracımızın plakasını aldınız, gidin suç duyurusunda bulunun"** dediler. Yiğit "kimlik göstermezseniz hiçbir işlem yapamazsınız. Kim olduğunuzu nereden bilelim, belki

► Deri işçileri ne zaman hakları olan almak için sendikalarında örgütlenmişler, direnişe geçmişler ve kendilerine reva görülmeyle yetinmeyeceklerini dile getirmişlerse, o dönemde gerek devlet, gerekse patronların çeteleri tarafından yapılan saldırılar artmıştır. Bu da yapılan tüm saldırıların aynı amaca hizmet ettiğini göstermektedir. Korkutma, bastırma, "kaderine" razı olup sesinin çıkmamasının sağlanması. ◀

bizi götürüp infaz edeceksiniz. Biz bu ülkede Ali Kaya'ların **Tanju Çavuş**'ların çok olduğunu biliyoruz. Resmi evrak gösterirseniz geliriz, aksi takdirde gelmeyiz. Bizi ancak zor kullanarak alabilirsiniz" dedi. Polislerin sendikaya gitmemeleri, bütün ısrarlara rağmen kimlik göstermemeleri, Tuzla Jandarması'nın yapması gereken işlemi kendileri yapacakmış gibi göstermeleri kafalarda bazı soru işaretleri oluşturmaktadır.

Cevahir Deri'de direniş başladıktan sonra şube başkanı, sekreteri başta olmak üzere işçiler de takip edilmiş, sendika arabasının lastikleri patlatılmış ve taşeronun adamları tarafından silahlı sopalı saldırıya uğramışlardı. Bu saldırılar ne sendikaya ne de işçilere geri adım attıramamış aksine sendikayla havzadaki işçilerin birbirlerine daha fazla kenetlenmesini beraberinde getirmiştir. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi ve sendikaya üye işçiler bugüne kadar birçok baskı ve saldırıyla karşı karşıya kaldılar. Bu saldırılara karşı birlikte mücadele ederek kazandılar. Şimdiki saldırılara karşı da birlikte göğüs gerecektir. **Deri-İş Tuzla şubesine ve direnişteki işçilere yapılan saldırı asıl olarak işçi sınıfına yapılan saldırıdır. Sendikasılaştırma saldırılarına karşı direnişin simgesi olan Tuzla deri işçilerinin direnişi, yine Deri-İş Sendikası'nda örgütlenen Çorlu Birsinler ve İleri deri işçilerinin direnişleri, TEKEL işçilerinin fabrikalarına kapanarak direnmeleri, işçi sınıfının egemenler karşısındaki duruşunu görmek açısından bizlere umut vermektedir.** Bu direnişleri sahiplenmek ileriye taşımak hepimizin görevidir.

Bu olayın akabinde **19 Ocak Perşembe** günü de saat 08:15 sıralarında Şube Sekreteri Mustafa Yiğit Organize Deri Sanayi Bölge-

si'nde takip edilmiş ve dövme girişimleri ile karşılaşmıştır. Sendika çevresinde dolaşan taşeron **Fuat Özalp**'ın adamları sendika yönetimi tarafından bölgeden uzaklaştırılmışlardı.

20 Ocak Cuma günü de Hasan Sonkaya Gebze Emniyeti'ne giderek konuyla ilgili ifade vermiştir.

Konunun duyulması üzerine **DİSK**'e bağlı **Genel-İş 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, Belediye-İş, Tek Gıda-İş İstanbul Şubeleri, Haber-Sen 9 No'lu Şube** tarafından yapılan yazılı açıklamalarda, Deri-İş Tuzla yönetiminde yapılan saldırılar kınanarak saldırılar karşısında her zaman için dayanışma içerisinde olacaklarını belirterek saldırıganlar hakkında yasal işlem yapılmasını istedikler. Deri-İş Genel Merkezi de konuyla ilgili yaptığı yazılı açıklamayla kamuoyunu gelişen olaylar karşısında duyarlı olmaya çağırıldı.

Taşeron ve adamları

Mustafa Yiğit'e saldırı!

Bu olaylardan iki gün (**21 Ocak**) sonra taşeron **Fuat Özalp** ve adamları şube sekreteri **Mustafa Yiğit**'i takip ederek Cevahir Deri yakınlarında arabasının önünü kestiler. Anlatımlara göre; arabadan inen Yiğit, Fuat Özalp ve adamlarının saldırısına uğradı. Fuat Özalp, Yiğit'e silah çekerken diğerleri kazma saplarıyla Yiğit'e vurmaya başladılar. Bu arada bir kişi **"bu şerefsizi öldürün"** diye bağır-maya başladı. Özalp ve adamları Yiğit'i döv-dükten sonra elini kolunu sallayarak olay yerinden uzaklaştılar. Yiğit karakolda ifade verdikten sonra Jandarma tarafından Kartal Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Yiğit kafasına yirmi dikiş atılmasının ardından tekrar karakola götürülerek ifadesi alındı.

"Saldırı Yiğit şahsında deri işçisinedir, işçi sınıfıdır!"

Olayın hemen ardından Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi aldığı kararla saat 13:30'da şube önünde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık **150 deri işçisinin** katıldığı açıklamada işçiler attıkları sloganlarla Yiğit'e yapılan saldırıyı kınadılar, bu saldırının hesabını işçi sınıfının soracağını dile getirdiler. İşçilerin öfkeli oldukları, Yiğit'in durumunu merak ettikleri gözlemlenirken attıkları sloganlarda yapılan saldırının kendilerini yıldırılmayacağını, sendikayla daha bütünleşeceklerini vurguladılar.

Basın açıklamasında **"Çeteler halka hesap verecek"**, **"Susma sustukça sıra sana gelecek"**, **"Direne direne kazanacağız"** dövizlerinin yanında Yiğit'in resimleri taşınırken sık sık **"Taşeron şaşırma sabrımızı taşırma"**, **"Baskılar bizi yıldırılmaz"**, **"İşçilere kalkan elleri kıracağız"**, **"Sendikaya uzanan eller kırılın"** vb. sloganları atıldı. Burada sırasıyla Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, Deri-İş Genel Başkan Vekili **Musa Servi** ile Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** birer konuşma yaptılar. Hasan Sonkaya konuşmasında **"Çeteler günlerdir işçilere, sendika yönetimine karşı kahpece saldırılar düzenliyor. Defalarca çeteler hakkında suç duyurusunda bulunmamıza rağmen ciddi bir işlem yapılmadığı gibi bizi suçlu gördüler. Çeteler ortalığı boş zannederek bizlere saldırıyorlar. Bugün Şube Sekreteri Mustafa Yiğit'e silah ve sopalarla saldırdılar. Yiğit, şimdi Kartal Devlet Hastanesi'nde müşaade altında. Bu saldırı Mustafa Yiğit şahsında deri işçilerine ve sınıfa yapılan bir saldırıdır. Bunun hesabını sınıf soracaktır. Örgütlülüğümüz bugüne kadar kimseye boyun eğmedi. Bundan sonra da eğmeyecektir"** dedi. Sonkaya'nın konuşması sık sık **"Yılgınlık yok direniş var"**, **"Sermayenin itleri yıldırılmaz bizleri"** vb. sloganlarıyla kesildi. Musa Servi ise **"Emek sermaye çelişkisi devam ettikçe sermayenin saldırıları da devam edecektir. Bunu Gönen'de, Çorlu'da ve Tuzla'da yaşadık. Biz sorunu çözmekten yanayız. Eğer Cevahir patronu çözmeye yanaşmazsa üretimden gelen gücümü kullanacağız"** dedi. Yener Kaya da yaptığı konuşmada, **"21. yüzyılda 18. yüzyıl koşullarında işçi çalıştırmak istiyorlar. Biz bu koşulları kabul etmeyeceğiz. Son dönemlerde Deri-İş üzerindeki saldırılar artarak devam ediyor. Son olarak Mustafa Yiğit'e yönelik saldırı olmuştur. Bu saldırı Yiğit şahsında hepimize yapılmıştır. Bunun hesabını soracağız"** dedi. Basın açıklaması sırasında jandarmanın kitleyi uzaktan izlediği, cadde üzerinde tur attığı görüldü. Basın açıklamasının ardından Deri-İş Genel Merkez yönetimi, Tuzla Şube yönetimi ile bir grup işçi hastanede bulunan Mustafa Yiğit'i ziyaret ettiler.

Gönen'de basın açıklaması

23 Ocak günü Gönen'de direnişte olan deri işçileri de 250-300 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında Gönen deri işçilerinin bazı işyerlerinde işe iade davalarını kazandıkları açıklanırken, Tuzla Deri İş Sendikası'na yönelik saldırılar protesto edildi. (**Kartal**)